

TIGRUL

MAX BRAND

MAX BRAND

TIGRUL

(The Tiger)

Traducere de Cleopatra Marinescu

Editura Danubiu, 1943

CAP. I

JACK LODGE

Atunci când Jack Lodge ședea, capul său făcea impresie că e prea mare pe trup, iar mâinile-i cioturoase păreau ca atârână de umeri. Deîndată ce se ridica însă în picioare, toate aceste amănunte distonante dispăreau automat, iar el își purta trupul uriaș de șase picioare și două degete înălțime cu pași mari, sprinteni, care dovedeau existența unor mușchi puternici și zvelți.

Avea ținută naturală și mândră a unui bărbat sigur de sine și care privea pe oricine drept în ochi. Lumea nu-i lua însă niciodată în nume de rău faptul că-și purta fruntea atât de sus. Aceasta se datora poate în parte părului său de timpuriu argintat pe tâmpile și unor anumite linii îndurerate de pe chipul său, care stau totdeauna mărturia unei vieți bogate și aventuroase, fie că este vorba de aventuri spirituale sau fizice.

În după amiaza aceea el se comporta eu un om care știa că-l pasc neplăceri. Nu avea astâmpăr să se așeze pe scaun și deși răsfoise zeci de pagini nu citise un singur pasaj, în ce privește țigara care și-o aprinsese, ardea neatinsă în scrumieră, trimițând în sus o coloană de fum tot mai subțire și albăstruie. În cameră intră un servitor, care-l anunță ca d-na William Lodge dorește să-și vadă fiul. După felul cum trânti cartea pe scaunul cel mai apropiat s-ar fi putut înțelege că mesajul mamei sale era criza la care se aștepta, dar aproape în aceeași clipă se simți ușurat. Cel puțin știa Nu era din acei oameni care se considerau fricoși numai pentru că se încurca în hotărâri, ci avea talentul de a spune răspicat ceea ce avea să facă.

De nenumărate ori de când terminase școala Jack Lodge crezuse ea-i sunase ultimul ceas, deoarece principala sa ocupație era vânătoarea de fiare. Tatăl lui pe lângă o avere uriașă avea și un nume vechi. Chiar în

epoca atâtor milionari. nu exista un om oare să nu cunoască numele de Lodge, care nu știa că acesta avea nenumărate bunuri prin țări și o avere uriașă. Jack Lodge ar fi putut să ducă o viața minunată, dar făcea parte din acei oameni căroră din instinct le place mai mult luleaua decât țigara.

Jack ar fi putut ajunge inginer sau avocat, dar meseriile acestea nu-l atrăgeau, tot așa cum nu-l atrăgea nici comerțul sau industria. Ceea ce nu însemna ca era un trântor. Prefera în deosebi să-și riște viața cu carabina în mână, prin Africa sau America de Sud, acolo unde de obicei se aflau granițele civilizației. Dacă ar fi trebuit însă să muncească și-ar fi ales o meserie grea și extenuantă căci în el curgea sângele pionerilor așa cum se întâmplă adesea în America. Cu aceste gusturi însă își jignise greu mama. Mama lui era născută Stone, din familia Whintrop Stone în care tradițiile se păstrau cu religiozitate. De trei generații familia ei jucase un rol conducător în societate, așa că ea găsea foarte firesc, ca fiul ei să-și caute o partidă bună și să se căsătorească potrivit rangului său și să ducă o viață ordonată. Dar an de an el îi încurca socotelile. În anul acesta când Jack se înapoiate dintr-o călătorie în interiorul Braziliei discutasese cu el. Vorbindu-i de o grămadă de lucruri neplăcute. Îi spusese că nu mai e un copil, că arăta chiar mai bătrân decât cei trei zeci de ani ai săi și că în curând va începe să nu mai fie o partidă strălucită și nu numai atât ci chiar și el va depăși vârsta când omul se mai poate adapta.

În cele din urmă, obținuse de la el făgăduiala că timp de treizeci de zile se va plimba numai prin familii pentru a-și găsi o soție. Pentru biata femeie această făgăduială a fost efectiv un mare triumf și socotise ziua aceea drept cea mai fericita după aceea a cununiei ei.

Timp de zece zile, Jack a mers ici și colo obținând mare succes monden. Bărbații îi dădeau mare atenție – din cauza nenumăratelor milioane ce le ducea în spinare

– femeile găseau însă firea lui tăcută e atrăgătoare, iar d-na William Lodge constată spre marea ei bucurie, că fiul era sortit unui succes strălucit.

Dar după cefe zece zile; cerul fericirii ei începu să se întunece din cauza a nenumărați nori. Jack cunoscuse între timp pe cele mai frumoase, mai deștepte și mai bogate fete. Dar degeaba încercă mama lui să-și afle preferința. Cu toate se purta cu aceeași bunăvoință calmă, ca și când ar fi fost camarazi de ai lui, iar d-na Lodge se străduia zadarnic să descopere dragostea în privirile sale.

În ziua în care începe povestea noastră, bătrâna voia să aibă explicație definitivă eu el. De aceea îl aștepta în camera ei cu o teamă vădită.

Era femeie bine făcută, cu fața tinerească, cu păr bogat, argintiu. Se păstrase tot atât de bine ca la 20 de ani, iar înfățișarea îi era tot atât de mândră și dreaptă ca a fiului său.

Jack intră în cameră, închise ușa după dânsul și cei doi se priviră îndelung în tăcere. După aceea, Jack zâmbi. Era un zâmbet irezistibil, așa cum luminează aproape totdeauna chipurile serioase ca al lui.

— Mamă e limpede că n-am nici o ambiție să culeg succese mondene.

— Asta se vede dragul meu, răspunse ea.

— În cazul acesta, continuă el, n-ar fi mai bine să renunțăm la toată povestea?

— Nu se poate dragule. Îmi cunoști doar motivele.

— Ah da! suspina el plictisit. Le știu.

— Nu uita Jack că m-am încrezut în făgăduiala ta.

Asta nu-i prea era pe plac. Se uită în jur să descopere vreo gaură prin care să se strecoare și negăsind, dădu din umeri, în timp ce brațele îi alunecară obosite de-a lungul corpului. Păru subit stingherit și părăsit.

Mama lui îi știa slăbiciunea și atacă imediat.

— Mi-e foarte neplăcut, continuă ea, să constat că te ferești să faci ceea ce ți-am cerut, deși mi-ai spus

singur, ca pot avea încredere în făgăduiala ta.

El se așază ostentiv pe un scaun care se afla lângă ea. Vorbele nu fuseseră niciodată o armă prea puternică, pentru el. Tăcut întinse o mână spre mama dar ea îl privi cu răceală.

— Mamă, nu mai pot suporta.

— Ce să suportî?

— Cîrdul acesta de fete flecare.

— Dragă băiatule..

— Să vorbim sincer. Vrei să mă însori și eu ți-aș face cu dragă inima pe plac, dar pe fetele acestea nu le pot suferi. Sunt prea bine instruite De ce nu se arată așa cum sunt din fire. Sub poleiala lor nu sunt decât niște animale și nimic mai mult.

— Descrie-mi atunci cum ți-ar place să fie soția ta.

— Asta nu se poate descrie.

— Trebuie să fie cel puțin frumoasă.

— Nici gând. Mi s-a întîmplat adesea ca animale pur sânge să facă nici doi bani muncă, iar pe niște broncos urâți de mama focului să călăresc în voie toată ziua. Ceea ce mă interesează este inima lor.

— Băiatul meu drag și mare! Și cum ai de gând s-o pui la încercare pe viitoarea ta soție?

— Îi voi citi în ochi.

— Bine rîse ea, ca să-și ascundă neliniștea. Jack te observ de o bucată de vreme. Pari nemulțumit, neliniștit.

— De ce nu vrei să lași atunci totul la voia întîmplării, dragă mamă?

— Pentru că mi-e teama că te vei păcăli, dacă te voi lăsa de capul tău.

— Vai mamă, asta e prea de tot.

— Mie o teamă grozavă să nu te însori cu o femeie care să nu fie de rangul tău, continuă bătrîna.

A fost o fericită întîmplare că, în acel moment, se bătu la ușă și în cameră pătrunse o fată, care anunță că un domn Cecil Darling, dorea să-l vadă pe Jack Lodge.

Acesta se sculă imediat în picioare.

— Păi nici n-am sfârșit încă, observă mama lui.

— Știu, răspunse el indispus.

— Mă bizui pe cuvântul tău.

— Pentru numele lui D-zeu mama, nu-mi cere prea multe numai, ți-am făgăduit că în direcția asta poți face ce vrei, dar mie uneori foarte greu să rezist.

Ea-l privi zâmbind liniștită, până ce se închise ușa în urma lui, dar apoi zâmbetul îi dispăru de pe față și-și lovi mâinile cu atâta putere încât simți că o doare. Îl auzi pe Jack alergând în jos pe scări spre a-l saluta pe musafirul acela neașteptat și avu simțământul ca și cum fiul ei ar fi fugit de lângă ea.

Ajuns jos Jack strânse mâna lui Cecil Hubert Darling a cărui familie venise în Anglia odată cu Wilhelm Cuceritorul. Cecil era ultimul din neamul său. Natura nu fusese prea darnică cu el. Înfățișarea nu-i era de arătoasă ca a lui Jack, iar ca să-și mai ascundă urâtele trăsături ale obrazului, fusese nevoit să-și lase barba, așa că la 25 de ani arăta ca un om de patruzeci. Ochii lui luceau însă vii și neastâmpărați. În felul lui de a se înfățișa semăna grozav cu un foxterier irlandez. Trebuia să privească cu capul dat pe spate, ca să se uite în ochii lui Jack, dar degetele lui strângea puternic mâna bărbatului voinic din fața sa.

— Te credeam tocmai în inima Africii Darling! Vreau să mă înapoiez acum chiar acolo. Și de aceea îmi pare atât de bine că te văd.

— Cum asta?

— Vreau să vii cu mine... asta e.

— Ssst! Să nu se audă cineva. Trebuie să mă port ca un animal domestic vreme de șase luni.

— Prostii. Unde am putea să stăm de vorbă în liniște?

— Despre Africa? Nu se poate!

— Nu, numai despre planurile mele de călătorie.

— Dă-o dracului, Darling!

— Nu vreau decât să-ți cer un sfat Jack.

— Nu zău? Ce sfat?

— Ce părere ai despre un bărbat care-și cunoaște mai bine carabina de cât soția și care refuză să vorbească despre o țară în care există elefanți de unsprezece picioare înălțime, iar rinocerii au cornul de 23 palmace, sau aproape atât de lung.

— 23 palmace? Doamne. Dar Rowland Ward n-are decât vreo opt exemplare cu cornuri de asemenea mărime.

— Dă-l dracului pe Ward, ea vorbesc de lucruri concrete. O țară în care rinocerii masculi cântăresc o tonă și jumătate!

În timp ce vorbea Darling nu-l pierdea din ochi pe Jack, care se ridica în cele din urmă în picioare, iar toți mușchii i se încordară.

— Poți trimite în ei o încărcătură completă de plumb, continuă Darling, dacă nu nimerești acolo unde trebuie, e în zadar. Aș fi putut să te conduc undeva unde locul e plin de urme și unde pașii fiarelor au de diametru de un picior.

— Ah! suspină Jack Lodge.

— Dar în definitiv n-are nici un rost să mai vorbim, devreme ce ai de gând să stai acasă.

— E drept că nu prea are rost.

— Mai bine mă duc sus și o rog pe d-na Lodge să-mi dea un ceai.

— Bine, bine Cecil, dar la urma urmei, nu poate strica dacă mai vorbim de expediție.

— N-aș vrea să te duc în ispită, Jack.

— Cum asta?

— D-na Lodge nu-mi va ierta niciodată dacă te-aș lua acum de lângă ea, când abia te-ai înapoiat acasă.

— Prostii.

— Deîndată ce am aflat că te-ai înapoiat mi-am imaginat cum ar fi, dacă am pleca amândoi în Africa engleză. N-ai vânat niciodată acolo, nu-i așa, Jack?

— Nu, nici n-am pus piciorul prin meleagurile acelea.

— Nici nu-ți închipui ce bucurie simt atunci când mă gândesc că ne-am putea duce amândoi prin junglă cu armele în mână și cu câteva duzini de negri care să ducă baloturi mari în spinare după noi...

Jack Lodge strânse din dinți, privi cu simțământ de vinovăție în jurul său și spuse:

— N-ai vrea să intrăm mai bine pentru o clipă în bibliotecă, Darling?

— Dacă se poate!

Un zâmbet satisfăcut apăru pe obrazul lui Darling atunci când îi întoarse spatele îndreptându-se calm spre bibliotecă.

CAP. II

EXPLORATORUL

Doamna William Lodge ar fi fost foarte puțin perspicace dacă nu s-ar fi temut de o discuție prea lungă între fiul ei și prietenul său, cu desăvârșire cucerit de frumusețile Africii. Atunci când văzu că trecuse peste o oră de când acesta se afla cu Jack în bibliotecă, coborî să-i caute. În praful bibliotecii rămase locului ținând cu priviri de ura pe Cecil Darling, care sta alături de Jack în fața focului.

Deși fusese o zi foarte călduroasă, totuși din cauza ceții se răcorise atât încât servitorii făcuseră focul.

Ea se uită la Jack plină de teamă. Acesta stătea pe un scaun cu coatele pe genunchi și privind ținută pe Cecil. În ochii fiului ei d-na Lodge văzu licărind o flacără de pătimaș interes.

— Jungla e destul de mare ca să am unde să mă învârtesc și să ucid toate fiarele de acolo, își încheie Darling povestirea. Plec cu un 405.

— Eu am o armă cu un calibru de 570. Ușoara nu e la dus, dar merită osteneala s-o porți. Îmi amintesc ca am nimerit cu ea un leu, la o depărtare de vreo sută patruzeci yarzi. Glonteale l-a străbătut complet oprindu-se în spate.

— Nu mai spune!

— Jarvis ți-o poate confirma. El a scos glonteale din fiară.

— Stai să vezi ce mi s-a întâmplat mie odată. Urmăream o matahală de vreo 12 picioare înălțime. Era pe la amiază și ardea un soare ale cărui raze de foc treceau chiar și prin pânza cortului. În codru, însă, era întuneric și răcoare. Era chiar atât de întuneric, încât aproape că lui vedeam să înaintăm. Nu străbătui decât vreo 50 de yarzi și fui o apă.

Înainte noastră, avansau fără zgomot, doi negri,

acoperiți și ei de nădușeală. Deodată văzurăm matahala neagră pe care o urmăream Eu înaintam tăcut pe sub pomii fiindu-mi frică, în tot momentul, să nu fiu ridicat de vreun șarpe. Groaznică frică! Nu?

— Cam, încuviința Jack.

— Deodată, cum înaintam așa făcuți auzirăm un târâboi teribil. Zgomotul unei întregi turme de elefanți. Închipuie-ți, să te pomenești pe neașteptate, în mijlocul unei urme de elefanți! După gălăgia ce-o făceau, trebuia să fie, vreo 100 capete. Temperatura mea scăzu deodată la 70 de grade. Turma ne putea descoperi în orice moment și aveam nouăzeci și nouă de șanse la sută ca fiarele să se repeadă pe urma noastră. Salvarea ne era numai în arme.

— Da, dar dacă le rănește doar, fiarele acestea groaznice, observă Jack Lodge.

— Norocul nostru fu că tocmai izbucni furtună, tunetele și fulgerele încovoieră bătrânii pomi, pe cei tineri îi smulseră din rădăcină, iar turma, se rătăci. În goana lor, animalele aproape că ne atinseră. Un singur pas greșit de făcea vreuna din matahale și s-ar fi zis cu noi. Peste vreo zece minute, nemaiauzind nici un zgomot, unul din negri începu să se târască prin iarbă. Eu aș fi vrut să-l strig, dar nu cutezam să scot nici o șoaptă – știi doar ce auz ascuțit au elefanții. Negrul se mai târî o bucată de vreme, dispăru și reveni peste câteva minute, anunțându-ne că fiarele au fugit. Așa și era. Cum de au putut namilele acelea să dispară, așa. Tăcute și fără urmă, nici azi nu pricep. Să dispară fără urme nu e în stare un băștinaș, un negru, darmite un cogeamite munte de carne care lasă în pământ un semn de două picioare adâncime?

Aici gândi doamna Lodge că trebuie să interviev, altfel cine știe ce alte năzdrăvănii mai spunea Darling, vrăjindu-i-l complet pe Jack al ei.

— Jack, făcu ea, apropiindu-se, îmi pare foarte rău că întrerup convorbirea la cu dl. Darling, dar țin să-ți

reamintesc că la ora 5 trebuie să te duci să-l iei pe dl. Schneider.

Tânărul sări în picioare și se uită la ceas.

— Îmi pare foarte rău... vremea a trecut atât de repede, făcu Jack, grăbindu-se spre ușă. Dealtfel, Darling, mâine dimineață plec la Wainwright ca să-mi cumpăr unele lucruri de care am nevoie la arma mea 570.

— Wainwright? Cine e și ăsta?

— N-ai auzit de el? Wainwright are o armurărie faimoasă, iar despre celelalte chestii mai vorbim noi diseară, de o pildă?

După ce Jack închise ușa, mama lui se întoarse spre omulețul care ședea pe scaun.

— Cecil Darling, ce ai făcut până acum cu Jack?

— Eu? întrebă acesta, nevinovat.

— Iar l-ai amestecat cu vreo poveste africană! Nu?...

Urmă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, tânărul se apropie de femeie. Era atât de mic, încât d-na Lodge se putea uita în creștetul capului.

— Iubită d-nă Lodge, dintr-un mustang nu poți să faci un cal de paradă. De ce nu vrei să admiți asta?

— Un mustang sălbatec nu e altceva decât o plagă.

El roși puțin.

— În tot cazul, o plagă... dumnezeiască!

— Dacă ții neapărat să te întorci în iubita dumitale Africă, de ce vrei neapărat să-l iei și pe Jack? Sunt o mie alții care te-ar însoți cu bucurie.

— Da, dar în mia asta nu se găsește unul, desigur, cu care să străbat Africa fără grijă. Acolo ai nevoie de nervi de oțel și de sânge rece. Acolo, am nevoie de un om care să știe să mărșăluiească și 30 mile, sub un soare neîndurător, fără să bea strop de apă, care să știe să împuște în lege, atunci când e vorba de tras, să știe să-și riște viața atunci când aceasta e în primejdie și apoi să tacă... molcom, asupra celor întâmplute. Însfârșit, am nevoie de un adevărat «parter» așa cum se spune la noi

în vest și singurul om care întrunește toate calitățile astea e Jack Lodge. De aceea țin ca el să vie cu mine.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, își aruncă capul îndărăt, cu mândrie, iar doamna Lodge simți că i se taie răsuflarea. Ea îl cunoștea foarte bine pe omulețul acesta mic și era nespus de mândră auzindu-l vorbind în chipul acesta de fiul ei... totuși, ca mamă, dorința ei era ca Jack să rămână acasă.

— Darling, am să fiu sinceră cu tine, începu ea.

El înțelese acum că femeia voia să-l roage ceva. Și lucrul acesta îi era strașnic de neplăcut.

— Jack și-a terminat școala de opt ani de zile, totuși el mai continuă să hoinărească prin lume. În calitate de părinți, lucrul acesta ne îngrijorează foarte, pe soțul meu și pe mine.

— Dar ce-ați vrea să facă, d-nă Lodge? Să-și caute o ocupație și să câștige bani? Are destui! Să colecționeze lucruri rare? Sunt doar atâția samsari. Sa întemeieze o Universitate? Mai are vreme, e doar tânăr încă. Spuneți-mi, atunci, ce vreți să facă?

— Singurul lucru pe care-l vrem noi, e să-și întemeieze un cămin și să facă copii.

Râsul încremeni pe buzele lui Darling care îngălbeni subit. El n-avea nici un copil căruia să-i lase numele și averea. El nu adresase încă nici zece cuvinte curtenitoare unei femei, ăsta era lucru foarte cunoscut.

— Pentru d-ta, o soție și un copil, nu înseamnă, firește, nimic, continuă mama. Dumitale îți sunt dragi caii și armele, pe câtă vreme altora... nevestele și copiii. Vezi d-ta, însă, eu nu cred că Jack al meu să fie un aventurier de asemenea calibru încât să nu vrea să-și întemeieze propria lui familie. Acum te rog să fii bun și să renunți la călătoria asta în Africa... sau cel puțin să-l faci pe Jack să renunțe.

El șovăi.

— Știi la ce ține bărbatul meu mai mult de cât toate succesele lui comerciale? Nădăjduiește că, într-o bună

zis va strânge în brațe un Jack Lodge junior!

Din felul cum Darling se sculă de pe scaun, ea înțelese că vorbele ei îl impresionaseră foarte mult.

— D-nă, eu nu țin să influențez pe nimeni. Dacă fiul d-tale va dori să mă însoțească, îl voi primi cu brațele deschise și dacă vrea să rămâie acasă, să fie sănătos. În nici un caz, n-aș încerca să dau alt curs ursitei unui om.

CAP. III

ÎN TANGLE

În căsnicia Lodge, exista o lege – nescrisă – prin care William Lodge ocolea orice sfat, atunci când în grijile familiei se ivea vreo criză.

În acea seară, însă, d-na Lodge îi vorbise cu atâta strășnicie, încât, în cele din urmă, omul se așeză pe scaun, picior peste picior, ceea ce la dânsul însemna o mare neliniște lăuntrică. În cuvinte nete, precise, ea arată soțului ei, că viitorul băiatului e în primejdie, dar bătrânul se împotrivi să ia vreo măsură.

D-na Lodge era tocmai pe cale să izbucnească într-un hohot isteric de plâns.

— A trecut de 30 ani! făcu ea, aproape plângând. Ce-a făcut el de când trăiește?

— Și ce-au făcut ceilalți oameni, de aceeași clasa și categorie cu el – și care au aproape 40 de ani? Ia gândește-te! răspunse William Lodge, neclintit.

— Nu cumva vrei să devie un al doilea Cecil Darling? Ultimul din neamul său?

În ochii lui, ea citi o licărire pe care o înțelese foarte bine. Dar atunci când răspunse, vocea lui era cât se poate de liniștită.

— În chestiuni mici, prefer să urmez sfatul tău. Dacă ar fi vorba de altceva, aș vorbi eu cu Jack... Dar în asemenea chestiuni nu mă bag. Nu pot să-l silesc să se însoare... numai așa, de dragul căsătoriei..

— Dar atunci ce aștepti tu? Poate vreo romantică idilă de dragoste?

— Poate.

— Trăim în secolul al douăzecilea, William. Din păcate constat ca tu dai multă importanță afacerilor tale comerciale decât fericirea lui Jack. La dânsul nu te gândești mai deloc.

— Gândul meu nu-l părăsește o clipă, de când s-a

născut, spuse tatăl, îngândurat.

Ea ora atât de supărată, încât nici nu voi să ia aminte la vorbele lui.

— Nu? Tânărul ți-e complet străin.

— Îl cunosc din creștet până-n tălpi.

— Tu nu-ți dai seama că asta e o criză în viața lui? spuse ea, ceva mai moale, din cauza siguranței cu care soțul ei îi răspundea.

— Știu.

— Și totuși nu vrei să faci nimic?

— Dacă iubitul nostru fiu ar fi în situație rea din viața noastră, știi ce-ar face el?

— O să-și dea seama ca iubirea există numai în romane... Nu și în viața noastră de toate zilele. Deși îi place vânătoarea, băiatul nostru e o fire foarte liniștită.

— Asta o spui tu așa, pentru că-l cunoști numai pe din afară. Zgârie-i numai vanitatea, să vezi peste ce tigru dai.

— De unde știi tu toate astea? murmură ea, în cele din urma.

— E doar fiul meu, răspunse William Lodge și cu asta sfârșind discuția, se apropie de fereastră.

În timpul mesei, domni o liniște desăvârșită. În sinea ei, d-na Lodge murea pur și simplu de necaz și supărare. Jack era ocupat cu planurile sale, iar tatăl lui se mărginea îngândurat, în rezerva lui tăcută. Bătrâna îi compară mintal pe amândoi. Întotdeauna îi socotise drept doi oameni cu totul diferiți. Acum trebuia să constate că amândoi erau la fel. Singura deosebire, era că Jack avea numai 30 de ani.

Nu cedase totuși de a mai lupta. Aștepta doar prilejul să mai aibă o discuție cu Jack, între patru ochi.

Dar a doua zi de dimineață, cu inima strânsă, îl văzu pe Jack urcându-se în mașină; împreună cu servitorul său Henry Sandford. După ce Jack dădu șoferului adresa, se tolăni pe pernele mașinii, cu ambele mâini pe bastonașul pe care-l avea între genunchi.

Se ducea la Wainwright să cumpere cele trebuincioase pentru pușca sa de calibru 570 și-l luase și pe Sandford. Deoarece și acesta avea nevoie de o armă bună de vânatoare... în caz că pleci în Africa Henry era un servitor ideal, născut pentru așa ceva, dar Jack îl prețuia mai mult din rânză că acest om nu știa ce e frică.

Sandford îi scăpase în mai multe rânduri viața, așa că Jack avea în el o încredere oarbă.

Mașina străbătu o sumedenie de străzi și stradele, unele comerciale, altele gălăgioase, altele tăcute, îndreptându-se spre adresa indicată.

În cele din urmă, mașina pătrunse într-un cartier care furnica de lume, anume Tangle, pe unde era foarte anevoios de străbătut Deodată, un taxi, care mergea alături de ei, atinse cu roțile dinapoi cărucioarele unui negustor de fructe, aruncându-le cât colo și zvârlindu-l chiar și pe precupeț în mijlocul străzii.

Șoferul, neavând poftă să oprească pentru a pune întrebări, accelerează viteza prompt, căutând vreun colțișor pe unde s-o șteargă.

Negustorul, însă, între timp, se ridicase de jos începând să-i adreseze o serie de cuvinte intraductibile, în cea mai pură limbă italiană. La cap căpătase o mică rană, care acum sângera. Un firicel de sânge începuse, chiar, să i se prelingă pe obraz. Cu o clipă înainte, fusese cel mai drăguț și mai cumsecade italian din City, acum, însă era groaznic. Vocea lui țipătoare zdrelea urechile șoferului de taxi, care, căuta în ciudat, vreo porțiță de scăpare. Vocea italianului era însă atât de ascutită încât în mai puțin de zece secunde, se deschiseră ușile, oamenii se înțesară pe trotuare întrebându-se ce se întâmplase.

Bărbați, femei, copii, toți se îndreptară spre taxi, atunci când aflaseră ce se întâmplase. Mai ales femeile era teribile. Toate erau bătăioase, injurau, blestemau și-și arătau neîncetat colții, întreg tărâboiul era dominat de

vocea italianului, care cu o mână îl arăta pe autorul nenorocirii, iar cu cealaltă rana de la cap.

Într-o clipă, toate mâinile se ridicară în sus, în fiecare mână se zări o armă – pietre, cartofi, roșii și nenumărate lame de cuțit Șoferul taxiului văzând că n-are încotro, coborî din mașină și încercă să explice celor prezenți cum se produsese nenorocirea. Dar tot atât de bine ar fi putut să încerce să domolească și valurile înfuriate ale oceanului, deoarece mulțimea, înfuriată, nici nu voia să audă, îngrămădindu-se din ce în ce și împingând omul spre mașină. Dacă treaba mergea tot așa, apoi atunci, fără doar și poate, omul risca să fi linșat.

Jack Lodge își lepădă pardesiul.

— Sandford, fă ce poțeste. Poți să vii cu mine, sau rămâi aici să păzești lucrurile, dar eu cobor ca să vin în ajutor nenorocitului de colo. Încă o clipă și-i frâng gâtul.

Toate culorile se șterseră de pe fața lui Sandford, care pâli subit.

— Prea bine, sir. Vin și eu. Dau nu uitați – va rog să mă iertați – la bătaie, oamenii aceștia întrebuintează cuțitele.

— Cred că ai dreptate, mormăi Jack, căzând pe pernele mașini. Să așteptăm, mai bine, până la urmă.

Între timp, mulțimea urla din ce în ce mai tare și, înfricoșat șoferul începu să strige să vină poliția.

În aceeași clipă, o piatră, aruncată spre capul șoferului, nimeri într-un geam al mașinii. Acesta fu semnalul. Urma o salvă de proiectile și șoferul încerca zadarnic să se apere, ridicând mâinile spre față, pentru a o acoperi.

— Acum e acum Sandford, spuse Jack Lodge, ridicându-se.

Servitorul îl apucă de braț.

— O clipă, încă, Sir. Ia uitați-vă acolo!

Nu se știe cum, o tânără fată își croise drum până la mașină și apărând lângă șofer, înfruntă mulțimea înfuriată.

CAP. IV

MICA EROINĂ

Ținuta îi era cam în neregulă, deoarece avusese să lupte cu mulțimea, pentru a răzbate până la mașină. Jack trebui să-i admire ochii ei frumoși. Când fata luă loc pe scărița mașinii, nenumărate mâini se ridicară în aer.

— Înapoi! strigă ea și vocea ei limpede domină gălăgia.

O mână din apropierea ei flutură, brusc, o armă – o coșcogea bucată de lemn – dar ea smulse lemnul din mâna aceia amenințătoare și o aruncă, curajoasă, cât colo.

— Shapiro! strigă fata. Aruncă cuțitul. Altfel dracu te ia! De polipi nu mai ți-e teamă?

Toate capetele se întoarseră, dar nu văzură nici un polițist, dar asta nu însemna că nu se afla vreun sticlele prin apropiere. Repede ca fulgerul, fata ridică de jos o bucată de scândură pe care începu s-o învârtască, ca o morișcă, în jurul capului. În rotația ei, scândura lovi mâna lui Shapiro, care nu lepădase cuțitul, așa cum îi ceruse fata și arma căzu la pământ. O clipă mulțimea râse, dar apoi începu să se îngrămădească iar în jurul automobilului.

Începură să se audă voci izolate:

— Prinde-l! Dă-i! Arde-l! Dă-i la mir!

Pentru fiecare individ care urla, fata de pe scara mașinii avea un răspuns, iar arma ei improvizată făcea minuni, deoarece nimeni nu se putea apropia de nenorocitul șofer.

— Krimoff, dacă arunci piatra ai să mă nimerești, pricepi?

Și mâna cu piatra dispăru.

— Care dracu o fi asta? clămpăni o voce. Ia trage-i o scatoalcă.

— Câini nemernici! Stați să v-arăt că sunt eu. Jos labele, sau vă sparg capetele! Billy! strigă ea.

Din ultimele rânduri răspunse o voce adâncă, de bas.

— Vino-ncoa și ajută-mi să țin în loc pe netrebnicii ăștia. Bob. Slippy, voi stați liniștiți în tâmp ce bandiții ăștia vor să-l achite pe nenorocitul ăsta de șofer?

Urmă o liniște adâncă. Apoi se porni o serie de răspunsuri Cuțitele dispărură, pietrele și zarzavaturile la fel. Totuși se mai auzi câte un mormăit.

— L-a călcat, cu voință, pe Anton.

— Minți! răspunse eroica fată. Eu am văzut cu ochii mei cum roțile dindărăt au lunecat.

Fata se uită apoi la italian.

— Antonio, catărule, du-te acasă și spală-te pe față. Și altădată nu le mai lăsa călcat pe bătătură.

Autorul tărăboiului, victima, o șterse cu coada între picioare, întovărășit de râsete batjocoritoare.

— Și voi, ceilalți, faceți-vă că ștergeți putina de aici! Încurcați circulația! Hei, domnule sergent!

Mulțimea, crezând că fata se adresează vreunui paznic, o șterse cât ai clipi din ochi, curățind trotuarul. Fata sări jos de pe scăriță, dar rămase în mijlocul străzii, până ce taxiul dispăru după colț.

— Mai stai! făcu Jack, atunci când văzu că șoferul vrea s-o pornească. Sandford, ia trage o fugă și caută să afli cine e fata asta.

Valetul privi atent chipul stăpânului său și probabil, citind destule pe el, se supuse fără să spună o vorba, își ridică gulerul hainei, își trase șapca, peste ochi, coborî din mașină și se amestecă printre ceilalți, de parcă o viață întreagă fusese de-a lor.

Jack se tolăni, liniștit pe pernele mașinii, foarte gânditor. Peste vreo 10 minute Sandford reveni, Stăpânul său îl privi binevoitor.

— O cheamă Mary Dover. Orfană, de la moartea tatălui ei conduce bojdeuca Chuck și Luck acolo în colțul acela. Plătește chirie pentru toată casa. Oamenii

care locuiesc acolo fac parte dintr-o societate puțin cam îndoielnică, toți.

— Însă, țin foarte mult la ea. Locul pare a fi puțin cam suspect, totuși nu se petrec în el decât lucruri cinstite. Face impresie ca la Chuck și Luck poți căpăta orice fel de băutură alcoolică, dar fata respectă legile, așa că pic de alcool nu găsești la dânsa. Conduce zilnic o bucătărie pentru acei care vin pe aici și n-au lețcaie. Un bătrân paralytic, poreclit Barbă Albă finanțează, dar sufletul întregii afaceri e numai și numai Mary Dover.

Acesta fu raportul lui Sandford Jack oftă.

— Înainte de a te trimite știai ceva de lucrurile astea?

— Eu, Sir? întrebă servitorul încruntând din sprâncene.

— Credeam că știi ceva... căci al dracului de repede ai aflat toate astea.

Jack râse și doua pete trandafirii apărură pe pomeții obrazilor modestului servitor.

— Și le-ai aflat, pe toate, în numai zece minute? Ai găsit probabil vreun bătrân palavragiu care ți le-a spus pe toate. De unde ai aflat însă că localul e perfect cinstit și de unde știi ca fata are o purtare atât de frumoasă?

— Astea le-am citit pe obrazul ei.

O clipă, cei doi oameni se priviră ochi în ochii, foarte serioși.

— Sandford, ai în tine multe lucruri pe care eu le admir. De o pildă, nu vorbești nimic de trecutul tău..

— Sir...

— Tăcere! Nu sunt curios Dar în ce privește această Mary Dover...

El tăcu o clipă și se jucă cu mânerul bastonului său. Când ridică capul, ochii săi erau foarte limpezi.

— Vreau să știu mai multe despre dânsa, Sandford. Condu-mă în localul ei.

El deschise porțița mașinii.

— Sir, Sir... Iertați-mă, dar...

— Ce dracu vrei? Ai devenit foarte formalist...

— La gândul că vreți să vizitați localul Chuck și Luck.

— Primejdios, nu?

— Se găsește fel de fel de lume pe acolo.

— Totuși te-ai putut înțelege cu ea.

— M-am deghizat.

— Hm, se gândi Lodge privându-și ciudat, valetul.

— Afară de asta, urmă Sandford cu înfrigurare, această Mary Dover...

— Ei, ce e cu ea?

Din apropiere nu e atât de atrăgătoare, Sir.

— Prostii, Sandford. Ochii mei văd tot atât de bine ca și ai tăi. Fata e frumoasă.

— Da, Sir.

— Și chiar dac-ar fi mult mai urâtă ca o vrăjitoare, tot ar mai rămâne ceva de admirat la ea.

— Da, Sir.

— Da, desigur. Sufletul ei. El luminează ca o făclie, ca o flacăra. De aceia țin să mă conduci imediat la dânsa.

— Foarte bine, Sir.

Valetul lunecă din mașină și deschise larg, portiera, dar Lodge văzu că mai șovăie încă.

— Ce alte gânduri îți mai trec prin minte?

— În locul dvs., Sir, aș aduce câteva schimbări înfățișării, înainte de a merge într-un astfel de local.

— Aha! Să mă fac ceva mai zdrențaros.

— Atunci mai bine sa plecăm acasă și să cotrobăiesc prin lucrurile mele mai vechi.

— Nu se poate, Sir.

— De ce?

— N-aveți nimic ce v-ar putea sluji acum.

— Păi de unde dracu să găsesc acum zdrențe?

— Pentru cinci dolari vă pot găsi eu așa ceva într-una din pivnițele astea mizerabile de aci.

— Atunci șterge-o mai repede.

Servitorul își modifică iar înfățișarea, dar atunci când se strecură în mulțime, fel de fel de gânduri îi treceau prin minte.

CAP. V

DEGHIZARE

Peste o ora, Jack Lodge se afla în fața oglinzii în noul lui costum. Purta o pereche de cizme scofâlcite, pantaloni cenușii în careuri, o jachetă mare așa cum se purta cu ani în urmă, o pălărie Derby și o cămașă verde, cu dungi, fără guler. Tânărul se privi mulțumit.

— Bine mai arăt, nu, Sandford? îl întrebă el, râzând pe servitor. Cine s-o uita la mâne, va fi convins că de când sunt numai de astea am purtat.

Dar Sandford se mai roti odată în jurul stăpânului său și clătină din cap.

— Așa nu merge, Sir, nu merge deloc.

— Sfinte Sisoe, dar ce vrei să mai fac, Sandford? Vrei poate să mai pun și o perucă?

— Părul! strigă Sandford inspirat. Ia dați-vă jos pălăria.

Jack îl ascultă și Sandford cu o mișcare repede a mâinii, strică frumoasa cărare a tânărului care acum arăta ca o chică nepieptănată de luni de zile. Șuvițele îi atârnavă până peste ochi.

— Puneți-vă acum pălăria, Sir.

Când pălăria se odihni, iar, pe capul lui Jack, Sandford oftă mulțumit.

— Acum e bine. De o sută de ori mai bine!

— Arăt ca un vagabond acum, Sandford?

— Trei roluri puteți juca, Sir. Puteți face pe muncitorul cinstit, pe un pierde-vară, sau pe un borfaș.

— Prefer să fiu un muncitor cinstit.

— Îmi pare rău, Sir, dar asta nu merge, având în vedere mâinile d-voastră. Sunt prea moi. Iar vârfurile degetelor nu-s destul de late.

— Nimeni nu se uită la fleacurile astea.

— Sir, în Tangle lucrul acesta nu trece neobservat. De nimicurile astea depinde uneori viața sau moartea. De

îndată ce apare un străin printre oamenii din Tangle, imediat e luat la ochii și cântărit la justa lui valoare. În definitiv, străinul poate fi un spion care s-a deghizat ca un muncitor cinstit.

— Atunci să zicem c-o să fiu un pierde vară.

— Pentru asta ați avea nevoi de îmbrăcăminte mai bună. Poate să fie hainele mai vechi, dar în bună stare. La guler trebuie o cămașă, care, la urma urmei, poate fi și murdară. Puteți umbla și nebărbierit dar pantofii trebuie să fie neapărat văcsuiți. Afară de asta, n-aveți mutră de așa ceva.

— Atunci pune-mă tu la punct. Văd că te pricepi foarte bine. Nu-mi mai rămâne decât să-l fac pe borfașul.

— Îmi pare foarte rău, Sir.

— Cu alte cuvinte, ți-ar pare bine dacă nu m-aș mai duce să vizitez localul Chuck și Luck?

— Dimpotrivă, Sir.

— Dar așa îmi dai să înțeleg.

— Ca borfaș puteți fi simplu hoț de buzunare, sau unul din aceia care smulg gențile cucoanelor, sau ceva asemănător.

— Ptiu, drace!

— Da dar nici pentru așa ceva nu arătați. După câte văd. Nu vă mai rămâne, să jucați decât rolul unui adevărat hoț.

— Ofl teribilă concluzie.

— Altceva nu mai știu, Sir.

— Așadar, pe cine să reprezint? Pe un spărgător, sau pe un tâlhar la drumul mare?

— Sunteți departe de rol.

— De ce?

— Pentru că în cazul acesta ar trebui să fiți foarte tăcut. În tot cazul, eu voi fi pe acolo spre a vă da o mână de ajutor, din când în când.

— Cum, vrei să vii cu mine? Sandford, nu-mi iau răspunderea să te târăsc după mine în cuibul acela de

tâlhari. S-ar putea naște vreo păruială și n-aș vrea să pățești ceva.

Sandford schiță un zâmbet care i se împietri îndată pe buze. Atunci când îl privi iar pe tânărul său stăpân.

— Nici nu mă gândesc să va las să vă duceți singur acolo, Sir.

— Doar nu mai sunt copil, Sandford.

— Desigur că nu. Un copil ar putea hoinări toată ziua, prin Tangle și nimeni nu i-ar spune nimic. Chiar un om slab și bolnav ar fi în siguranță acolo. Nu însă un om ca d-voastră, Sir, clătină servitorul din cap.

— De ce?

— Nu faceți parte din mediul lor îndată ce veți apare acolo, veți fi suspectat.

— Înțeleg. Dar n-au decât să mă bănuiască. Se găsește mijloace cu care să-i convingi.

El se uită drăgăstos la pumnii săi.

— Dac-ar fi luptă cinstită, m-aș încrede în d-voastră, Sir. Știu câte parale faceți. Boxați ca un maestru, dar oamenii aceia își ating, scopul, adeseori, pe căi lăturalnice.

— Ah!

— Un scaun aruncat fără veste sau o sticlă de bere care zboară dintr-un colț tăcut, iscă, adeseori gălăgie; și nu prea poți întotdeauna să te împotrivești unei astfel de gălăgii. Și în ce privește pumnii, trebuie să vă atrag atenția că oamenii aceia mai întrebuințează și picioarele și unghiile. Asta ar însemna că un campion de box se poate vedea, în Tangle depozitat de titlu.

— Cum, Sandford, ei folosesc și picioarele?

— Da, Sir.

— Atunci e mai bine să vii și tu. Mergem?

— Aș vrea să vă dau, mai întâi, încă vreo câteva povețe, Sir.

— Dacă vrei să mergem împreună acolo, Sandford, trebuie să încetezi odată cu acest «Sir»!

— Bine, Sir!

Sandford își privi stăpânul râzând, apoi începu și el să se transforme. Își schimbă forma frezei iar gura din serioasă deveni rânjitoare. Ochii lui, de obicei naivi, deveniră ceva mai vioi, mai strălucitori, în timp ce tot corpul se înălță, parca. Însfârșit, Sandford deveni cu totul un alt om sub ochii uimiți ai tânărului său stăpân, care-i supraveghea atent transformarea.

— Acolo, colega, trebuie să te porți cu totul altfel.

Jack făcu ochi mari, dar Sandford nu răs.

— Ia faceți câțiva pași prin cameră. Tânărul stăpân îl ascultă, supus, pe servitor.

— Nu-mi place! Ce, credeți că vă plimbați pe bulevard cu vreo păpușă? Trebuie să vă închipuiți, în tot momentul că o duzină de agenți sunt pe urmele dvs., deoarece ați spart casa de fier a unei mari bănci. Deci, mergând, priviți bănuitor pe oricine. Pricepeți?

Și servitorul, pentru a-i arăta cum trebuie să fie. Începu să se plimbe prin cameră, de parcă ar fi umblat pe oua, sau mai bine spus imita mersul specific al marinarilor care debarcă în porturi.

— Ei, ați înțeles acum? întrebă servitorul oprindu-se în fața lui Jack.

Acesta încuviință, scuturând din cap și încercă să-l imite pe Sandford. Dar servitorul clătină din cap.

— Uite ce-i, colega: te numești Jack, tocmai ai făcut curte unei case de fier. Însă ai trebuit s-o ștergi, deoarece ai mirosit sticleții, pe unui din ei, prea curios, l-ai trimis să se plimbe prin alte ținuturi. De aceia ai venit în Tangle, ca să te ascunzi, căci ție teamă să nu fii prins și turnat pentru cel puțin 5 ani.

Jack îl asculta de abia răsuflând.

— În mai spune odată, Sandford.

Servitorul oftă, încercă să-și reamintească ceea ce spusese și reluă:

— Colega, te numești Jack sau mai bine Jack Săpunitul, deoarece spărgătorii de case de bani obișnuiesc săpunul care e foarte folosit atunci când e

vorba de nitroglicerină. Acesteia ei îi mai spun «ciorbă» pentru că dinamita trebuie mai întâi, fiartă. Ai avut tocmai de lucru cu o casă de bani. Dar poliția a prins de veste, așa c-ai fost nevoit să tragi asupra unui polițist ca să-ți poți lua liber, tâlpășița. Te-ai refugiat în Tangle, pentru că nimeni să nu te prindă, dar ție teamă să nu fii denunțat și în cazul acesta vei fi fericit să capeți numai 5 ani de închisoare.

— Sandford, n-o să pricep nimic dacă o să mi se adreseze cineva cu expresiile astea hoțeste.

— Să nu răspundeți nimic și gata.

— Asta ar însemna să-i jignesc.

— Dacă veți începe bine. Nu trebuie să mai vorbiți nimic pe urmă. Ia să facem o probă. Spuneți-mi mie ceva.

Servitorul începuse să se plimbe prin cameră, de parcă stăpânul său nici n-ar fi existat.

— Bună dimineața, spuse Jack.

Servitorul întoarse capul, încet, străpungându-l pe Jack Lodge cu niște priviri ascuțite apoi clătină din cap.

— Cred că pricep, mormăi el.

— Încă ceva, Sir. Dacă ajunge chestia la o încăierare veți părăsi localul înainte ca treaba să devină prea serioasă.

— Da, dar dacă nu se va putea, Sandford, voi fi nevoit să termin cu oamenii aceia, așa cum știu eu. Întrucât eu am început toată povestea asta. Vreau să-mi dai cuvântul tău de cinste, că dacă o fi caz la adică, să nu ridici un deget în apărarea mea.

— Sir?

— Haide, spune ce vrei.

— Numai în caz extrem.

— Nu, nici atunci. Făgăduiește-mi, Sandford.

— Ei bine, fie, Sir, Domnul să ne ajute însă ca situația să nu devină extremă.

Cei doi trecuseră prin atâtea, încât Lodge își cunoștea foarte bine omul și curajul lui, dar dârzenia cu care

vorbise de astădată, îl impresiona. Exact așa arăta Sandford, odată, când erau pe cale să atace un tigru, în junglă, în propria lui vizuină. Sandford avea acum aceeași clipire în ochi, ca atunci.

Servitorul, deși știa că stăpânul său pleacă la moarte, poate, nu făcu nici un gest să-l reție. Era un fatalist înnăscut.

CAP. VI

ÎN VIZUINA LUPILOR

Când ajunseră în Tangle, sirenele fabricilor anunțau amiaza și o mare schimbare se operă pe dată, pe străzi. Țipetele precupeților încetară, căruțele cu mărfuri se opriră, tăcute, într-un colț. Urletele femeilor și copiilor amuțiră, în timp ce mârâitul bărbaților crescua. Din toate părțile începură să se reverse muncitorii care veneau de la lucru.

Deși era zăpușeală, o ceață se lăsase asupra orașului, ascunzând privirilor vârfurile zgârie-norilor. Încetul cu încetul, însă, gălăgia se domoli și orașul păru că adoarme. Prin toate colțurile se vedeau muncitorii stând pe bordura trotuarelor, gustând de zor din sufertașe, mestecând pâine cu unt și schimbând diferite observații.

În cele din urmă, cei doi oameni se opriră.

— Aici e localul Chuck și Luck.

Localul arăta la fel cu oricare altă bojdeucă din oraș. Pe ușă se vedea scris, cu caractere mari «Restaurant Familiar», mai jos «Dejun pentru negustori și funcționari de la ora 11 până la două» și dedesubt atârna o listă de bucate. Când cei doi pătrunseră înăuntru, văzură puzderie de mușterii.

Sala în care intraseră era plină de nenumărate măsuțe cu picioare de lemn, care proveneau desigur de la vreo cofetărie. Clienții erau serviți de doi chelneri și de bucătar, care acum se afla îndărătul tejghelei cu o tichie albă pe cap și pe burtă cu un șort care purta lista tuturor mâncărilor făcute de el în ultimii ani.

Cei mai mulți clienți se aflau în jurul Maryei Dover. Jack de abia ce o recunoscuse, atât de serioasă părea fata. Înaintea ei se aflau două cazane mari pline cu ciorbă și cafea, precum și un talger mare doldora cu pâine. După ce fiecare client primea porția lui de ciorbă, cafea și pâine plătind ce-i cinci cenți, ea ridică privirea,

scrutându-i pătrunzător.

Pentru fiecare client, fata avea câte o vorbă. Prea mult nu înțelese Jack din vorbele ce fata adresa clienților, din fericire lângă el se afla Sandford, care se grăbea să-i traducă toate expresiile acelea necunoscute lui.

— Ce-ți mai face brațul, Bud?

Întrebarea asta era adresară unui găligan înalt, cu brațul în eșarfă.

— E pe cale de lecuire, Mary. Mulțumesc de întrebare, sufleteleule.

— Haide, șterge-o, Bud. Ții oameni în loc. Ce cauți aici, mustăciosule?

O fața nerasă își aținti privirile asupra ei.

— Dă-mi o bucată de pâine și plec, Mary.

— Nici o fărâmitură nu capeți. Ia uitați-vă băieți, vagabondul acesta bătrân are curajul să cerșească.

Vagabondul, fără să mai stea mult pe gânduri, puse mâna pe un codru de pâine și-și făcu drum prin mulțime.

Mary Dover nu făcu nici o mișcare doar vocea ei puternică domină gălăgie din restaurant:

— Închideți ușa. Și puneți laba pe vagabond!

În fața celor două intrări se îngrămădiră pe dată nenumărați oameni și borfașul văzu răsărind un zid viu înaintea sa.

— Ce, vă arde de glumă? Lăsați-mă să trec!

— Larry! strigă Mary, care comanda mulțimea ca un bătrân general.

La chemarea ei își făcu apariția, o namilă de om care cântărea cel puțin 30 de pfunzi și fiecare fund se lăfia într-un mușchii de-al lui. Namila începu să străbată anevoie mulțimea, făcându-și loc cu coatele.

— «Portarul» ei! lămuri Sandford pe Jack.

Larry puse laba sa uriașă pe umerii vagabondului. Acesta întoarse capul să-l înjure pe obraznic, dar când dădu cu ochii de matahala aceia de carne. Rămase foarte tăcut și liniștit. De-abia atunci își dădu Jack

seama ce fel de om era Larry, deoarece vagabondul, deși părea destul de voinic, arătă ca un copil în mâna «portarului».

— A furat o bucată de pâine, strigă Mary. Nu-i face nimic; ia-l doar de urechi și aruncă-l afară!

Larry își privi prizonierul cu un râs amenințător, smulse cerșetorului pâinea din mânia, zidul de oameni din fața sa se topi și peste o clipă, borfașul, ușor ca o pană, zbură până în mijlocul străzii. Înainte ca să se mai ridice de jos, incidentul se uită.

Jack nu mai știa ce să spună. Pe vremea când practicase boxul, cunoscuse foarte mulți oameni puternici, dar «Larry portarul» avea desigur o putere absolut neobișnuită. Era mut de admirație.

Larry ar fi fost un băiat frumos, dacă nasul său cărn nu i-ar fi stricat fasonul. Jack își închipui cam ce-ar fi dacă omul acesta ar trebui să se întâlnească cu el pe un ring și simți că-l furcă ceva. Ceea ce era mai tragic la el, era că-i era teamă... o teamă nedeslușită de orice lucru ce nu-l făptuise încă.

— Vezi, Mary, spuse Larry apropiindu-se de fată, dacă vreun tip n-are poftă să-ți plătească strigă-mă. Tare am poftă să-i frâng, cuiva, ciolănașele.

Namila de «Portar» rânji proteste, dar se stăpâni și începu să privească, cuminte, spre cazanul cu ciorbă.

Deodată, privirea lui, străbătând mulțimea, se opri asupra lui Jack Lodge. Acesta simți ceva ciudat furnicându-l prin șira spinării, ca și cum un curent electric i-ar fi străbătut din creștet până în tălpi. Îi era pur și simplu teamă, «Portarul» își croi iar drum prin mulțime și se opri în fața lui, măsurându-l de sus până jos. Ceea ce văzu păru că-l mulțumește, deoarece, ridicând din umeri, se depărta.

Jack se întoarse spre Sandford.

— Ce om, dom-le. Ce om!

Sandford își sprijini coatele de tejghea, deoarece, stând la rând, ajunseseră aproape de cazan și spuse

râzând:

— Îl cheamă Boynton. E mai tare decât arată. N-a fost niciodată învins, până acum; în Tangle.

— Păi dacă e așa erou, de ce își pierde vremea pe aici, Sandford?

— De dragul lui Mary Dover.

— Aha! Și ea!

— Asta nu mai știu.

Între timp, Mary, care uitase incidentul cu vagabondul, își vedea mai departe de treabă, împărțind mâncarea Jack, care n-o pierdea din ochi, își coborî privirile asupra mâinilor ei. Deoarece știa că mâna unei femei, e dovada cea mai vie a frumuseții ei. Fete mai frumoase decât Mary văzuse el în viața lui multe, dar mâini mai frumoase ca ale ei, mai va.

Tot timpul și-l petrecu admirându-i mâinile și în cele din urmă se pomeni în fața proprietăresei lor.

Ea se uită la el cu privirile liniștite și scrutătoare unui judecător și într-o clipită Jack uită toate recomandările lui Sandford. Își ridică și el mândru, ochii, privind-o fără teamă.

— Nu te cunosc, spuse fata.

— Eu sunt Jack.

— Jack fără frică? Chicago Jack? Cum își mai spune?

— Uneori mi se mai spune și Jack Săpunitul, răspunse el, privind-o șăgalnic.

Ea se sprijini cu coatele de tejghea, îl privi cu ochii ei mari și serioși, dar nici un surâs nu i se zugrăvi pe față.

— Jack Săpunitul? Pentru că te speli, probabil, bine?

— Cam așa ceva.

— Nu-ți cer să-mi spui cine ești, Jack, dar nu te cunosc.

El băgă de seamă că ea privește într-o parte și înțelese că trebuie să fie vreun semn al lui Sandford.

— Mare lucru n-am priceput din discuția cu tine; murmură ea, dându-i porția de mâncare fără să mai spună ceva.

Întrucât ei formaseră coada cozii, atunci când Jack și Sandford începură să mănânce, foarte mulți clienți plecaseră între timp. Cei care se mai aflau încă se grăbeau să termine mai repede, sorbind restul de bere ce se mai găsea prin sticle.

Așa că Jack și Sandford găsiră foarte lesne o măsuță, de unde puteau privi nestingheriți toată sala.

CAP. VII

CURSA

Jack se întoarse spre Sandford. Servitorul își băgase nasul în farfuria cu ciorbă, dar felul său de a mânca îl convinsese pe Jack, că omul nu pierdea nimic din vedere.

— Ce e, Sandford?

— Semnal de alarmă, Sir.

— Atâta tâmp cât suntem aici, spune-mi Jack.

— Prea bine, Sir.

— De unde ști?

— În cercurile borfașilor așa se obișnuiește uneori semnalul poate fi de prevenire, sau de ajutor.

— Asta ar însemna că fata e înțeleasă cu ei.

— V-am mai spus doar de paralyticul acela, Barbă Albă, care plătește ciorba ce se gătește aici. Lui îi place această lume interlopă de aici și face și el – pentru ei – ce poate. De aceea a dat Mary Dover mâncarea, fără să vă mai descoase.

— În cazul acesta, asta ușurează foarte mult chestia.

— Ușurează? Apoi, Sir, eu sunt de părere s-o ștergem cât mai repede cu putință de aici.

— Crezi într-adevăr că ne amenință vreo primejdie?

— Ia uitați-vă cum discută fata cu Larry, făcu Sandford, de abia dezlipind buzele.

— Ei și ce-i? Parca ar râde.

— Da, o fac numai de ochii lumii. Nu-i vedeți că în timp ce vorbesc mutrele lor sunt foarte serioase?

Și Jack descoperi, într-adevăr și el, că în timp ce cei doi vorbeau trăsăturile le erau foarte serioase. Peste o clipă, Larry se îndepărtă.

— Ce înseamnă asta?

— Ea va supravegheat. Ați auzit doar că va întrebat, dacă vă numiți Jack Săpunitul pentru că vă place să vă spălați. Acum aflați de la mine că orice clipă în plus ce mai stăm aici, înseamnă primejdie. Și eu știu ce spun.

Pe fată ați văzut-o îndeajuns.

— De-abia începe să mă intereseze.

Sandford clipi repede din ochi.

— Aș fi trebuit să-mi închipui asta, își spuse el.
Nătângul de mine!

Un băiat de vârstă mijlocie cu șapca bine îndesată cap, se apropie de perete.

— Jack Săpunitul! șopti el.

Și în timp ce-și aprindea o țigară, șopti ușurel:

— Eu sunt Lew McGuire.

— Nu te cunosc, Lew.

— Nu mă mai recunoști... dar numele meu nu-ți spune nimic?

— Ce vrei?

— Nu ții minte când am pus noi la cale chestia aceea de la Van Sioklen în Chi?

— Ba da.

— Ei, eu eram zidarul.

— Firește, încuviință Jack.

Lew McGuire trimise un nor de fum spre plafon:

— Mai vorbim, noi, pe urmă. Voiam să-ți spun că stau aici. Dacă ai iar de gând ceva, dă-mi de veste.

— Nu. Cum am fost? Bine? îl întreabă Jack pe servitor, când omul se îndepărtă.

— Doar pe unul singur am cunoscut eu care puteam juca atât de mizerabil.

— Ce-ai spus?

— Că toată lumea știe acum că jucați teatru. Dacă vreți să măi scăpați cu fața curată, mai aveți un minut timp.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Acest Lew McGuire a fost trimis de Boynton ca să vă descoasă... ceea ce a și făcut. N-ați băgat de seamă că v-am călcat pe picior atunci când va pus întrebarea?

— Da, pentru ce?

— Firește ca nicicând nu s-a întâmplat vreo spargere în Chicago la Van Sioklen. Și McGuire nu l-a ajutat

niciodată pe acel Jack Săpunitul. A vrut numai să vă tragă de limbă.

Nu vreți s-o ștergem, înainte ca chestia să nu devie prea serioasă? Fuga e sănătoasă...

Jack râse foarte înveselit.

— Eu stau cu cărțile pe masă, Sandford, de aceia nu fug. Și apoi, ce frică am de ei? Ziua în amiaza mare n-o să pună mâna pe pistol, nu?

— O să găsească ei vreun mijloc să v-arunce afară, după ce o să vă boțească bine. Acum toată lumea știe adevărul și nici o mână nu se va ridica pentru dvs.

— Nici pe a ta nu ți-o cer, Sandford.

— A mea?

— Am doar cuvântul tău că nu te vei amesteca.

— Mă țineți mereu legat de el?

— Da. Cred chiar că trebuie să-ți pară bine că nu vreau să te bagi în treaba asta.

— Chiar așa, Sir.

— Îmi pare bine, cel puțin, că ești sincer.

— Cred că meritați lecția asta, Sir. Un om dacă vrea, poate să scape și de colții rinocerului, dar dacă devine suspect în Tangle. Chiar dacă ar veni poliția și o duzină de revolvere l-ar apăra.

— Omul ăsta e un tâmpit, nu-i așa, Sandford?

Servitorul nu voi să râdă.

— În tot cazul, cred că ne vom amuza. Și asta e ceva! Și dacă crezi că lumea a aflat ceva, te înșeli. N-am auzit o șoaptă. Nici doi inși tăinuind la un loc n-am văzut.

— Au ei telegrafie fără fir, Sir, așa că n-au nevoie să șoptească între ei. Oamenii aceștia își recunosc omul dintr-o singură privire.

— Asta trebuie să mi-o dovedești.

— O vă convingeți îndată. Ia uitați-vă împrejurul dv. Ce vedeți?

— Nimic neobișnuit.

— Ora mesei s-a sfârșit. Noi suntem aproape ultimii care mănâncă. Localul ar fi trebuit să fie aproape gol și

totuși se mai găsesc vreo douăzeci de oameni. Jumătate din ei abia acum au apărut. Și nici unul nu s-a așezat la vreo masă în apropierea noastră... asta ca să fie loc în jurul nostru.

— Sandford, mi se pare că ai dreptate. Vorba ta... s-o ștergem.

— Știu că am dreptate. Mă întreb ce mai caută Mary Dover pe aici? Ce lucru mai are de făcut îndărătul tejghelei ei?

Jack, care între timp se sculase, se reasează, iar, pe scaun.

— A venit să vadă cum vom fi dați afară.

— Fără îndoială.

— Sandford, eu rămân aici.

Erau atât de adânciți în convorbirea lor, încât nici nu băgară de seamă că Lew McGuire se apropiase, iar, de masa. Deodată, când ajunsese în fața lor, se împiedecă, dar se ridică imediat în picioare, învârtind niște ochi furioși:

— Maimuțoi blestemat, urlă el amenințându-l pe Jack cu pumnul, ce-ți trăsnește prin cap? De ce mi-ai pus o piedecă?

— Însfârșit, oftă, Sandford, însfârșit...

Jack nu se uită, însă spre pumni furioși ai lui Lew, ci-și trimise privirile spre Mary, care, cu coatele pe tejghea, observa scena cu atenție. Pe fața ei, el citi urma unui râs șăgalnic, batjocoritor și în semi-întunericul ce domnia în local, chipul ei era atât de simpatic, încât tânărul nici nu se îndoi că se află în fața unei adevărate frumuseți.

— Nu ți-am pus nici o piedică, răspunse Jack liniștit, în timp ce Mary, disprețuitoare, făcu un botișor de iepuraș.

— Minți!

Lew își aruncă pălăria într-un colț și-și sumese mânecele. Brațele îi erau foarte mușchiuloase.

— Minte, întări unul frământându-se pe scaun. Chiar

eu l-am văzut punându-i o piedică lui Lew.

Jack se ridicase în picioare, fără a face față lui Lew.

— Asta e o observație murdară, îi răspunse Jack, tot atât de murdară ca și mutra ta.

Se ridicase în picioare, fără a face însă față lui Lew.

— Dacă ai fi mai înalt și cu vreo 20 de pfunzi mai greu, prietene dragă, ți-aș băga vorbele pe gât, dar așa n-am nici o poftă să mă bat cu tine, McGuire.

Deodată, se auzi un murmur amenințător și o duzină de priviri se îndreptară spre Mary, dar fata clătină din cap, în timp ce ochii ei nerăbdători se odihneau mereu asupra lui Jack. Chiar și McGuire începu să șovăie văzând statura athletică a lui Jack.

— Am auzit eu multe de adunătura asta de vagabonzi de la Chuck și Luck și am nădărduit c-o să găsesc aici câțiva americani solizi, oameni de bază. Când colo, văd cam dat peste o bandă de zdrențaroși, gata să tabere toată asupra unui singur om. Cu McGuire nu mă bat... prea-i mititel, deși e mai mare în ani ca mine. Să vie încoa campionul vostru.. Unde e Harry Boynton?

Pe fețele tuturor, se zugrăvi mai întâi o mare mirare, urmata aproape imediat de o nemărginită veselie. Cel strigat apăru din fundul întunecos al săii ei.

— Cine întreabă de mâne? făcu el, apropiindu-se de Jack și examinându-l cu o privire liniștită și brutală. Tu, năsosule?

Toată sala chicoti, înveselită.

— Numai cu pumnii. Larry! strigă Mary, cu vocea aproape înăbușită de atâta râs. Să nu faci nimic!

— Cum vrei, Mary! Atenție, flăcăule!

În clipa următoare, Jack se simți îmbrățișat de namila. De la prima atingere, atunci când degetele matahalei se agățară, ca niște gheare de fier, de carnea sa, tânărul înțelese că are de a face cu un om mult mai puternic ca dansul. Dacă se lăsa strâns mai tare unghiile care-i sfârtecău; carnea, era pierdut. De aceea, când fața rânjitoare a omului se plecă spre el, pumnul

său se ridică vijelios, repezindu-l acolo spre locul acela căruia boxeri îi spun «punctul «k. o». Se aştepta ca namila izbită atât de rău de el, să se clatine pe picioare prăbuşindu-se la pământ, în nesimţire. Se înşelă însă amarnic.

CAP. VIII

O LUPTĂ EPOCALĂ

Spectatorii vrură să-l atace, dar tărăboiul fu dominat de vocea, limpede a Maryei:

— Luptă cinstită! Luptă cinstită! Faceți loc!

Scaunele și mesele dispărură ca prin farmec și în jurul luptătorilor se făcu un loc mare. Ochii arzători ai Maryei nu încetau să sclipească, înfrigurați. Deși acolo unde se afla dânsa era puțin cam întuneric, Jack fu convins că frumusețea ei emană lumină.

Cu un răs furios, Larry se aruncă asupra potrivnicului său și Jack observă, deodată, că acesta se descoperise, da, se descoperise. Ca o sfârlează se repezi asupra colosului și trimise un fulgerător unu-doi. Chipul lui Boynton se învineți groaznic.

Cu un mârâit de fiară, portarul își trimise brațul înainte și Jack ajunse, clătînându-se la perete. Un alt pumn îl nimeri aproape imediat... dar, în clipa următoare, boxerii se aflau iar în mijlocul sălii.

Namila era o fiară dezlănțuită. Spectatorii nu scoteau o vorbă. Fețele lor rânjitoare urmăreau înfrigurate toate amănuntele luptei și Jack știa că această tăcere e foarte necesară aici la Chuck și Luck: chiar dac-ar fi fost rupt în mici bucățele, nimeni n-ar fi auzit.

Într-un colțișor, Sandford sta ca pe ghimpi, cu mâna la spate Jack înțelese gestul și făcu un semn poruncitor, din cap și mâna servitorului reveni în față. Scena asta o observase Jack cu iuțeala fulgerului, între două momente foarte primejdioase, căci Boynton aruncase asupra lui cu toată greutatea lui de taur.

Pe Jack îl durea pumnul grozav, din cauza a trei năprasnice lovituri adresate lui Larry, dat acesta părea ca nici nu le resimte. Deodată însă, atunci când Boynton se clătina pe picioare la o nouă lovitură, o licărire roșie, sângeroasă, străfulgera în privirile sale. În

ochii lui, Jack citi foarte bine, dorința de a-l ucide. Loviturile sănătoase ale băiatului îl înfuriaseră nespus și expresia ce spectatorii o citeau pe fata prietenului lor, era semnificativă, deoarece începură să schimbe priviri înfricoșate.

Pământul dudui sub picioarele lui atunci când Boynton se repezi asupra lui Jack. Dar acesta, cu o mișcare vioaie, se învârti în călcâie și primejdia trecu peste capul său. Avântul lui Larry îl duse tocmai în mijlocul spectatorilor și cei 4-5 inși ce se ridicau acum de jos dovedeau ce groaznica ar fi fost ciocnirea între cei doi oameni.

— Faimos, faimos, faimos! striga fata entuziasmată, bătând din palme.

Nu știm de ce i se păru lui Jack că lui îi erau adresate vorbele astea. Plămânii și-i simțea la locul lor. Răsufă ușor ca și cum nici o lovitură nu primise, iar jocul de picioare îi era minunat. Boynton era însă prea greoi ca să se poată lăuda și el cu așa ceva. Pentru a patra oară, se repezi Larry asupra lui Jack, dar tânărul îi scăpă din nou. Buimăcit, Larry se opri în loc și făcându-și primii pași vizita unui uluitor unu-doi, începu să arunce pumnii în lături, ca un zănatec și în cele din urmă își nimeri ținta, deoarece Jack, împietricindu-se, căzu într-un genunchi.

Tânărul răsufă greu; dacă lovitura aceasta năprasnică i-ar fi nimerit un organ vital, sfârșită ar fi fost lupta, căci durerea îi tăia aproape respirația. În momentul când, buimăcit, voi să se ridice, văzu cizma lui Boynton repezindu-se spre capul său, dar se feri la vreme de ea.

— Asta e o porcărie! strigă Jack sărind în picioare. O porcărie! repetă el.

Dar nu tot așa judecară ceilalți și chiar Mary, care continua să privească lupta, fără a face nici cel mai mic gest. Brațul lui Boynton vâjâi iar prin aer, dar nu-și atinse ținta, deoarece Jack renunțase să mai încaseze loviturile colosului. Și pentru ai arăta noua sa hotărâre,

își repezi pumnul spre mutra lui Larry. Fața lui Boynton era numai pete vinete, acum. Încercă să-l lovească pe Jack, dar nu nimeri în vreme ce toate loviturile tânărului mergeau în plin.

Se învățiră o bucată de vreme, astfel fără alt rezultat decât acela ca mai toți spectatorii, veniră cu rândul să pupe dușumeaua. Un ochean al lui Boynton nu se mai vedea din cauza loviturilor, gura i se umflase de nerecunoscut, iar cămașa de mătase cu care portarul făcea ravagii în mahala, era stropita de sânge. Răsufliă din ce în ce mai greu și cu toate că mai avea o rezervă importantă de mușchi și putere, Jack înțelese ca protivnicul său e pe sfârșite.

Se hotărî, deci, să grăbească victoria, cu o lovitură puternică. Și el se simțea complet istovit și cum înțelese că o încasare de pumni l-ar fi sleit cu desăvârșire, se lipi cu spadele de perete, așteptând atacul decisiv.

Boynton se luă după el, dar atunci când namila se apropie, primi, deodată, în plin doi pumni de fier între ochi. Matahala se clătină pe picioare și atunci Jack îi mai expedie un unu-doi! Genunchii namilei începură să tremure, o ploaie de pumni și Larry căzu, dar nu pe spate, ci înainte... cu Jack de gât.

Când Jack simți gheara uriașului, își dădu seama că uriașul e departe de a fi sfârșit. Amândoi căzură jos tăvălindu-se și tânărul crezu că acesta îi va fi sfârșitul... dar întâmplarea îl salvă.

Tăvălindu-se, Jack ajunsese deodată cu spatele la zid. Își înfipse genunchii în burta matahalei... o opintire zdravănă... și bestia se rostogoli cât colo.

Lupta continuă și mai sălbatecă. Cei doi oameni luptau acum ca niște fiare dezlănțuite. Deodată, mâna lui Boynton atinse un sifon și cu un urlet înnebunit, portarul îl repezi spre capul lui Jack.

Jack nu se aștepte la așa lovitură. Într-o luptă cinstită nu erau îngăduite astfel de procedee. Se plecă repede în jos, dar sifonul îl atinse, totuși, la tâmpla

aruncându-l îndobitocit, spre perete.

Privirea lui se voală, în timp ce mutrele rânjitoare din jurul său, fură îndepărtate de Mary. O durere ascuțită la tâmpile, îl făcu să-și revină. Totul durase doar o secundă. Deodată, Jack simți că i se prelinge pe obraz, spre gură, ceva cald. Atinse cu limba. Era un lichid sărat! Sânge!

Ce se petrecu în acea clipă cu Jack, nici el nu pricepu! I se păru doar că-i un luptător glorios, care trebuia să-l învingă, cu orice preț pe Larry Boynton.

Se ridică vijelios de jos și cu ochii injectați în sânge se repezi asupra lui Boynton. Un pumn năprasnic și namila se prăbuși jos... pentru a se ridica iar, imediat. Un alt pumn și matahala zbură iar la pământ.

— Ajutor! urlă Boynton Asta nu e om! E un tigrul!

Încercă zadarnic să se ferească de loviturile tânărului.

— Ajutor! Tigru!... Diavolul!...

Mâinile răzbuătoare ale lui Jack smulseră cămașa de pe portar, alergând spre gâtul acestuia.

— Câine blestemat! cârâi Jack, stai să te învăț cum se luptă.

Se născu o hărmălaie teribilă. Înnebuniți, toți spectatorii se ridicaseră în picioare, punând mâna pe scaune, pe sticle și pe tot ce găsiră la îndemână.

— Lupt și împotriva voastră, strigă atunci Jack, care, apucând piciorul de fier al unei mese, aruncă greul obiect în mijlocul bandei dezlănțuite. Țâșni iar punând mâna pe un scaun... scaunul căzu... prilejuind urlete înfiorătoare: Trei mutre – printre care și aceea a lui Larry – apărură în fața sa... Trei lovituri năprasnice, însă și mutrele dispărură.. Ceața îl împresură din toate părțile, dar băiatul lupta ca un leu, împrăștiind lovituri în dreapta și în stânga.

Oamenii fură cuprinși deodată de panică și înnebuniți căutară scăparea prin fereastră, deoarece ușa era încuiată. Din urmă îi mai ajunse, încă odată, un scaun repezit de Jack.

În cele din urmă, acesta rămase singur. În mână avea o bucată de lemn. Deodată se pomeni cântând și numai după aceia văzu fața albă a lui Sandford, care-l privea dintr-un colț.

CAP. IX

ANGAJAREA

— Tigrule, spuse o voce îndărătul lui și când el întoarse capul, o văzu pe Mary Dover.

Obrazul ei strălucea atât de puternic, încât lui îi făcu plăcere.

— Tigrule, ești un boxer strașnic. Ia loc.

El îi luă mânuță-n laba sa plină de sânge și ea râse privindu-i uimirea.

— Hai, stai aici și nu te mișca până nu mă înapoiez.

Ea dispăru îndărătul unei uși și Sandford se apropie de stăpânul său.

— Acum ori niciodată! șopti el. S-o ștergem!

— Unde?

— Afară! Vă vor ucide.

— Fleacuri. Au luat de cheltuială.

— Fata a ieșit. Poate că-și cheamă oamenii.

— Degeaba, Sandford. Am motive să rămân aici.

— Ce motive?

— O doamnă m-a rugat să rămân aici.

— Dar eu pot să vă dau un motiv mai bun pentru care nu puteți rămâne aici.

— Ei?

— Ia uitați-vă în oglindă...

El ascultă și în oglindă îi apăru o huidumă cu hainele zdrențuite, șiroind a sânge, de parcă ar fi fost un indian care a dezgropat securea războiului.

— Nici propriul dv. tată nu v-ar recunoaște.

— Slavă Domnului, Slavă Domnului tocmai pentru asta.

În aceeași clipă, apăru Mary Dover cu un lighean de apă caldă într-o mână și cu bandaje în cealaltă. Îndărătul ei părură cei doi chelneri și bucătarul, care, după ce priviră înfricoșați pe bătaiosul tânăr, începură să facă regulă prin sală, orânduind mesele și scaunele.

Fata îi dădu lui Sandford să țină ligheanul și începu să ștergă sângele de pe obrazul stăpânului său.

— L-am văzut boxând pe Craigie și pe Johnston, taurul, făcu ea, în timp ce-i ștergea îndemânatec. Sângele de pe tâmpile și l-am văzut și pe «Vagabondul din Chicago» în cea mai buna formă a lui, dar unul ca d-ta, Tigrule, încă nu. Nici unul!

— Ptiu drace... Ce o mai fi și asta?

Ea îi pusese pe frunte ceva ce mirosea tare.

— Asta curăță rana. Stai cumintel! Craigie avea un joc de picioare strașnic, iar Johnston o stângă formidabilă! Parcă-i văd! În e privește Vagabondul, era o minune...

Pata făcu un pas înapoi și-l privi drept în față.

— Când te-am văzut astăzi, mi-am spus: Se ține bine pe picioare și nici stânga lui nu-i de lepădat, dar unde îi e puterea? Și ce-i, oare, un boxer, fără putere? Ca jumările fără ouă. Numai atunci când Larry a aruncat cu sticla, am văzut că te mai dezmeticești puțin. Văzându-te, mi-am dat seama că ești cel mai bun boxeur ce-a fost vreodată aici la mine, la Chuck și Luck. Și asta e ceva!

Îl apucă de umeri și-l împinse spre spătarul scaunului.

— Nu te mișca. Dacă nu te scap eu de ele, rămâi cu semnele astea, care te înfrumusețează grozav, pe obraz.

Muia o cârpă curată în apă caldă și începu să-l ștergă cu ea pe obraz. Din această cauză, el nu putu scoate o vorbă, dar ea vorbea acum și pentru el.

— Nu te mai mișca. Să nu-ți pese de nimic. Se poate ca, înainte de pleci să mai fie rost de pâruială și atunci trebuie să fii iar în formă, făcu ea, pipăindu-i mușchii. Ai niște mușchi, Tigrule, de toată frumusețea.

După ce-i făcu un scurt masaj, fata îndepărtă cârpa caldă.

— Mary, te pricepi mai bine decât un masser.

— Te cred, dar stai că n-am terminat încă, răspunse ea, punându-i un platuru. Nici o cicatrice nu-ți va

rămâne, măcar... Asta e din cauză că ai joc de picioare.

O clipă privirile lor se întâlniră și lui i se păru că poate pătrunde mai adânc, în ele, dar cu un oftat ușor, fata făcu în pas înapoi, examinându-l cu un ochi critic.

— Așa, camarade și acum șterge-o la oamenii tăi.

— La oamenii mei?

Ea răsă în timp ce Sandford luându-i ligheanul și cârpa din mâini, le puse pe o masă.

— Vrei să mai pretinzi că aparții oamenilor de pe aici?

— Și de ce nu?

— Hai, lasă, nu-ți mai da osteneala să mă faci să cred, îi zise ea, Ca boxer îmi impui, ca om misterios, în nici un caz.

— Așadar, crezi că eu și prietenul meu am fi, să zicem... polițiști?

— Da... și în nici un caz nu aparții cercurilor noastre. Camaradul tău, murmură ea, fără să-l piardă pe servitor din ochi, el se poate să fi fost pe aici, dar că d-ta nu ești, asta o știu precis de tot. N-am vrea să avem nici în clin, nici în mână cu d-ta, d-le copoi... așadar, șterge-o înainte de vin ceilalți.

Foarte ascultător Sandford, se îndreptă spre ușă, dar Jack îl rechemă.

— Rămânem aici, îi porunci el, după care se întoarse spre Mary: Aici e și hotel, nu?

— Nu din acelea care te-ar putea interesa.

— Dimpotrivă, nădăjduiesc că voi găsi o cameră care să-mi convină de minune.

— Asta e pur și simplu nerușinare, răspunse fata, rece. Ca oameni ca tine, n-avem ce face aici, domnule spion. Crezi c-o să poți găsi ceva suspect aici la Chuck și Luck. Dar dacă vrei să ști ce fel de oameni sunt pe aici, află de la mine că aici e fel de fel de lume, dar majoritatea sunt băieți cumsecade Și să ști că toți își dau osteneala să nu facă ceva incorect. Dar dacă dau peste oameni ca d-ta, care își vâra nasul peste tot, cu aceștia nu se prea poartă cu mânuși.

Fata se înflăcărase vorbind și Jack aproape c-o mânca din ochi.

— Crezi că unui om ca d-ta îi voi da o cameră? Eu ți-o spun direct în față: cu mine n-o scoți la capăt. Ai fi un bun boxer și un bătauș de forță, dar cu mine ți-ai greșit socotelile.

— Și de unde ești atât de convinsă că eu sunt un detectiv?

— N-am avut decât să mă uit la mâinile d-tale... lucru ce-am făcut de îndată ce te-ai apropiat de mine. Uite-te și d-ta la ele Arată ele ca mâinile unui muncitor? Asta n-o să mă faci să cred! Ia te uită ce curate sunt... și unghiile pilite cu grijă... Ah!... ridicol...

Fata, care între timp apucase mâinile tânărului, le aruncă, râzând.

— Și asta îți ajunge sa crezi ea sunt detectiv?

— Asta îmi dovedește că nu ești unul de-ai noștri. De lucrat nu lucrezi, polițist, spui că nu ești... atunci ce naiba ești? Ce cauți la noi?

— Poale pentru că-mi plac oamenii de pe aici.

Ea râse. Când tăcea, poate c-o întreceau alte femei, dar când râdea, frumusețea ei era fără pereche.

Jack aruncă o privire spre Sandford. Pentru ca acesta, care – întotdeauna avea cuvinte la dispoziție, să-i vie într-ajutor, dar servitorul era tocmai ocupat să admire pereții.

— Ți-a plăcut cum te-au primit oamenii pe aici, Tigrule?

— Îți dau cuvântul meu de cinste, făcu el, serios, că n-am nici o legătură cu poliția.

— Cuvântul tău? repetă ea, cu o strașnică poftă de râs, dar își dădu seama că băiatul grăise serios. Cine ești oare? Și ce cauți aici?

— Apartin oamenilor tăi... și aș vrea să fiu considerat ca atare.

— Și cum ai devenit de-ai noștri?

— Prin înfiere.

— Te-au înfiat băieții? Nu ți-au aruncat oare cu sticla în cap?

— Tocmai de aceia i-am înfiat eu pe ei. Nu înțelegi, Mary Dover? Îmi plac, de aceia vreau să fiu unul de-ai voștri. Încearcă și vei vedea că-ți voi câștiga încrederea.

Fata îl studia cu ochii ei mari frumoși, ca și cum ar fi vrut să citească în fundul sufletului lui. Își dădu seama că el cu mâinile lui formidabile ar putea înfăptui lucruri mărețe... totuși se mai împotrivi încă.

— Nu-ți dai seama că până în două zile ești un om sfârșit dacă rămâi aici? Băieții sunt împotriva ta. Nu ești dintre lor și astăzi ai călcat peste o sumedenie de bătăături.

El râse.

— Este adevărat că ești altfel decât ei, dar mie îmi placi și te cred. Să ne dăm deci mâna!

Dar în tâmp ce el îi apucă, iar mânuța, fața fetei deveni serioasă și trăsăturile i se înăspiră.

— Tigrule, o să-ți închiriez o cameră, dar să știi că la primul prilej suspect...

Aici ea făcu o pauză care spunea multe.

CAP. X

TIGRUL ÎN ACȚIUNE

Fără să mai spună ceva, fata se întoarse, ieși pe ușă și urcă scările spre etaj.

— O cameră sau două.

— Două.

Fata aruncă celor doi o privire ciudată.

— De 35, 42 sau 65 pe lună?

— De 65.

Fata le arată două camere mari, prevăzute cu ferestre largi și închise ușa de legătură, după care le dădu toate lămuririle privând baia, bucătăria și ieșirea. Apoi, se întoarse instinctiv, spre Jack, pe cărei socoti drept șef.

— Altceva mai vrei?

— Da, încă ceva. În timpul antrenamentului meu, de jos, am cam stricat câteva mobile. Cât costă?

— Nici pe jumătate cât voi câștiga de pe urma oamenilor care vor veni să admire locul unde te-ai luptat cu Larry. Scaunul care l-ai repezit după el, îl pun la loc de cinste, într-un colț. Să vezi ce succes o să aibă.

Ea râse iar.

— Îmi pare rău de «portar», cel mai tare om din Tangle.

— Crezi, oare, că Boynton nu se va mai înapoia.

— Să se înapoieze acolo de unde a fugit de scăpăra scânteii? râse fata, iar

— Uite ce e. Eu vreau să lucrez. Nu mă poți lua pe mâne în locul lui Larry?

— Pe tine? făcu ea ochii mari. Tigrule, cu tine ca portar, voi avea cel mai liniștit local din Tangle. Dar nu se poate.

— De ce?

— Nu te pot plăti.

— Cu cât îl plăteai pe Larry?

— Cu 25 pe săptămână.

— Asta e mai mult decât am câștigat eu vreodată, făcu Jack. Și în definitiv nu spunea decât adevărul.

Ea îi aruncă o privire ciudată și încuviință.

— În regulă. Până diseară ai tot timpul să te odihnești, făcu ea, dispărând pe ușă, în timp ce un gând o chinuia: Câștigă 25 pe săptămână și plătește 65 pe lună pentru chirie. Ce-o mai fi și asta?

Îndată ce fata închise ușa, Sandford se sculă de pe scaun așteptând respectuos, noile porunci ale stăpânului său. Acesta se uită în spre el, înveselit.

— Șezi jos, făcu el râzând, spre a deveni subit grav: Sandford, ești de mulți ani în serviciul meu, totuși întotdeauna ai fost pentru mine un prieten. Și că bun prieten vreau să-ți destăinuiesc ceva. Vezi fata care a părăsit camera? Să nu uiți, Sandford. Ea e viitoarea doamnă Jack Lodge.

Servitorul culese anevoie de pe scaun, dar înainte de a deschide gura, căzu iar pe el.

— Doamne Dumnezeule! suspină el.

— Dar ce-ai pățit?

— Tatăl dv.... Mama dv....

— Întotdeauna s-au ținut ei de capul meu ca să mă însor, ei, uite că le fac pe plac. Măi ce scandal o să fie. Vorba e... să lupt mai întâi s-o câștig... pe urmă, vom vedea noi ce e de făcut cu opinia publică.. Dar prea puțin îmi pasă...

— Da, având în vedere fata... Totuși, distanța... rangul...

— Sandford, la femei văd un singur rang. Ori au suflet ori ba. Și ea are De unde știu? Citesc asta în ochii ei. Am știut-o din clipa când am văzut cum stăpânește mulțimea cu ochii ei de foc. E făcută din metalul cel mai curat și emană niște scântei, care, pe mine, m-au înflăcărat cu totul.

Se ridică în picioare și întinse mâna:

— Vezi vreo schimbare în mine, Sandford? Da, iubitele, sunt atât de schimbat, încât, pentru prima

oară în viața mea, iubesc și eu astăzi acest oraș. Iubesc chiar și mahalaua Tangle. Crezi?

Se îndreptă spre fereastră. O deschiseși privi la mișcarea și zgomotul de pe stradă.

— Pun rămășag, Sandford, că sub cămășile lucrătorilor și hoților de pe aici, tot mai bate o inimă omenească. De aceia țin să am aici o slujbă.

— Dacă nu mă înșel, o și aveți.

— Ce anume?

— Vedeți adunătura asta de oameni de pe stradă?

— Flăcăul acela cu bluza albastră, acela cu fața de șobolan și ceilalți.

— De și mulți alți care mai vin și se uită înapoi la aceste ferestre?

— Ei, ce vrei să spui?

— Că ați devenit cunoscut, Sir.

— Cu neputință... într-un timp atât de scurt!

— Aici în Tangle, veștile se răspândesc cu iuțea fulgerului. Prin aer și pe uscat.

— Pe viul Dumnezeu, Sandford, toți se uită înapoi!

— Da... vorbesc despre Tigru.

Jack se îndepărtă de la fereastra.

— De unde dracu o știi și p-asta?

— Se poate citi pe buzele lor, Sir.

— Așa, știi să citești și pe buzele oamenilor? Despre așa ceva încă n-am auzit până acum.

Servitorul deveni stacojiu.

— De multă vreme, m-am obișnuit cu sportul acesta, Sir.

Jack aruncă o privire ciudată asupra servitorului său, care se făcu mic mititel, de parcă ar fi fost prins cu ocaua mică.

— Observ că posezi multe calități ascunse. Sandford.

Văzând că mulțimea se îngroașă, din ce în ce mai mult sub fereastră, Jack trecu în celălalt colț al odăii.

Într-adevăr Sandford avea dreptate. Telegrafia fără fir din Tangle era de o precizie uimitoare. Când primii

oameni, speriați de moarte, țășniră afară din local împrăștiindu-se pe străzi, le fu rușine să vorbească despre cele ce se petrecuseră în local, totuși lumea începu să-și șoptească noutățile la ureche; zvonul se lăți din ce în ce și în cele din urmă se cunoscă faptul.

Numele de Larry Boynton era foarte bine privit în Tangle. Un mare număr de oameni făcuseră cunoștință cu pumnii lui și un mare număr de femei își văzuseră soții modificați la chip de năbădăiosul portar. Și uite că acum apărea un străin sub porecla misterioasă de «Tigrul» și care se părea că-l pusese pe Larry la locul lui!

Zvonul acesta se lăți cu iuțeala fulgerului. În mai puțin de cinci minute, tot cartierul vuia de această teribilă senzație a zilei.

În Tangle apăruse o nouă putere: «TIGRUL».

CAP. XI

OMUL CU BARBA ALBĂ

Pentru obișnuiții casei, Chuck și Luck avea nenumărate intrări și ieșiri tainice. Puteai să intri în casă prin acoperiș, prin geamurile casei din vecinătate și printr-un gang secret ce nimerea chiar în pivnițele restaurantului. Acest drum îl alesese Boynton, atunci când voi să se înapoieze în frumoasele lui câmpii de vânătoare, de altădată.

Se spală pe față cu un lichid farmaceutic, rănilor și-și acoperi cu plasture, apoi o luă spre casă, pe drumul acela ascuns. Nu trebuie dedus din asta că lui Larry îi era, Doamne ferește, frică de Jack Lodge.

E drept că Larry fusese învins, dar mai exista un talent la dânsul... și trebuie să recunoaștem că aici era mult mai talentat... tragerea la țintă cu revolverul. Știa să umble atât de repede cu aceste mici arme de foc, încât doar un aparat cinematografic l-ar fi putut urmări. Și tocmai de aceia se întorcea acasă: era sigur că dacă s-ar întâlni, nas în nas cu Tigrul, apoi numai găuri l-ar face.

Din ceea ce v-am spus până acum, nu trebuie să credeți că oamenii din Tangle umblă cu gânduri ucigașe, așa cum în vest se moștenește această pasiune din generație în generație. Nu, în secolul al douăzecilea, omorul a devenit un lux, pe care societatea îl aruncă cât colo.

Larry, neputându-și lăsa înfrângerea nepedepsită, avea acum alte planuri. De aceia se întorcea acasă. Ajuns aci, nevăzut de nimeni urcă până la mansardă, bătu într-o ușa și imediat apăru capul tineresc al lui Lew McGuire.

Acesta văzând mutra caraghioasă a lui Larry, se simți apucat de o năstrușnică poftă de răs, dar se stăpâni, deoarece înțeluse că namila nu era dispusă la glume.

— Vrei să vorbești cu Barbă Albă? îl întrebă Lew pe Larry, după ce acesta intră în casă.

— Da... și repede!

— Păi nu e ora vizitelor.

— Ascultă, aici. Eu fac parte din personalul casei. Barbă Albă mă știe doar.

— Trebuie să se întâmple un lucru foarte grav, ca să îmi îngădui eu să-l deranjez. De multe ori, nici nu mă lasă să pătrund înăuntru, dacă nu e ora vizitelor.

— Ei, asta-i. Cum să nu te lase dacă toată ziua zace în pat?

— La capătul patului, are un șnur. Dacă trage de el, cade zăvorul și ușa se încuie.

— În tot cazul, du-te la dânsul.

Lew șovăi o clipă, apoi bătu de două ori, repede, în cealaltă ușă a camerei, așteptă o clipă apoi bătu, iar de trei ori.

— Cu asta i-am comunicat numele tău, rânji Lew. Tăcere.

— Dracu să te ia, mai bate odată.

— Mai așteaptă puțin. Poate că se gândește.

În aceeași clipă, se auzi dinăuntru un zgomot ușor, ca și cum un zăvor ar fi fost ridicat.

— Ai noroc, făcu Lew, deschizând ușa.

Ușa deschizându-se, îngădui să se vadă dormitorul paralicului, care, deși se afla în Tangle numai de trei săptămâni, era considerat drept o adevărată putere. El sta toată ziua în pat, deoarece era paralizat până la brâu, organele superioare erau intacte, afară de grai. Nu vorbea de loc și de când se afla la Chuck și Luck altceva decât oftături nu mai putea să scoată pe gură.

Cu vizitatorii săi se înțelegea de minune... pe muțeste, adică prin semne.

El plătea să-se gătească ciorba pe care Mary o împărțea clienților și acest lucru îl făcu, curând, renumit, în Tangle. Prin Lew McGuire care-l servea și-i traducea totodată semnele degetelor și printr-o seamă

de alți agenți, el era informat asupra tuturor evenimentelor din Tangle.

Binefacerile sale erau nenumărate. Așa se vorbea de cazul acelei Sally Vane, care, bolnavă fiind, el o trimisese pe spezele sale tocmai în Arizona, dându-i, totodată și posibilități de trai. Nu-i vorbă, gurile rele spuneau că paralticul voia, în modul acesta să spele faptele sale anterioare. Dar asta era numai gura lumii – ceea ce e adevărat e ca foarte mulți inși, cum era de o pildă Georg Fitzpatrick, care apucase pe căi greșite, redeveniseră oameni de treabă în urma povețelor primite de la Omul cu Barba Albă. Din aceasta cauză, acesta era foarte des vizitat de hoți de buzunare și borfași...

Se mai zvonea că, uneori, până și diavolul acela împelițat de «Pavian» venea să stea puțin la patul de suferință al bolnavului.

Toate aceste lucruri trecură prin capul lui Larry, în momentul când pășii pragul camerei paralticului. Porecla de Barbă Albă îi venise acestuia de acolo, că avea o barbă mare, alba, care cobora până la piept.

Tocmai își dăduse o pasență, căci cărțile i se mai aflau în poală. Din cauza jaluzelelor lăsate în jos, soarele nu pătrundea înăuntru, așa că paiul zăcea cufundat în întuneric. Doar ochii paralticului luceau de o ciudată tinerețe.

— Barbă Albă, spuse Larry Boynton. Privește-mă. Arăt frumos, nu? Nu, te cred. Vreau să-ți povestesc ce s-a întâmplat. A intrat în local un flăcău străin, cam suspect. Mary mi-a spus să-l dau afară și asta am și încercat. Tocmai când ne rostogoleam spre ușa, nu știu cum s-a făcut c-am alunecat, nimerind cu bărbia în genunchiul Tigrului. Din cauza aceasta m-a dat gata, altfel n-ar fi izbutit el. Lew, a fost sau nu fost așa?

El se uită spre McGuire și acesta încuviință încetișor, cu capul.

— Și pentru că am ieșit puțin afară, s-apuca Mary să-i dea lui slujba mea și să mă concedieze. Dar cine e el

mă rog? Ori aparține sticleților, ori are vreun scop oarecare pe la noi. Are mânuțe de domnișoară și numai a muncitor nu seamănă. Ceea ce vreau să spun e următoarele: trebuie lăsați asemenea oameni să se plimbe nestingheriți prin local? Nu, cred eu. Și apoi, cine are o vorbă de spus aici, la Chuck și Luck? Barbă Albă. De aceia Barba Albă, te întreb: să-mi țin slujba mai departe... da ori ba?

El tăcu, pentru că atunci când vorbea prea mult, aproape că-și pierdea suflul din cauza grăsimii. Ochii paralticului, care nu-l părăsiseră o clipă, se voalară pe jumătate.

În cele din urmă, bolnavul ridică mâna stângă și degetele descrieră câteva litere.

— Descrie-l, traduse Lew McGuire.

— Un găligan înalt și bine făcut. Puțin cam încărunțit pe la tâmple, dar ochii grozav de tineri. Pumni de fier. Dacă nu e fecior de bani gata, să-mi tai gâtul. Și știi ce caută aici la Chuck și Luck? Pe Mary o vrea. Și-a pus ochii pe dânsa.

Bolnavul se înfioră atât de puternic, încât și înlemnitele picioare de sub plapumă tresăriră. Ochii lui aruncau scânteii.

Boynton, văzu că vorbele sale aveau răsunet, de aceia continuă mai departe, tot pe struna asta.

— Și va avea ce căuta. Nu i-a dat ea, oare, slujba mea?

Dar ochii paralticului se voalaseră din nou. Așa că Larry degeaba încercă să mai descopere ceva la el.

— Acum știi, Barbă Albă, de ce am venit aici. Am primit slujba aici, pentru că Mary voia să mă aibă mereu lângă ea, supraveghind să fiu un om de treabă. Dar dacă acum mă azvârle afară...

— Acum se gândește... îi curmă Lew McGuire vorba. Nu aude ce-i spui tu...

Larry Boynton roși și scrâșni din măsele. În cele din urmă. Paralticul deschise ochii și iar începură degetele

sale să schițeze alfabetul mușilor. Degetele se mișcau cu atâta repeziciune, încât te făceau să crezi că e cu neputință să aparțină mâinii unui om bătrân. Lew McGuire le urmărea cu foarte multă atenție..

— Cum îl cheamă pe străin? rosti el, silabă cu silabă.

— Jack. Dar acum îi spun Tigrul.

Paraliticul mai desemnă iar câteva litere.

— Tigrul să părăsească localul, traduse McGuire.

— Barbă Albă, ești un om cumsecade. Și acum să-ți spun și eu de ce voiam să plec de aici: mi-era teamă să nu-l găuresc odată pentru totdeauna. Știam însă, că ești mare și tare și de aceia am ținut...

Dar Lew McGuire îi tăia vorba. Mâna paraliticului făcuse doar un singur gest.

— Obosit, făcu Lew. Asta e semnul ca s-o iei din loc. Barbă Albă va orândui toate.

Fostul «portar» rânji și dispăru pe ușă, iar Barbă Albă închise ochii, așa cum îi era deprinderea, de câte ori voia să gândească. Ridică apoi mâna și McGuire citi:

— Tigrul a venit aici pentru Mary?

— L-am supravegheat. E ceva de soi. Nu aparține cercurilor noastre. Și are niște, pumni... mamă Doamne! Face parte din acei oameni care sunt ca mierea... pentru tinerele fete.

Degetele se închiseră, pentru a cădea, apoi, obosite.

— Trebuie să plece. Mary să vină aici.

Lew plecase, de-acum, dar o bătaie în perete îl rechemă.

— Înainte de te duci la Mary, caută-i pe Hall Loris și Sloan care să cerceteze cine e Tigrul. Vreau să fiu bine informat.

McGuire încuviință și o șterse.

CAP. XII

FIARA

McGuire o însoți pe Mary până sus și închise ușa îndărătul ei, deoarece fata făcea parte din puținii aceia care n-aveau nevoie de tălmăcitori.

De îndată ce Barba Albă se instalase la Chuck și Luck, ea se strădui să învețe semnele degetelor și, în puțină vreme, le învăță destul de bine, spre a se înțelege cu el, fără martori.

Localul, pe care-l conducea acum, îl moștenise de la tatăl ei, care-l și întemeiase, pe vremuri.

Bătrânul Jim Dover era un om cu multe talente – când era vorba despre vreun furt, se afla în elementul său – dar lucrul cel uimea mai mult, era că are o fiică așa ca Mary, căci era tocmai antipodul lui. Cinstită, sinceră, deschisă.

Prea puțini își reaminteau de mama ei, care murise la nașterea fetei. Cinstea, probabil că de la dânsa o moștenise. De la Jim Dover nu moștenise decât curajul, cu care știa să stăpânească lumea interlopă din Tangle și inteligența de a ști să se descurce întotdeauna de supravegherea continuă a poliției.

Ea îl înlocui pe tatăl ei, atunci când acesta muri. Trecuseră aproape patru ani de zile. Ciudata mai fu ziua când ea preluă conducerea localului Chuck și Luck. Câțiva băieți, văzând că nu mai există mâna de fier a temutului Jimmie Dover. Încercaseră să ruineze localul, dar fata luptă cu toți vechii prieteni ai tatălui ei – rămași credincioși precum și cu limba ei care părea să biciuie inimile bărbaților, fără să mai vorbim de ochii ei de drăcoaică fără astâmpăr.

În cele din urmă și poliția se convinse că, deși Mary moștenise un regat în mijlocul borfașilor, ea era deasupra oricărei bănuieli.

Ce făceau clienții în afara restaurantului ei, n-o

interesa deloc. Ceea ce voia ea mai mult era ca între pereții localului ei să nu se întâmple nici o porcărie, să nu se joace jocuri neîngăduite de lege și să nu aibă loc bătăi... și într-adevăr, din ziua când ea preluase cârma, nici o împușcătură nu se mai auzi la Chuck și Luck. De aceia poliția o privea cu bunăvoință, fiind considerată drept o minune a frământatului Tangle.

Foarte liniștită, fata păși spre bolnav și se așeza pe marginea patului. Degetele intrară imediat în acțiune.

— Toată ziua m-am gândit să viu sus – dar de când cu meciul acela de box – ți s-a spus?

El încuviință.

— De atunci localul geme de lume. Puzderie de oameni. Trebuie să fiu cu ochii în patru, deoarece mi e teamă să nu facă vreo prostie, careva.

— Unde e noul «portar»? scrisse Barbă Albă în aer.

— Se odihnește în camera lui. E nou în slujba asta și-l las să se odinească mai întâi. Afară de asta, mi e teama să-l las să coboare. Te pomenești că iar îi vine poftă de scărmaneală, Barbă Albă, ai auzit ce luptă strașnică a fost jos? Ai auzit ce năzdrăvăanii a făcut omul acesta?

În timp ce el clătină din cap, ea își încolăci brațele în jurul genunchilor, râzând cu poftă.

— Cum a intrat, mi-am dat scama că nu e ce pare. Voia să pară drept un încolțit de poliție dar cu mine nu merge așa ceva. L-am mirosit din prima clipă. Am crezut, apoi, că e vreun sticlite care vrea să descopere ceva și de aceia s-a deghizat astfel. Spre a fi mai sigură, îl trimisei pe Lew să-i cate pricină, dar el n-a vrut să se bată cu el și l-a provocat pe Larry Boynton. Pentru Boynton însă, a survenit înfrângerea de la Waterloo. Străinul se învătea așa în jurul lui, de-ți dădea amețea. Mai întâi, crezui că n-are nici o putere, dar când băgai de seamă cum îi turna loviturile cu nemiluita – ar fi fost nevoie de o mașină de calculat, ca să putem știe câte lovituri a încasat Larry – începui să-mi dau seama că aveam de-a face cu unul care nu știe să

glumească. Și s-a luptat foarte cinstit, Barbă Albă... niciodată n-a întrebuințat coatele sau picioarele. Eu nădăjduiam mereu că Larry o să tragă una zdravănă și astfel o să se spargă târgul. Asta am așteptat până ce Larry a făptuit o porcărie. I-a repezit lui Jack un sifon în cap și flăcăul a căzut ca mort, la pământ. Dar pentru un minut, doar. A fost ceva extraordinar, pe urmă Barbă Albă, ai văzut vreodată pe cineva aprinzându-și o țigară în întuneric? Așa s-a luminat atunci fața Tigrului. A sărit în sus ca o pisică. Și luptă ca un diavol. L-a trântit pe Larry la pământ, i-a sfâșiat cămașa și Larry... Larry acela care niciodată până azi n-a cerut ajutor – a început să urle de frică. Când mă gândesc la râsul batjocoritor al Tigrului, parcă mă trece ceva rece pe spinare. Ceilalți voră să se amestece și ei, dar după ce proștii îl priviră mai bine în obraz și Tigrul se repezi asupra lor un scaun, s-au împrăștiat ca puii de potârniche. Și când el rămase singur pe câmpul de luptă, învingător, se întoarse spre mine și răsese așa nevinovat, de parcă ar fi fost un copil mic, care cine știe ce ispravă a făcut.

Ea mai răsuflu puțin, apoi continuă:

— Oh, Barbă Albă... e un om și jumătate! Când l-am văzut cum stă în fața mea, răsând și privindu-mă drept în ochi, am știut că am de-a face cu un om cinstit!

În timp ce vorbea, aproape că-l și uitase pe paralytic, atât de transportată era. Dar ochii bolnavului n-o părăsiră o clipă. În cele din urmă, el ridică mâna în aer:

— Ai încredere în mine?

— Ca și în tatăl meu... adică... mai mult decât în tatăl meu!

Iar se ridică mâna în aer:

— Tigrul trebuie să plece.

— De ce?

— Ne va aduce nenoroc.

Ea îl privi dezamăgită. Fața ei mahnită se luminează pe dată, iar prin ochi îi trecu o flăcăre strălucitoare.

— Ți l-o fi zugrăvit altfel, careva, Barbă Albă. Dacă l-ai vedea, știu că mi-ai da dreptate. Are fața sinceră, deschisă – nu ascunde nimic. Citești prin dânsul ca prin cristal. Sunt foarte fericită că între atâția oameni câți au pășit pragul localului meu, am putut vedea, însfârșit și eu, un OM. Nu, Barbă Albă, retrageți cuvântul. Spune-mi că nu trebuie să plece.

Buzele paralticului se deschiseră spre a lăsa să zboare un oftat care se topi în tâmp ce fata, palpitând ca o lumânare întrebă:

— Ai ceva împotriva Tigrului?

El încuviința. Degetele descriseră câteva semne:

— Mary, ai încredere în mine!

Ea își afundă bărbia în mâini și privi, afară, pe fereastră. În clipa aceea, arăta ca un copil răsfățat, nemulțumit de ceva.

— Ce poate fi nesincer la el? Ochii? Nu! Vocea? Nu! Mersul? Nu! E un înșelător? Nu cred! Barbă Albă. Ce e nesincer la el?

— Nu-ți pot spune, scrise degetele.

— Ești hotărât să-l expediez de aici?

El încuviința. Văzu în ochii fetei o flacăară. Dar aceasta se stinse, în tâmp ce mânuța-i cădea, obosită, pe plapumă.

— Barbă Albă, nu pot. Știu că trebuie să ai dreptate, de vreme ce-mi ceri asta – dar... nu pot.

— Trebuie! schiță neîndurătorul deget.

— M-a privit ca și cum l-aș fi fost dragă... și asta mi-a plăcut tare mult. Aș vrea să se mai uite odată, așa la mine.

— De ce?

Și în timp ce ea întoarse capul, ochii paralticului licăriră, iar barba-i albă, tremură ușor.

— Când se uită bărbații la mine, știu că mă privesc din două puncte de vedere: ca fiica lui Jim Dover, care conduce acum localul Chuck și Luck... sau... pentru corpul și fața mea.

Ea făcu un gest plictisit.

— Uneori îmi trimiți niște priviri ce mă înfioară. Omul acesta, însă, Tigrul – făcu ea aruncând capul pe spate în timp ce o rază de fericire îi lumina fața – omul acesta, Barbă Albă n-o vede nici pe fata lui Jim Dover, nici corpul ei. Vede ceva în adâncul meu... Când m-am despărțit de el, eram atât de enervată, de parcă aș fi fost la teatru și am plecat pe la mijlocul ultimului act. De aceea vreau să-l mai văd, să mai vorbesc cu el. Trebuie negreșit.

Barbă Albă închise ochii și mâna ce-i zăcea pe plapumă, se închirici.

— Nu-i așa că nu ești supărat pe mine? Știu că nu te înșeli niciodată, dar pe acest om nu l-ai văzut încă. Dă-i o șansă ca să poată lupta!

— Îl cunosc, spuse mâna. Pleacă acum și trimite-mi-l pe Lew.

— Ești supărat, Barbă Alba, făcu fata, plângând aproape.

— Sunt doar mâhnit, răspunse mâna.

Ea părăsi camera încetișor, făcând semn lui Lew să intre.

CAP. XIII

PAVIAN

Împotriva primejdiilor care o amenințau, Mary se putea ușor păzi, pentru că alături de ea se aflau cuțitele și revolverele tuturor prietenilor ei, dar pentru siguranța altuia, asta era cu totul altceva. Aceia care își primejduiau viața pentru dânsa, o făceau din plăcerea lor. Dar dacă le-ar fi cerut ajutor în caz că viața Tigrului ar fi fost primejduită, știa că zadarnic ar fi fost. Fără să știe, Tigruul își crease dușmani. Și dușmănia în Tangle, se lichida numai cu cuțitul sau numai cu o găuri ce provocată de un glonte bine ținut.

În totdeauna, se păzise să-și dăruiască inima, sau să arate mai multă simpatie cuiva, deoarece știa că lucrul acesta: putea duce numai la omor. În Tangle, oamenii considerau doar viața drept un lucru fără prea mare importanță.

Acum, însă, e cu totul altceva, Larry fusese bătut și în locuit cu învingătorul său. Pentru Tigru nu însemna lucru acesta numai primejdie, ci chiar o directă amenințare asupra vieții. Așa era obiceiul în Tangle.

Să-l apere deci, ea nu putea. Să pună pe alții, era o problemă. Ce era atunci de făcut?

În Tangle, putea să conteze pe trei oameni, așa că imediat ce părăsi camera lui Barbă Albă, le trimise vorbă să vină la dânsa unde îi pofti într-o cămăruță mică ce-i servea drept birou și în care se aflau pe o masă de scris, toate documentele și registrele ce priveau localul Chuck și Luck.

Era un foarte ciudat trio, chemat să ocrotească viața unui om: un vânzător de ziare, un flașnetar ciung și o bătrână cerșetoare, cocoșată. În schimb, aceste trei ființe, erau devotate cu trup și suflet Maryei. O adora ca pe o sfântă. Ea era ocrotitoarea lor, salvatoarea lor atunci când se aflau în nevoie și ei o serveau cu

religiozitate.

Billy vânzătorul de ziare, venise pe lume cu un picior mai scurt. Fiecare pas, pentru el, însemna un chin... dar chinurile le suporta cu resemnare. Pe piciorul șchiop își fixase o gheata ortopedică și-și dădea silință să umble cu atâta naturalețe, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că băiatul se simte nefericit. Numai pe față-i puteai citi suferința. Nu cârtea împotriva sorții, căci era obișnuit cu suferințele.

Toată ziua se învărtea pe străzi și vocea lui prietenoasă se auzea până în cele mai îndepărtate unghere. Acum sta obosit, într-un colț, uitându-se, curios, la Mary.

Cerșetoarea era o vrăjitoare de vârstă neprecisă. Toată viața și-o trăise în Tangle. Nimeni nu-și aducea aminte cum arăta atunci când era tânără, sau cum era când nu luneca pe străzi cu cocoșa în spinare și cu fața ascunsă de barișul cenușiu. Baba cunoștea pe toată lumea din Tangle.

Pe flașnetar îl cheamă Sparchi. Era foarte bătrân, dar anii și-i ducea cu mult curaj. Serviciul militar și-l făcuse în Italia, așa că obișnuia să se comporte și să vorbească scurt, ca un militar care primește ordine. Billy și baba ședeau, Sparchi stătea în picioare cu șapca în mână.

În cele din urmă, Mary Dover luă cuvântul.

— Ați auzit de Tigru?

Billy înălță capul, cărâind, rânjetul Lizziei lăsă să se vadă câțiva colți murdari, iar Sparchi încuviință.

— Băgați de seamă! El e străin. Nu e de-ai noștri; și ce caută pe aici, nu știu... dar este un băiat cinstit. Cinstit! Ați înțeles?

Cele trei capete încuviințară.

— Băieții o să-l cam apuce de guler, cred. Larry a devenit nevăzut de când a mâncat mardeală și desigur nici nu se va arăta până ce Tigru nu va fi curățat din drumul lui.

— Nu mai e aici? întrebă cerșetoarea cu o voce

cârâitoare.

— Ce vrei să spui?

— Pe sub pământ...

— Vrei să spui că l-ai văzut, poate?

— Am vorbit cu Wung Chi. El la văzut pe Larry.

— Pe aici n-a fost, răspuns Mary, îngălbenindu-se la față.

— Ba a fost... și avea și un pistol la el.

— Un pistol? Iși trase fata răsufierea.

— Wung a văzut asta, după forma buzunarului. Chinezul acesta are niște ochi strașnici, Mary.

— Atunci trebuie să mai fie aici, făcu fata, sărind de pe scaun.

— Acum o oră a fost aici... pe urmă a plecat. A fost la Barbă Albă.

— Dar Barbă Albă nu mi-a spus mie nimic, tăcu fata, tăcând apoi, îngândurată.

De la dânsul auzise deci Barbă Albă toate minciunile despre Tigru. Vorbise, așa dar, cu Larry Boyton.

— Sparchi în timp ce te plimbi cu flașnetă, fii cu ochii asupra Tigrului. Billy, ție nu am nevoie să-ți spun ce trebuie să faci. Lizzi, tu cunoști drumul care duce la pivnițe. Trebuie să fii mereu pe urmele Tigrului și să-l acoperi la caz de nevoie. Vreți să mă ajutați?

Ea aproape că nici nu auzi răspunsul lor.

— Acum duceți-vă și puneți-vă pe treabă!

Cei trei se îndreptară spre ușă. Numai Billy mai șovăi oleacă.

— Ți place, nu? întrebă el.

Ea își fixă privirile în ochii cinstiți ei inteligenți ai băiatului.

— Da, Billy, pentru că s-a luptat atât de cinstit.

— Ești sigură că nu e spion?

— Nu cred să fie.

— Ascultă, Mary, făcu băiatul, aplecându-se spre urechea ei; Bagă de seamă și tu, asupra ta, în timp ce noi îl vom supraveghea pe el!

— De ce, Billy?

— Băieți ca dânsul sunt uneori foarte primejdioși pentru fete ca tine, Mary.

În ochii lui sclipi ceva vesel și băiatul porni șontâc.

În timp ce el întorcea capul, rânjind, spre fată, un om coborî repede de la etaj. Băiatul fu cât pe ce să fie răsturnat, noroc însă că avu vreme să se opintească în piciorul cel sănătos.

— Mă, bătrâne! strigă el după omul grăbit. Ce ești tren că ai dreptul să dai peste oameni?

— Nu te aprinde așa, mititelule, răspunse cel vizat. Ține un franc și du-te de ia o bere!

— Du-te la dracu cu banii d-tale! răspunse Billy și după ce-i arunca omului gologanul în obraz, începu să coboare scara. Nu-mi trebuie bani de la copoi!...

— Cu pungașul acesta, spuse detectivul supărat, o s-o sfârșesc urât, odată. Am pus de mult ochii pe el.

Omul intră în birou, își scoase pălăria de pe cap, își orândui puțin freza, înfipse, iar, ceva mai adânc, pălăria pe creștet și luă loc pe un scaun în fața Maryei.

— Bună ziua, făcu fata, rece.

— Pusă țeava. Azi?

— Nu-mi plac discuțiile cu d-ta.

— Asta din cauza pungașului aceluia, poate? Nu-ți mai face griji de pomană. Dă-mi răgaz două luni și ai să vezi cum ți-l conduc la răcoare, pentru, cel puțin, cinci ani! Nu-mi plac deloc ochii lui.

— Asta voiam să-ți spun și eu. Dacă o să te mai agăți de băiat... voi avea grijă să mă ocup mai mult de persoana d-tale.

Asta nu era o simplă amenințare, deoarece mulți, foarte mulți polițiști secreți plecaseră din Tangle, să-și facă meseria în ținuturi mai... ridicate.

— Să lăsăm asta, Mary, spuse el, ceva mai prietenos. Mă știi doar. Eu nu jupoi oamenii.

Ea ridică din umeri.

— Îmi pare, totuși bine c-ai venit, răspunse ea,

ridicându-se și deschizând ușa: Lefty, spune-i lui Tiny Mac să vie încoa! Și acum, Wagner, ce cauți pe aici?

— Am auzit noi ceva. Ce e cu frățiorul acela nou? Tigrul, mi se pare.

— Locuiește sus, la camera nr. 42. N-ai decât să te duci la dânsul.

— Mary, sunt sau nu sunt prietenul tău? Doar n-ai fi împotriva mea? L-a măcinat pe Larry?

— Așa e.

— Ei vezi? Dacă nu vrei să vorbești, îl facem noi pe el să vorbească. Și mai e ceva pentru care am venit aici. Mary, ai auzit că «Pavian» e iar pe aici?

Fata căzu, înmărmurită pe un scaun, de parcă i s-ar fi dat cu un ciocan în cap.

Ochii lui străluceau, triumfători, în timp ce trimitea nori de fum spre tavan.

— Doamne Dumnezeule! făcu ea, deodată, ascunzându-și fața în mâini.

Asta îl mișca pe Wagner. Își puse coatele pe genunchi, își afundă bărbia în mâini și încercă să străpungă cu privirea, degetele care ascundeau obrazul fetei.

— Nu te enerva. Mary! Nu te enerva așa! Vreau să fiu sincer cu tine! Până acum... încă nu l-am văzut.

Ea își ridica capul, repede.

— Atunci nu ești sigur?

— Ba, da. O știm sigur. În ultimele trei săptămâni, s-au întâmplat trei lucruri la care negreșit trebuie să fi luat parte și Pavian. Mai întâi casa de fier Wilts & Co.

— Păi Gandil a fost acolo. Pe el l-ați arestat, doar.

— Asta a fost o păcăleală, Mary, rânji Wagner, o păcăleală. Stai să-ți spun ceva. Înainte ca să fie săpunită, casa de fier, a fost mișcată de la perete.

Buzele fetei se înălbiră cu totul.

— Mary, numai un singur om ar fi putut face asta. Un singur om a putut mișca din loc casa de fier. Casa asta cântărește 928 pfunzi. Mai cunoști vreun om, afară de Pavian, care să-o fi putut mișca din loc?

— Poate c-au fost doi oameni.

— N-au fost doi, dar să lăsăm asta. Dacă mai vrei și alte dovezi, poftim. Cineva s-a strecurat în depozitul de mărfuri al lui Van Suydam și a șters-o cu 40 de blănuri sub braț.

— Și ce e cu asta? La preturile de astăzi, nu e numai Pavian acela care socotește că furtul blănurilor este mai rentabil.

— E drept. Nu e el... singurul. Dar, detectivul rânji iar, triumfător, cine, afară de Pavian, ar cuteza să plece cu prada de la etajul al 19-lea al unui bloc?

— Astea sunt singurele dovezi pe care le ai?

— Nu, mai e ceva. Ferestrele erau zăvorite, zăbrele... și totuși pasărea a putut s-o șteargă cu prada. Te întreb atunci pe tine... a fost, sau n-a fost Pavian acela care a făcut spargerea asta? Se zvonește că e prin Tangle. Nimeni nu l-a văzut, dar toată lumea vorbește de el. N-ai auzit nimic?

Ea îl privi, îngândurată și încuviință.

— Am auzit. Dar nu e adevărat, Wagner. Nu poate fi adevărat.

— Mary, te înțeleg foarte bine. Sunt singurul din toată poliția, care cunoaște legăturile dintre tine și Pavian.

— Nu cumva m-ai spionat? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Cum poți să te gândești la așa ceva, Mary? Dacă aș fi făcut asta, crezi că mai veneam pe aici să stau de vorbă cu tine? Am doi copii și nu sunt asigurat. Nu, sunt mult mai cinstit decât crezi, Mary.

Ea încuviință și-și frecă fruntea, ca și cum ar fi vrut să alunge gândurile care o turburau.

— Ascultă, acum. Pavian nu-ți este folositor... Și Dumnezeu știe cui îi este. Pentru noi, oamenii, poliției, el personifică iadul... și tot așa aș putea spune că și pentru locuitorii din Tangle e la fel. Trebuie negreșit să ne scăpăm de el. Că doar nu vei fi vrând să mă faci să cred că ți-ar plăcea să lucrezi pentru el.

Nimic nu sclipi în ochii ei. Se părea că nici nu-l auzise. Și Wagner continuă, mai înflăcărat, încă:

— Mai devreme sau mai târziu, el va veni la tine. Un semn, doar, atunci... și noi vom fi aici. Și încă ceva, Mary... Dacă punem laba pe el, e rost de răsplată. Fă așa ca eu să fiu acela care-l arestează și ai 25% din recompensă.

Ea se ridică binișor de pe scaun. Și ochii îi prinseră iar viață. Și Wagner se ridică, înfrigurat.

— Pot să-ți dau asta înscris. Facem juma-juma, Mary.

— Wagner, așa arăt eu? Arăt a fi o denunțatoare? Crezi că l-aș putea vinde pe Pavian?

— E vorba de propriul tău interes.

— Știu... dar nu mă interesează.

El deveni grosolan.

— Și de unde știu că nu ești înțeleasă cu el? Înțelegi? De două ori, urma lui ne-a adus până la Chuck și Luck!

Ea se cutremură de groază. Întrucât vorbele lui n-o convinseseră, Wagner încerca s-o facă altfel.

— Se poate, în definitiv, să n-ai nici o legătură cu el Mary... dar ce spui tu... poate că la urma urmei Omul cu Barba Albă știe ceva? Poate că prin ajutorul lui, ar cădea Pavian în cursă?

— Wagner, făcu fata, aspru, îți dau o povață. Dacă-l bagi și pe Barbă Albă în ciorba asta... o să ai de-a face cu mine. Ai înțeles? Barbă Albă e nevinovat ca un copil. E un înger... și nu vreau să-l amesteci în treburile d-tale!

— Bine, bine, făcu Wagner, îndesându-și pălăria pe cap îndreptându-se spre ușă. Să știi, însă că într-o bună zi, vă vom conduce, pe tine și pe Pavian... în bucătăria diavolului. Vei vedea!

În aceeași clipă se deschise ușa și în cameră pătrunse un omuleț. Când cei doi bărbați se priviră ochi în ochi, amândoi făcură o mișcare de mare surpriză.

— Hai, fiți cuminte Tiny și Wagner. Tocmai de aceia l-am chemat pe Tiny aici, ca să te vadă, Wagner, lămuri

fata.

— Dar eu îl cunosc foarte bine. Nu-i așa, Mac? râse detectivul, rece.

Tiny Mac își arată dinții, dar nu grăi nimic. Fierbea de ciudă, nu alta.

— Wagner, l-am chemat pe Tiny sus, pentru că voiam să știu ceva. Și-a găsit de lucru la MacGee & Co. și tu i-ai încurcat socotelile. De ce?

— Pentru că nu e bun de nimic. Am pus de mult ochii pe el.

— Mare prost ești, Mac își dă toată osteneala să devie un om, de treabă, dar cum va izbuti el, oare, dacă toată ziulica ești pe urmele lui punându-i bețe în roate și amenințându-l, iar, cu iadul? Wagner, când ai pus laba pe el, ți s-a urcat salariul. Nu e destul? Ce mai vrei acum?

— Să-ți spun eu ce, bombăni Tiny. Îl voi face să pască iarba verde... ți-o făgăduiesc!

— Nu-ți mai da osteneala să mă înfricoșezi, stârpitură!

— Liniște! porunci Mary, Wagner, ți-am spus că Mac nu mai vrea să facă nici o prostie. Nu vrei să-l lași odată în pace? Dacă nu, pun tot Tangle pe spinarea ta! Și cu asta basta. La revedere. Adică nu... vreau să vă dați mâna!

— Cine ți-a băgat asta în cap?

— Mă privește. Mac, nu mai fă o mutră de parcă ai înghițit otravă!

— Ei bine, fie! spuse detectivul. Dă laba! Dacă Mary intervine pentru tine, nu mai am ce spune.

Mac întinse mâna anevoie și după ce-i atinse degetele, detectivul ridică din umeri și părăsi camera.

— Blestematul!

— I-ai dat mâna, Mac. Pricepi? S-a sfârșit acum... și dacă nu te porți cumsecade de-acum înainte... cu mine o să ai de furcă.

CAP. XIV

PIAZA REA

Când Mary ieși din birou, primul client asupra căruia îi căzu ochii, fu așa zisul „Piaza Rea”. Ceea ce spusese Wagner, o enervase și o înspăimântase, dar văzând pe „Piaza Rea” uită toate celelalte griji și necazuri.

Omul acesta avea o reputație foarte ciudată în Tangle. În vârstă de vreo 50 de ani, avea în totdeauna în jurul gâtului o batistă neagră, de mătase, așa cum se mai poartă încă în Vestul Sălbatec... Sau poate nici acolo numai există așa ceva.

Prea putini știau unde și din ce trăia. Nu vorbea cu nimeni și nimeni nu-i vorbea. Când apărea undeva discuțiile încetau subit, iar când cineva îl privea pentru prima oară, se simțea înflorat de ceva ciudat.

Așa dar, pe această piază rea o văzu Mary mai întâi. Prezența lui prevestea necazuri. Chiar așa trebuia să fie, deoarece, în loc să audă murmurul obișnuit al vocilor clienților la urechile ei ajunse răsunetul unui tărăboi și în loc să vadă mutrele cunoscute ale prietenilor ei, văzu numai cinstite fete străine. Toți păreau c-așteaptă începerea vreunui match oarecare.

Mary observă că mai toți clienții se așezaseră astfel, încât să fie cât mai aproape de ieșire. Mai toți își aleseseră mesele de la perete, astfel că mijlocul era complet gol. Din când în când, oamenii își întrerupeau discuțiile, pentru a arunca o privire într-o direcție bine determinată. Și toate privirile se îndreptau asupra Tigrului.

El se plimba prin local de colo până colo, așa cum obișnuia Larry, făcându-se că nu bagă de seamă că mai toate privirile erau ațintite asupra lui. Pe toți îi privea cu o mină batjocoritoare și amuzată, tot odată, fără a arăta intenția că vrea să se amestece în convorbirile lor. Lângă el se afla Sandford; care văzând-o intrând, se sculă în

picioare venindu-i în întâmpinare.

Ea citi ceva în privirile lui, deoarece i se alătură îndată.

— Bere, comandă Sandford, dar rogu-te bagă și un pic de sirop.

Fata se grăbi să-l servească dânsa, în timp ce servitorul, privind șăgalnic, șopti pe sub mustață:

— S-a întâmplat ceva? Pe aici e atmosferă grea. Vor să-i dea Tigrului la cap. Nu știu însă cine.

Ea îl privi fix.

— Spune-i să se urce în camera lui... dar repede. N-am nevoie acum de el, aici.

Celălalt clătină, însă, din cap.

— Zice că are treabă.

— Trimite-l aici.

— Nu pot. Ar băga de seamă banda.

După ce servitorul se amestecă iar în mulțime, ea își făcu de lucru îndărătul tejghelei, apoi îl strigă pe Tigru.

Vocea ei domină gălăgia, se făcu o clipă tăcere, apoi câțiva chicotiră, în timp ce toți ochii se îndreptară spre dânsa.

Situația dură doar o clipă deoarece Tigru riducându-se spre a se duce la șefa lui, convorbirile întrerupte își reluară mersul. El se opri în fața ei și puse mâna pe tejghea.

— Nu așa, îi șopti ea, nu sta cu spatele la ei.

El se supuse, ascultător și se întoarse astfel ca să aibă clienții sub ochi.

— Ce înseamnă asta, Tigrule? Te-am angajat ca să te fâțâi tot timpul pe aici? Ia mai dă o raită și prin cămăruțele din dos. S-ar putea făptui o crimă acolo și tu habar n-ai.

De la un grup din apropiere, pe care-l servea Sandy, chelnerul, un om se desprinsese, apropiindu-se de ei. El prinse ultimele cuvinte ale fetei și se înapoie la masa prietenilor săi.

— Asta n-a auzit ce-ar fi dorit, răsă Mary Dover.

Tigrule, de abia mâine începe serviciul tău.

— De ce?

— Astăzi e prea primejdios pentru tine.

— Asta nu se poate.

În timp ce vorbea, ochii lui scăpărau scânteii.

— Nu mă înțelegeți, făcu ea, cu înfrigurare. Știu că nu-ți lipsește curajul, dar cu ăștia nu poate avea loc o luptă dreaptă. Aici nu e vorba numai de pumni. Ai vreo armă de foc?

— Nu.

— Ascultă; se află în local patru oameni, care în amintirea pumnilor dăruți azi, îți vor cădea iar pe cap. Îți vor căuta pricină și până să-ți dai seama bine, te vei pomeni cu un cuțit între umeri, sau cu vreo găurice rotundă în piele. Nimeni nu va fi spânzurat din cauza asta, deoarece toți vor jura că au fost în legitimă apărare, că ai amenințat lumea cu un pistol și câte și mai câte! Douăzeci de inși vor fi gata să jure astfel. Pricepi?

El se întoarse iar cu spatele spre clienți.

— Mary, te pricep foarte bine.

— Atunci șterge-o repede din sală. Du-te sus!

El nu se urni din loc. Din ochi îi țâșni un râs vesel care se prelungi până la buze.

— Ce ai spune de mine dacă m-aș duce?

— Că ești un om înțeleghător.

— Atunci rămân.

— Ți-ai pierdut capul?

— Rămân, pentru că nu-mi convine să crezi despre mine că sunt un fricos. Și... pentru că-mi place să rămân.

— Atunci te dau pur și simplu afară!

— De ce?

N-am putea spune ce gând o fulgera pe dânsa atunci, dar știm sigur că i se făcu, deodată, frică pentru el.

— Doar nu vrei ca de două ori pe zi să-mi răstorni localul cu susu-n jos?

— Mary, vād că nu mă pricepi. Pe mine mă amuză
asta!

CAP. XV

O LECȚIE USTURĂTOARE

Când el îi întoarse spatele, liniștit, ducându-se la local său, fata înțelese că băiatul n-o mințise și că lui îi plăcea într-adevăr primejdia.

Mary se gândi c-ar fi trebuit să aibă cu Jack o explicație, deoarece el poate nu știa că mai toți cavalerii pistolului din City, erau tot atât de temuți ca și acei desperado din vest, care trăgeau două focuri deodată.

Când Mary se uită mai bine prin sală, văzu vreo duzină de inși a căror reputație era tot atât de neagră ca și noaptea, mai toți buni prieteni de-ai lui Larry.

Primul ei gând fu să alerge afară și să-l anunțe telefonic pe Wagner să vie cu vreo câțiva oameni de-ai lui, pentru a preveni scandalul... dar și dădu seama că împușcăturile vor începe de îndată ce ea va părăsi localul.

Că în sală plutea o primejdie amenințătoare, era faptul că Bert Hagen și Gonzales, stăteau pe la mese, sorbindu-și liniștiți băutura. Ca prin farmec, apăreau de sub masă, fel de fel de sticle, care se goleau pe dată. Și când Bert Hagen făcea asta, lucrul era semnificativ. Nu, nu... Nu putea părăsi localul. Scandalul s-ar fi dezlănțuit atunci în mod sigur. Privi spre Tigru.

Acesta își trăsese scaunul mai la perete – ce profil frumos avea, cu tâmpile lui încărunțite! – și bătea tactul muzicii, cu piciorul, foarte bine dispus.

Ținuta lui sigură, liniștită, fu pentru ea hotărâtoare. Pentru dânsul, în caz că avea de gând să rămână în Tangle, aceasta nu va fi prima lui seară de primejdie. Și apoi, ea nu va putea sta totdeauna cu ochii spre dânsul. De aceea ea se gândi că e mai bine să se sprijine de speteaza scaunului, ca la teatru, lăsându-i lui grija de a-și apăra pielea.

Dar chiar gândul acesta făcu să i se oprească

răsuflarea. Cum să se lupte el, cu mâinile lui de domnișoară, împotriva armelor de foc? Mai privi odată în spre Piază Rea, oftă îndurerată și așteptă liniștită desfășurarea evenimentelor.

Între timp, Sandford, se dezlipi de tejghea și se duse spre Tigru, ocupând un scaun în apropierea lui.

— Știu toate, acum, șopti el, în timp ce-și făceau o țigară. Tipul acela cu fața lunguiață, Bert Hagen, trebuie să rezolve chestia.

— Acela de colo care bea cu omul cu fașa arămie?

— Da. Ala e Gonzales. Gonzales e acela care trebuie să provoace cearta, iar Hagen îi va pune punct.

— Nu zău... ai aflat asta?

— Da, de la diferite persoane. Am prins de aici o vorbă, de colo alta, de dincoace o privire și am înțeles toată mișcarea Peste vreo două minute începe?

— Bine, mai pot aștepta două minute!...

— Doamne, Sir!...

Deodată mâna tânărului căzu pe umărul servitorului acesta simți cum degetele lui Jack îi pătrund, adânc, în carne. Lui Sandford i se păru că se află la mii și mii de mile departe de Chuck și Luck undeva, în jungla africană, unde urmăriseră lei și elefanți. Aceiași expresie, ca atunci, o vedea el acum pe chipul băiatului.

— Voi rămâne până la urmă!

— Încă un cuvânt!

— Ce?

— Luați revolverul meu.

— Sandford, dacă am vreo armă, nu mai răspund de mine.

Deodată se auziră țipete ascuțite.

— Începe dansul! suspină Sandford.

Gonzales sărise în picioare și aplecat peste masă, își îndesa pumnul sub nasul lui Bert Hagen.

Într-o clipă, Jack fu lângă el.

— Liniște, vă rog!

Urmă o tăcere adâncă. Ca prin farmec, toată lumea

dispăru din jurul celor trei, așa că până la perete, locul se curățase de oameni în spatele lui Jack.

— Du-te la dracu, aruncă Gonzales peste umăr și se întoarse iar spre Hagen, care nici nu se mișcase măcar de pe scaun. Ți-o mai spun odată, câine blestemat și mâna-i căzu greoaie peste fața celui alt. Un zgomot răsunător și urmele roșii ale degetelor lui Gonzales își făcură loc pe pielea albă a lui Hagen.

Cu un strigăt nearticulat, Jack se repezi spre ei, dar Gonzales îl aștepta de-acum. În mână îi scânteia un revolver. Gonzales rânji batjocoritor.

— Tu șterge-o de aici, mutră blestemată... altfel îți înroșesc nasul.

Mâna-i tremura, ținând pistolul, dar Jack știa că acesta nu-și va greși ținta în caz de adică.

Focul acela, care se trezise în el atunci când Boynton îl aruncase la pământ, luci iar în vinele sale și tânărul nu văzu decât gâtul de taur al lui Gonzales. Și gâtul avea un grozav vino-ncoace.

— Mie nu mi-e teamă de jucăria aceea, Gonzales. Îți mai dau o șansă.

Vocea lui suna strașnic de ciudat, în timp ce sângele îi vâjâia la tâmpile.

— Lasă arma jos.

Îi se păru că ceva se sparge în Gonzales. Într-adevăr, omului începuse să-i fie frică, căci fața îi devenise pământie. Teamă, da, teamă era... Și Jack deveni tot atât de sălbatec ca și lupul care simte mirosul sângelui.

— Aruncă arma pe masă, Gonzales. Repede!

Și spre uimirea tuturor, arma căzu pe masă, iar spaniolul își duse mâna la frunte, spre a-și șterge nădușeala îmbelșugată de pe ea.

— Afară! răcni Tigrul.

Gonzales mai șovăi un moment, apoi începu să dea îndărăt, pas, cu pas, privindu-l pe Jack în ochi, până ce ajunsese în pragul ușii. Când fu acolo, se întoarse repede, scoase un strigăt și dispăru în noapte.

Jack aruncă o privire asupra asistenței, toți erau plini de sudoare. Îndărătul tejghelei se afla Mary, mereu liniștită, dar cu buzele albe. De frică sau uimire?

Hagen se sculase de la masă, aruncând scaunul cât colo.

O mână băgase în sân. Jack știa foarte bine ce înseamnă asta. Își dădea seama că și aici joacă o carte mare, deoarece Hagen avea un temperament cu totul diferit de acela al lui Gonzales. Acesta va lupta, chiar dacă i se va porunci să părăsească localul.

Totul se petrecuse atât de repede, încât urmele degetele lui Gonzales, pe obrazul lui Hagen, nu dispăruseră încă. Cu mișcare, Jack aruncă de pe masă revolverul lui Gonzales. Apoi, foarte liniștit, întoarse primejdiei spatele și se îndreptă spre scaunul său.

CAP. XVI

PRIMEJDIA

În local continua să fie liniște. Lumea aștepta înfrigurată. Hagen avea o asemenea reputație în Tangle, încât atunci când trecea strada, lumea întorcea capul după dânsul. Și ce voia să spună asta, numai locuitorii din Tangle știau.

Desigur că lui Bert i-ar fi făcut mare plăcere ca străinul să facă vreo mișcare suspectă, deoarece asta i-ar fi îngăduit să pună mâna pe revolver... lucru ce l-ar fi dus, cu siguranță, la izbândă.

Hagen își da seama că toată reputația lui era în joc; de aceia se îndreptă foarte liniștit spre locul unde se afla Tigrul și se opri drept în fața lui. Capetele le erau la aceiași înălțime, deși Jack ședea.

— Tigrule, tot nu înțeleg ce s-a întâmplat.

Jack privi în ochii celuiilalt și citi și teamă și hotărâre în ei. Nici el nu înțelesese cum, dar simți admirație și simpatie pentru acest om.

— Hagen, n-are nici o importanță ce-a fost, pentru că, socotesc, că ești un om cumsecade.

Cu o mișcare repede, prietenoasă, Jack întinse celuiilalt mâna și Hagen o strânse, cu înfrigurare.

— Cât pe ce era să fac o prostie, așa am fost îmbrobodit. Dar dacă vor să te mai calce pe bătătură, dă-mi mie de veste. Eu țin la tine. Asta voiam să-ți spun.

Apoi Hagen, după ce aruncă o privire asupra asistenței care privea scena, înmărmurită, părăsi localul cu un râs ironic pe buze. După dânsul plecă și Piaza rea și numai după ce ușa se închise și în urma acestuia, întoarse Jack privirea spre Mary. Fața acesteia era împurpurată. Îi făcu un semn ușor din cap și părăsi sala, îndreptându-se spre birou. Când el pătrunse acolo, după dânsa, fata încuia ușa, alipindu-se de ea.

— Tigrule, astă seară ai scăpat ușor, spuse ea veselă. De-acum înainte nimeni nu va mai îndrăzni să-ți spună o vorbă.

Ea-l privi, cu admirație, de sus până jos, apoi chicoti veselă. Deodată se apropie de el și-i strânse mâinile cu putere, așa cum numai un bărbat ar fi putut-o face.

— Tigrule, ai fost admirabil! Admirabil! Ai vrea să-mi trădezi un secret?

— Dacă e cu puțință!...

— Cum ai făcut ca Gonzales să arunce arma? Cum ai izbutit asta numai cu vorba?

— Când i-am spus să pună arma jos – nădăjduiesc că mă vei pricepe – doream din tot sufletul să n-o facă.

— Cum s-ar spune, voiai să tragă?

— Simțeam nu știu ce sălbatec în mine – aveam poftă să-l strâng nițeluș de beregată.

Fata asculta cu răsufierea strânsă.

— Pricep. Gonzales a citit ceva pe fața ta – și eu am început să observ asta.

Ea se dădu puțin înapoi și-l privi cu alți ochi.

— Tigrule, ce e cu tine? Ce ai tu mai deosebit decât ceilalți oameni?

El scutură din cap și amândoi râseră.

— Stai jos!

El se supuse și ea se așeză pe marginea mesei, privindu-l cu o sinceritate de copil.

— Cred că știu.

— Da.

— Îți pierzi stăpânirea și pentru scurta vreme devii un tigru adevărat.

— Se poate să ai dreptate.

Ea-și puse un picior peste celălalt și-și sprijini coatele în genunchi.

— Vreau să vorbesc cu tine deschis.

— Mă rog.

— Tigrule, cine ești?

— Portarul de la Chuck și Luck.

— Asta nu e un răspuns deschis, râse ea. De unde vii? Ce cauți aci? Din ce lume faci parte?

— Din aceia din Tangle.

— Nu e adevărat, Tigrule. Aparții tot atât de puțin nouă, cum albul nu e negru.

— De ce nu?

— Pentru că n-ai nimic negru în tine. Toți ceilalți au ceva suspect în ochi. Tu ești cu totul altfel.

Ea se opri o clipă și după ce-i aruncă o privire pătrunzătoare, continuă:

— Ești atât de deosebit, Tigrule, încât numai faptul de a mă afla singură aici, cu tine, mă tulbură. Nu, nu aparții cercurilor noastre. De ce ții să rămâi aici?

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Firește.

— Azi dimineață, am văzut, în stradă, cum știi să stăpânești gloata. Din clipa când te-am zărit, am știut că trebuie să aflu mai multe despre tine.

— Asta nu pot înțelege, făcu ea încruntând din sprâncene. Mă vezi în fugă și apoi te hotărăști să rămâi aici! Cu motive de astea nu vei face nimic în fața Tribunalului, Tigrule. Mai vezi de alții...

— Și totuși așa e. De aceia am venit la Chuck și Luck și când te-am revăzut, am știut că am avut dreptate.

Ea clătină, neîncrezătoare, din cap.

— Am avut dreptate... pentru că, îți mărturisesc sincer, mă simt foarte fericit să stau acum de vorba cu d-ta, așa... ca de la om la om.

— Hm! mormăi Mary, gânditoare.

Îl privi larg, cercetătoare, dar ochii lui o priveau atât de deschis și liniștiți, încât ea încuviință.

— Și eu am avut aceeași impresie. Cum ai putea lămuri dorința asta..

— Aș avea și o mie de motive. Mai întâi, ești foarte frumoasa.

— Tigrule, nu cumva ai de gând să-mi faci o declarație de dragoste.

— Nici gând. Spuneam, doar, adevărul, așa... ca de la om la om.

Ea râse, bine dispusă.

— Ei... și mai departe?

— N-are nici un rost să mai vorbim de alte amănunte.

— Ce fel de amănunte?

— Măinile.

Ea se uită cercetătoare, la mâinile ei, pe care le consulta gânditoare.

— Dar afară de mâini și ochi, Mary, mai sunt o sumedenie de alte motive.

Ea se uită la el, visătoare.

— Pe celelalte, ți le-aș putea lamuri foarte greu. Mai întâi, felul acesta de a stăpâni mulțimea. Apoi chipul cum m-ai cercetat atunci când mi-ai dat ciorba... și apoi modul cum mă priveai atunci când mă luptam cu Boynton. Dar ceea ce e în lăuntrul d-tale, asta n-o pot spune. Și tocmai ca să studiez asta, am venit aici.

Ea se uită la el într-un așa chip, încât inima începu să-i bată cu putere.

— Cred că nici n-aș fi trebuit să te las să-mi spui toate astea.

— De ce?

— Pentru că... e primejdios.

El clătină din cap.

— Ba da, e primejdios. Dar, spune-mi, Tigrule, ce gând ai?

— Să te iau de aici.

— Să mă iei de aici?

— Da, pentru ca să te pot studia mai bine, făcu băiatul, luând mâna fetei.

Ea făcu o mișcare, ca și cum ar fi voit să și-o retragă și el o întrebă atunci repede:

— Ți-e frică de mine?

— Nu mi-e frică de nimeni pe lume, răspunse fata mândra, lăsând ca tânărul să-i rețină mâna, dar vădit neliniștită. În ochii ei treceau sclipiri ciudate și umbre.

— Pleacă acum.

— Spuneai, doar, că nu ți-e frică. Atunci?

— Îl știi, doar, pe acel tigru care se trezește, uneori, în tine.

— Ei?

— Așa ceva e uneori și în mine. Uneori simt aici ceva, care parcă mă îndeamnă să cânt, să urlu...

Ea lunecă jos de pe masă și-l apucă de mâini. Umbra îi dispăru din ochi, care acum străluceau feeric.

— Tigrule, tigrule, tigrule! șopti ea.

Afară începu să cânte o flașnetă, dar lui Jack i se păru că e o simfonie, un cântec de heruvimi. Atingerea mâinilor ei îl făceau atât de fericit. Se apropie de ea... fata își trase capul îndărăt... se apropie iar... buzele ei se întredeschiseră ușor... din ce în ce mai aproape de el... și deodată privind în ochii ei frumoși, descoperi în ei frumusețile lumii, personificate de femeia asta minunată... descoperi că fiecare părticică din ea e muzică... muzică divină... În clipa aceasta, flașneta amuți.

— Tigrule, strigă fata.

Groaza ce o citi în ochii ei, îl făcu să vrea s-o țină mai strâns în brațe, dar ea i se strecură, zglobie.

— Știam că e primejdie, șopti ea. Pleacă!

De două trei ori, simți că „tigrul” se trezește în dânsul, dar după ce aruncă o privire ciudată asupra fetei, ieși din birou, trăgând ușa, încetinel, după dânsul.

CAP. XVII

PREVENIRE

În camera lui îl găsi pe Sandford, împachetând cu înfrigurare. Fața servitorului era absolut pământie.

— Ah... dvs. sunteți, Sir, suspină acesta ușurat.

— Dar cine credeai, oare? Dar ce înseamnă bagajele astea, Sandford?

— Sir, e timpul s-o ștergem.

Jack se apropie de servitor, îl apucă de piept și întorcându-i capul spre lumină, văzu ochii înfricoșați ai omului său de încredere.

— Ai dat în mintea copiilor, omule? Ce s-a întâmplat?

— Ceva care ne împiedică să mai rămânem aici.

— Nu mai spune!

— O primejdie grozavă, Sir!

— Hm! S-a întâmplat ceva? Iar a apărut vreun Larry Boynton pe scenă? Sau vreun Gonzales și Hagen?

— Gonzales? Hagen? repetă servitorul, negăsindu-și locul.

Stăpânul său se așează, liniștit, pe un scaun și-și aprinse o țigară, studiind trăsăturile feței lui Sandford, prin fumul ce se ridică la tavan.

— Devine foarte interesant. Ei, vorbește.

Dar Sandford aruncă o privire foarte înfricoșată spre întunericul de afară, apoi se uită gânditor, la ușă. Se apropie apoi de fereastră și trase draperiile, după care se uită cu atenție în colțișoarele mai întunecoase ale apartamentului, care neavând decât un singur bec, nu lumina peste tot cu aceeași intensitate. În cele din urmă se opri drept în fața lui Jack Lodge pentru a-i șopti:

— Pavian e aici!

— Ia nu mai vorbi așa, omule, căci bagi spaima în mine. Și apoi cine e acest Pavian? Stai jos și mai fumează o țigară... ca să ce mai liniștești puțin.

Sandford luă o țigară cu degete atât de nervoase,

încât de abia o putu ține. Înainte de a o aprinde se auzi un zgomot ușor, pe care Jack nici nu-l auzi, dar care pe Sandford îl făcu să sară în sus. După ce-și aprinse țigara, trase câteva fumuri, fără să răsufle. Țigara se făcuse mică de tot, atunci când el își trase scaunul mai aproape de acela al stăpânului.

— Un diavol... așa e acest Pavian!

— Și ce legătură are cu noi?

— El a trimis pe Gonzales și Hagen.

— Așa? Vasăzică el conduce banda?

— Da. Din bandă face parte și Boynton. De aceia a venit și Pavian încoace.

— Crezi că pușlamaua are ceva împotriva mea?

— Nu știu. Nimeni nu știe ce zace în creierul acestei satane. Se știe doar că de trei ori nu glumește! De două ori, n-a izbutit cu d-voastră, dar a treia oară e limpede că va sfârși.

— Și de unde știi că el trage sforile?

— După ce ai părăsit sala, Hagen s-a înapoiat. Neavându-vă, s-a apropiat de mine, mi-a pus fel de fel de întrebări ca să se convingă că într-adevăr vă sunt prieten, apoi mi-a spus că aduce ordinul lui Pavian, prin care vi se pune în vedere că până mâine dimineața să dispărem din Tangle.

— Așa? Strașnice noutăți îmi mai dai!

Sandford părea mai fără viață, mai bătrân ca de obicei.

— Sir, aveți încredere în mine!

— Păi am, Sandford, chiar foarte multă, dar văd că acest Pavian te obsedează.

— Duceți-vă la poliție și întrebați ce se știe acolo despre Pavian. Nu vă încredeți cuvintelor mele, duceți-vă acolo și veți afla că toată poliția urmărește de ani de zile acest diavol, fără să izbutească să pună mâna pe el. Acum câteva săptămâni poliția fusese cât pe ce să pună mâna pe el... dar n-a reușit. De trei săptămâni nu s-a mai aflat nimic despre dânsul. S-a topit... s-a dizolvat.

Și nimeni habar n-are de el.

— Ce specialitate are?

— Furturile, în general.

— Îi place variația?

— Da... Spargerii... falsificări... crime...

Ultimul cuvânt de abia ce-l mai rosti. Jack se uită supărat la el.

— Sandford, frica ta mă îmbătrânește.

— Nu mai știu ce e cu mine... aș vrea să părăsim Tangle cât mai repede.

— Cum așa, Sandford?

Sandford se uită, foarte necăjit, la stăpânul său.

— Sir, lăsați-mă să vă povestesc ceva despre dânsul.

— Poftim!

— Vă reamintiți cum l-ați cunoscut acum vreo șase ani pe detectivul Wentworth, Sir?

— Se spunea că orice urmă îl aduce la țintă. Îmi amintesc, chiar, că-mi doream să am și eu așa noroc când voi fi pe urma vreunei fiare.

— Avea reputația, într-adevăr, că prinde toți criminalii pe care îi urmărește. Asta acum șase ani. Acum s-a dus cu reputația asta.

— De ce?

— Acum vreo patru ani, Pavian plecă spre Anglia și Mr. Wentworth se puse în urmărirea lui. Detectivul trebui să străbată Scoția, Franța, Egiptul, pentru ca, în cele din urmă, să se întoarcă la New-York cu buzele umflate. Acesta fu primul său insucces.

— Cum s-ar spune, acest Pavian, e un borfaș internațional?

— Toată lumea îi servește de scenă.

— Bine, continuă cu povestea ta despre Wentworth. Nu-mi pot închipui cum de n-a reușit el să pună mâna pe Pavian. Cuvântul insucces nu se găsește în vocabularul lui.

— Dar nici în acela al lui Pavian nu există. Așa precum v-am spus, Wentworth s-a înapoiat la Londra.

Peste două zile, se comise o spargere acasă la dânsul. Locuința nu-i fu ruinată, dar toate lucrurile de valoare se topiră!

— Extraordinar, Sandford! Casa lui Wentworth era atât de strașnic păzită, încât mă mir cum a putut fi spartă. El în persoană mi-a arătat tot mecanismul trucurilor sale.

— Pentru orice bandit ar fi fost un lucru imposibil această spargere... nu însă și pentru Pavian. Și el fu acela care sparse casa. Inima lui Wentworth fu zdrobită din cauza asta. Chemă într-ajutor pe toți colegii lui, se organizează o adevărată vânătoare și trei luni dură expediția după urmele lui Pavian. Într-o bună seară, Wentworth da o masă pentru câțiva cunoscuți, dar înainte ca serata să se sfârșească, buzunarele mosafirilor fură, toate, golite.

— Ah! Pavian o fi ucis pe vreunul din servitori.

— Nici gând... În seara aceea făcea și el parte din ei.

— Măi drace!

Chipul lui Sandford se mai luminează, atunci când văzu că cuvintele lui găsesc răsunet.

— Și ce-a făcut Wentworth?

— Cel mai inteligent lucru ce putea să facă!

— Și anume? întrebă Jack, aplecându-se spre servitor, deoarece povestea îl amuza peste măsură de mult.

— A încetat urmărirea.

— Drace! făcu Jack, ștergându-și fruntea.

— Trebuie să vă gândiți, Sir, că Mr. Wentworth era un om foarte curajos.

Jack încruntă din sprincene.

— D-voastră, Sir, sunteți aici cu totul la dispoziția lui Pavian. Aici, e acasă la el. Cunoaște fiecare colțișor din Tangle. Nu există om pe aici, care să nu-l asculte, din cauza fricii ce o inspiră.

Jack se sculă în picioare și începu să se plimbe de colo până colo prin cameră.

— O rușine, poate că nu, făcu el, gânditor. Dar cu cât îmi vorbești mai mult, Sandford, cu atâta țin mai mult să dau ochii cu acest Pavian, ca să văd ce fel de om e.

Servitorul deveni de o paloare cadaverică.

— Acest diavol încarnat mă interesează teribil, Sandford.

— Ați nimerit cuvântul cel mai potrivit, Sir.

— Ei vezi? De aceea țin să-mi măsoar puterile cu el.

Și vesel, băiatul aruncă capul pe spate. Se simțea din nou ca tigru din junglă.

Foarte îngândurat, Jack se apropie de cămin. Fără să-și dea seama puse mâna pe vâtraiul greu de fier, ce se afla acolo și începu să se plimbe cu el prin cameră, de parcă era un bastonaș.

— Afară de asta, dragă Sandford, s-a întâmplat azi ceva care mă împiedică să părăsesc Tangle.

Sandford crezu că-și pierde răsuflarea la aceste cuvinte, în timp ce Jack sprijini vâtraiul de perete.

— Puteți să-mi spuneți, Sir, ce credeți prin asta?

— Nu pot. Dar și fără asta, aș fi rămas aici ca să dau ochii cu Pavian.

Și mai înainte ca servitorul să-i poată răspunde ceva, Jack văzu ochii acestuia deschizându-se peste măsură, ațintindu-se asupra cuiva ce apăruse, desigur, în spatele său.

CAP. XVIII

TIGRUL E ÎNCOLȚIT

Jack se întoarse cu iuțea fulgerului, simțind ca primejdia vine de la spate și în întunericul în care se afla pragul ușii, zări o mutră respingătoare. Părea o fantomă. Mutra râse, întunecată.

— Strașnică hotărâre, spuse fantoma cu o voce adâncă, dar uite-ți dorința îndeplinită.

Sângele lui Jack începu să fiarbă și el simți ciudata dorință de a se afla cât mai departe de camera aceasta.

Râsul lui Pavian se prefăcu într-un rânjel.

— Nu prea se vede să-ți pară bine, făcu el și Jack prinse un ușor accent străin.

Fantoma aruncă o privire spre Sandford și Jack descoperi că profilul vizitatorului seamănă grozav cu statuia lui Tutmosis al treilea al Egiptului, sau cu aceia a lui Amenofis. Același răs brutal, aceiași ochi apropiați, același răs misterios. În general, capul lui Pavian, era parcă tăiat în granit.

Era imposibil de ghicit dacă acest om era tânăr sau bătrân. Jack nu descoperi nici o asemănare între bandit și bestia după care fusese poreclit. (Pavian-maimuță). Pe fața lui nu se citea nici o expresie, omenească sau de fiară.

Sub privirea sa, Sandford se încovoie ca un sclav sub bici.

— Pe tine te-am mai văzut, îmi pari foarte cunoscut. M-ai uitat, Vaudrain?

Sandford se cutremură atunci când auzi acest nume, dar când văzu că umbra întinde o mână spre el, se ridică anevoie de pe scaun, ca și cum ar fi fost tras de o putere nevăzută și se apropie de ușă cu pași siliți de automat. O mare uimire se zugrăvi pe fața lui Jack. Ar fi vrut să strige după servitor, dar nu putu să-și dezlipească buzele.

Mâna lui Sandford se întinse și dispăru în laba uriașă a lui Pavian.

Jack îl privi pe străin cu ochii săi cercetători și liniștiți.

— Sandford, dacă te deranjează, întoarce-i spatele.

Sandford nu auzi această povață, deoarece privirea nu i se dezlipea de pe omul de lângă ușă.

— Iar d-ta, continuă Tigrul mai departe, ia loc pe scaunul acesta. Cred c-o să-ți suporte greutatea.

Rânjetul de pe chipul lui Pavian se stinse; aruncă o privire! supărată, dar apoi râse iar. Se părea că așa e obiceiul lui să facă, atunci când era supărat.

— Îmi pare bine să constat că nu ești un fricos ca prietenul d-tale, dar n-am venit să-ți fac o vizită de plăcere.

— Bine, încuviință Jack.

— Am auzit convorbirea d-tale cu Vaudrain și am intrat înăuntru... pentru a pune punctul pe i. Te va interesa, poate, să afli că tot ce ți-a spus el, e adevărat. Până mâine dimineața, trebuie să dispari din Tangle.

— Asta e foarte interesant... dar, din păcate, cu neputință.

— Și în ce privește fata...

Jack se înfioră.

— Cine ești, d-ta? Diavolul?

— În ce privește fata, continuă netulburat Pavian, al cărui rânjet se mări... pe fată trebuie s-o uiți. E sortită altcuiva.

— Voința ei e liberă.

— Deloc, voința ei atârnă de mine.

— Ho, omule. Mergi prea departe.

— Și dorința ei e să nu te mai vadă niciodată.

— Mă îndoiesc.

— Întreab-o, atunci.

Pe fruntea lui Jack apăruă picături mari de apă.

— Ei... mergi sau rămâi?

Jack avea impresia că e un copil care se luptă

împotriva unui om mare. Simțământul acesta îl înlemni. Simți că brațele și mâinile îi sunt amorțite.

— Îți dau răgaz zece minute ca sa te hotărăști, făcu Pavian rece.

De necaz, Jack văzu roșu înaintea ochilor.

— Înainte de a te duce dracului... nu plec de aici!

— Așadar, decis? Nu, mă îndoiesc. Peste o oră mă înapoiez, ca să-mi dai răspunsul definitiv. Între timp, bunul meu prieten Vaudrain îți va da și alte motive pentru ce e mai bine să-mi ascuți sfatul. Afara de asta țin să-ți mai arăt ceva, asupra căruia să reflectezi, până ce mă voi înapoia.

Spunând aceste cuvinte, ridică vătraiul cel greu, de fier, pe care Jack îl sprijinise de perete, haina omului se umflă cu putere – luând forma mușchilor – fața-i deveni și mai de fiară și dinții-i scrâșniră. Și vătraiul începu, din ce în ce, să se îndoie sub apăsarea acelei puteri supranaturale. Cele două extremități se apropiară și fierul pârâi.

— Asta să te stimuleze la o hotărâre cuminte.

El aruncă fierul la picioarele lui Jack și mai înainte ca sunetul căderii să înceteze, Pavian dispăruse, fără zgomot.

Tânărul ridică fierul de jos și opintindu-și mușchii, încercă să readucă fierul la poziția lui primitivă. Dar vătraiul rămase țeapăn. Lodge se întoarse spre Sandford și se uită foarte serios la el.

Acesta făcu o mutră de copil care fusese tocmai pedepsit și care nu se simțea încă sigur. Se uită spre stăpânul său, ca o fiară încolțită.

— Ce v-am spus? șopti el.

Jack aruncă vătraiul în cămin. La zgomotul făcut, Sandford sări în sus de spaimă, dar Jack ridică nepăsător din umeri.

— Jocul merită osteneală, Sandford. De aceia... de abia țin să rămânem.

Dar Sandford păru că nici nu-l aude. Sta înlemnit pe

scaun, gata să sară la cel mai mic semnal, în timp ce ochii lui cercetau, camera, de la un colț la altul, al ei.

— Rămânem, repetă Jack neîndurător, dar ochii săi dovedeau adâncă milă ce i-o inspirase servitorul, pe care-l supraveghea neîncetat.

De nenumărate ori îl văzuse pe acest om în primejdie, dar niciodată nu arătase spaima de acum. Se părea că toată spaima din junglă, a fiarelor ce se târăsc și merg pe pământ, toate spaimile văzduhului și subsolului, își daseră refugiu în această cameră. Fața îi îngălbenise, iar buzele erau absolut albe. Mâna pe care Pavian i-o strânsese, îl mai durea, încă.

Deodată ochii săi căzură asupra unui sertar deschis. Se aruncă înfrigurat, spre el, caută ceva cu mare nervozitate, găsi, aruncă obiectul pe pat și prăbușindu-se pe un scaun, își ascunse fața în mâini.

CAP. XIX

SPAIMA

Conduita lui Sandford dovedea, mai mult decât orice, respectul de care Pavian se bucura în Tangle. Sandford, care de atâtea ori scăpase de la moarte datorită siguranței mâinii sale, a privirilor sale vulturești și a armei ce-a avea, Știa, totuși, că acum, orice apărare va fi zadarnică. Jack se apropie de servitorul său și-i puse mâna pe umăr.

— Sandford, spuse el cu vocea liniștită, dar cu fața alba ca varul. Sandford, cred că fi mai bine să pleci.

Jack urmări cu mare curiozitate pe trăsăturile feței servitorului său, lupta lăuntrică ce avea loc în acesta.

— Vreau să rămân, dar...

— Știi că vrei, Sandford. Știu asta. Și nici n-ar fi nevoie să te duci. Ești, doar, hipnotizat! Asta-i. Pe vremuri, când eram copil de școală, eu eram căpetenia băieților. Dar, într-o bună zi, veni altul, mai puțin înalt, decât mine, mai puțin vânjos decât mine și eu fui aruncat într-un colț. Privirea lui, impunea și de aceia îl ascultau copiii orbește. La fel se petrece acum și cu tine, Sandford. Omul acesta e strigoiul tău!

Sandford nu voia, însă, să se lase consolată. Începu să râdă, dar apoi se opri, pentru a arăta în spre cămin.

— Un strigoi? întrebă el.

Pe stăpânul său îl trecu un fior rece.

— Aș pune răvășag, că deși vă era teamă de copilul cu ochii pătrunzători, totuși într-o bună zi i-ați pus mâna în piept.

Jack râse, foarte bine dispus.

— Și ce mai luptă dreaptă a fost. Drăcușorul acela se pricepea la box, deoarece, de câte ori mă apropiam de el, îmi pocnea câte-o directă cu stânga. Bine arătai eu după aceea. Timp de zece zile nu mă putui mișca pe o parte.

Începu chiar să râdă cu hohote, amintindu-și de

pățania asta.

— Dar acum e cu totul altceva, Sandford. Nu trebuie să-ți fie rușine. La tine e vorba de hipnoză, îți spun eu!

— Ba e frică, răspunse Sandford, amar. E frică, o simt eu bine... Dvs. n-ați cunoscut niciodată așa sentiment. V-am observat adeseori înfruntând leii și de multe ori voiam să dați înapoi, ca să arătați că sunteți un om ca toți ceilalți. Dar niciodată nu mi-ați făcut pe plac.

— Și vrei să știi de ce?

— Ei?

— Pentru că de fiecare dată eram speriat de moarte. După ce izbândeam, mi-era rușine de sentimentul acela. Întotdeauna mi-era teama să nu observi tu... că mi-e frică. Dar odată criza trecută, frica-mi dispărea.

Sandford se uită la el, într-o mută admirativ.

— Și vreme de atâția ani n-am putut observa eu nimic, suspină el, amărât.

— Am fost tot atât de tainic... ca și al doilea nume ce-l ai.

— Vaudrain, da! Vreți să vă povestesc totul?

Ridică privirea spre stăpânul său, dar acesta clătină din cap.

— Nu mă interesează. Numele nu te poate schimba în ochii mei. Am fost de multe ori în foc cu tine, prietene și știu ce fel de om ești. Vaudrain? Sandford? Ei și? Acum du-te acasă și uită casa asta nenorocită!

Servitorul se uită la el cu ochii săi credincioși, se uită apoi și la cămin, acolo unde sa afla vătraiul și ridicându-se de pe scaun, se îndreptă spre pat, începând să-și împacheteze lucrurile. Jack se așează pe un scaun și își aprinse o țigară, cu fața la geam, pentru ca celălalt să nu-i vadă mâhnirea ce-o trădau trăsăturile sale. Pentru dânsul asta însemna ca o dezertare de la datorie, ca o dezertare din fata vrăjmașului. Se simțea singur și părăsit în clipa cea mai critică. Când își întoarse capul, Sandford sta cu geamantanul în mână, privind, îngândurat, spre dușumele.

— Adio. Peste câteva zile, o să mă vezi iar.

Sandford ridică capul, buzele i se desfăcură – dar nu se auzi nici un sunet și se îndreptă spre ușă. Lupta lăuntrică a servitorului se păru că nu încetase, deoarece, afară, de trei ori încercă să pună mâna, iar, pe clanță, dar în cele din urmă se răzgândi și coborî scara.

Jack întoarse scaunul, ca peretele să-i fie în față, apoi așteptă în liniște. Peste o oră Pavian trebuia să vină să ia răspunsul. Ceva îi spunea lui că va avea loc o luptă, o luptă numai cu pumnii, nu și cu armele... Privi îngândurat spre vătrai, întoarse ochii spre perete și apoi privi iar vătraiul...

Era atât de adâncit în această așteptare, încât nici nu auzi ceasornicul bătând în camera de alături. În cele din urmă auzi un mare târâboi în stradă.

Cu tot întunericul, străzile din Tangle erau într-o mare însuflețire. Auzi vocile țipătoare ale copiilor, murmurul discuției bărbaților și urletele femeilor bete. Prohibiția era cunoscută și în Tangle, dar nimeni n-avea vreme de ea.

De jos, îi veni un miros de mâncare. De ceapă prăjită, de friptură. Peste tot, oamenii, îndeletnicindu-se cu ocupațiile lor, habar n-aveau de cele ce se vor întâmpla, peste puțină vreme, în camera aceasta de la Chuck și Luck. Deodată, auzi pași ușori.

O sudoare rece îi apăru pe frunte. Pașii deveniră din ce în ce mai apropiați... se opriră în fața ușii sale... auzi un suflu greu, afară... ușa se deschise binișor... și Sandford apăru în prag.

Arăta ca unul ce se sculase tocmai din pat, după o lungă bolire. Mersul îi era nesigur și părea foarte îmbătrânit. Își puse geamantanul într-un colț, își aruncă pălăria cât colo și rămase lângă pat.

Jack îl privi în tăcere, apoi, în cele din urmă, se sculă de jos. Merse spre el și îi întinse mâna. Degetele reci ale lui Sandford o strânseseră nervos.

— Înțeleg, făcu Jack, dar celălalt nu rosti o vorbă.

Reîntoarcerea lui Sandford, deși acesta nu-i putea ajuta prea mult în lupta ce trebuia s-o aibă cu Pavian, avea o mare valoare morală pentru el. Nu mai era singur. Ridică, foarte liniștit, jaluzelele și privi îngândurat, hărmălaia de pe strada.

Se uită la ceas. Mai avea vreo 40 de minute. Tare i-ar fi plăcut ca Pavian să se întoarcă mai repede. Deodată, i se năzări ca bine ar fi să mai stea de vorbă și cu Mary Dover, să se convingă dacă într-adevăr fata voia ca el să părăsească Tangle.

— Mă întorc peste câteva minute, Sandford. Stai aici.

— Singur? întrebă celălalt, roșind. Prea bine, Sir.

Și cu pași ușori, Jack părăsi camera, îndreptându-se spre odaia lui Mary Dover. Când puse mâna pe clanță, se gândi ce întrebări va trebui să-i pună, mai întâi, dar auzi vocea dulce a fetei răspunzând aceleia a unui bărbat și atunci mințile i se tulburară.

Vocea bărbătească îi era foarte cunoscută. Privi în jurul lui. Nimic. Nici un suflet. Fără să mai stea mult pe gânduri, se îndreptă, repede, spre scara de incendiu, care, trecea pe lângă fereastra camerei lui Mary.

CAP. XX

TAINA

Era o seară de primăvară, foarte plăcută. Străduța era liniștită, acum. Peste drum, sub razele unei lanterne, se afla un chinez cu coadă, care trăgea dintr-o lulea.

Liniște și pace. Aerul parfumat al serii îi mângâia obrajii. Zefirul adiind, îndepărtă draperiile ferestrei Și astfel Jack văzu... Văzu camera și în mijlocul ei pe Mary și Pavian. Fata stătea cu spatele spre Jack și acesta îi văzu mâinile ce se frângeau, la spate, înfrigurate, în timp ce vocea ei dulce-i încânta urechea.

Acum înțelese Jack de ce își merită Pavian porecla. Avea mâini lungi, de gorilă, iar atunci când rânjea, așa cum făcea acum, semăna grozav cu o maimuță. Arăta acum ca un animal cu care nu trebuie să te lupți cu pumnii ci care trebuie ucis, prin orice mijloc, fără cruțare.

Ce spunea Mary, nu prea putea el auzi, deoarece fata vorbea încet, dar ce răspundea Pavian, se auzea lămurit.

Ea mișcă puțin capul și Jack îi văzu ochii. Semănau grozav cu aceia ai lui Sandford. Tot atât de mari și speriați, înspăimântați chiar. Jack măsură depărtarea ce-l despărțea de fereastră. Din doi pași putea fi la geam și apoi un pas îl despărțea doar, de beregata banditului. Dar asta trebuia s-o facă numai în caz de primejdie pentru fată.

— Da, ești aici.

— Îți pare bine că mă vezi, nu?

Un fior o cutremură pe fata și băiatul înțelese la ce caznă o spunea gorila. Iar îi veni pofta să se năpustească în cameră, dar se răzgândi, trăgând cu urechea putea afla multe.

— Vino-ncoa! Nu mai face așa mutră plouată. Vino-ncoa! N-auzi?

Ea se mai apropie puțin, dar făcu așa, ca masa să se

afle între ei doi.

— Şezi!

Ea se supuse, ascultătoare.

— Ce, sunt un strigoi? Fă o mutră veselă, ce dracu'!

Ea schiţă un mic surâs, dar iar deveni serioasă.

Gorila făcu un pas ca şi cum ar fi vrut să se apropie de ea. Şi fata încercă să se ridice.

— Stai cuminte!

Ea rămase pe loc şi el se aşeză pe marginea mesei, încrucişându-şi braţele.

— Cine e omul acesta?

— De cine vorbeşti?

— Nu te mai prefăc! Ştii la cine mă refer. I se spune Tigrul pe aici.

— Nu ştiu cine e.

— Cine l-a adus aici?

— El singur.

Pavian clătină capul, râzând tăcut, apoi îşi aţinti iar privirile asupra fetei.

— Minţi. Tu l-ai adus aici.

— Nu.

— Ce caută aici?

— E în locul lui Larry.

— Şi ce-ţi veni să-l dai pe Larry afară?

O lucire energică sclipi în ochii ei.

— Nu te priveşte.

— Răspunde-mi, Larry e prietenul meu? Acest fapt era un motiv să-l menţii pe Boynton în serviciu. El e prietenul meu şi Tigrul nu. Mai ai nevoie şi de alte motive?

Mary se frământă neliniştită pe scaun. Namila rânji iar fioros.

— Tigrul mi-e prieten, făcu ea, în cele din urmă.

Pavian începu să râdă, pentru a se opri imediat.

— La dracu', ce mă priveşte asta pe mine? Ce mă priveşte pe mine? Ce e între voi amândoi?

Deodată Pavian se aplecă spre Mary, ca şi cum un

gând subit i-ar fi străfulgerat prin cap.

— Ce ai cu Tigrul?

— Nimic.

Laba păroasă a gorilei ridică capul fetei, pentru a o privi mai bine în ochi. Tigrul o văzu cutremurându-se. De pe buzele lui Pavian țâșni un râs neîndurător:

— Hai, spune odată.

Buzele ei se mișcă, dar nici un sunet n-ajunse până la urechile Tigrului.

— Mai tare, tună Pavian, dacă vei minți ceva mai tare, poate că te voi crede.

Deodată, ea-l lovi peste mână. Ochii îi străluceau ca niște diamante.

— E prietenul meu. Auzi? Asta e ce voiai să știi? E prietenul meu... și Slavă Domnului pentru asta!

— Draci și Dumnezei! cârâi Pavian, stăpânindu-se cu mare greutate și încrucișându-și iar brațele pe piept. Prietenul tău?

Ea tăcu. Avea o mână peste piept, deoarece inima-i bătea năvalnic.

Lui Pavian îi trecu un alt gând prin cap, deoarece iar se plecă spre fată.

— De când îl cunoști?

— De vreo zece ore.

Tigrul nu putea înțelege fata de loc. Odată ce-i era teamă de șarpele acela, de ce nu chema pe cineva într-ajutor? Strigatul ei ar fi alarmat jumătate din Tangle și oricât era omul de al dracului, praf l-ar fi făcut prietenii ei. N-avea nevoie decât să ridice, doar, un deget și toată puterea lui Pavian se ducea. Și în loc să facă asta, fata clănțănea din dinți.

— De zece ore. Și v-ați și împrietenit? Ce-ai văzut la el?

— E cinstit și are o privire sinceră, deschisă.

— Și din cauza asta?

— Da. Pentru că nu e la fel ca ceilalți.

Privirile întunecate ale lui Pavian n-o lăsau de loc.

— Ții minte ce ți-am spus când am plecat pentru ultima oară. Ți-am cerut să vii cu mine.

Inima Tigrului încetă să bată.

— Tu n-ai vrut însă.

Inima Tigrului bătea acum să se spargă.

— Nu.

— Ai spus că nu vrei, pentru că ții să rămâi cinstită. Dar, aveai alt motiv. Privește-mă drept în ochi. Aveai un alt motiv. Voiai să mă vezi plecat – ca să fii împreună cu acest Tigru. Nu?

Mâinile lui parca voiau să se repeadă asupra gâtului fetei.

— Astăzi l-am văzut pentru prima oară. Pot să jur!

— Jură!

Ea ridică mâna.

— Lasă asta! făcu el, lovind cu pumnul în masă. Când îl aud pe cineva jurându-se, mă cutremur.

Tigrul începea să se neliniștească. Cu ce drept îi interzicea omul acesta să facă ce dorește?

— Aici, în Tangle, toată lumea mi-e prietenă și nimeni n-au avut să-ți spun un cuvânt.

Ea încuviință.

— Cu Tigru e însă altceva. Asta nu-mi place.

— Și ce vrei să fac?

— I-am spus să plece.

— Ce?

— L-am rugat chiar.

Ea clătină din cap.

— De când ai început tu să te rogi? Așa ai făcut și ca Knacker Bobby? Și pe el l-ai rugat întâi? De ce nu l-ai scos și pe Tigru de urechi, afară?

— Și mă rog, de ce nu? răspunse el, cu vocea înăbușit de ciudă.

— Pentru că nu-ți va prea merge cu el!

— Așa? O să vezi tu. Va fi afară înainte de a se lumina de ziuă.

Ea sări în sus, apucându-l de braț.

— Ce ai de gând?

— Nu-ți poți închipui? rânji colosul.

Ea făcu un pas înapoi și-și apăsă pieptul cu mâinile.

— Dacă-l atingi cu un singur deget, doar, nu ți-o voi ierta niciodată.

Pavian se uită la dânsa, foarte uimit.

— Văd că ai moștenit ceva de la bătrânul. O scânteie, doar... dar îmi place. Va trebui să faci ce vreau eu. Dă-mi cheia camerei tale.

— Ca să mă încui în timp ce tu... nu, nu!

— Lasă vorba! Nu mai mârâi! Draci și Dumnezei! Dă-mi cheia!

Mâna lui Pavian o apucă brutal de umăr.

— Ce-ți veni?

Tigrul văzu cum mâinile ei îl apucă pe Pavian de umeri, apoi degetele i se închiseră pe ceafa lui de taur.

— E doar prietenul meu. A fost cinstit și sincer cu mine. În amintirea vremurilor de altă dată...

Tigrului i se făcu negru înaintea ochilor, iar urechile-i refuzară să mai audă ceva. Așa dar, era adevărat. Ea aparținuse deci acestui om – acestui Pavian. Trăise cu el!

— Când mă gândesc, uneori Mary, că ți-ar putea fi mai mult decât prieten...

Și Tigrul văzu cum Pavian cu o mână îi îndepărtează mânuțele de la gât, în timp ce cu cealaltă scotocea buzunarul rochiei.

— Te încui pentru mai multă siguranță, dar dacă urlă și desfunzi mahalaua... îl ucid. Ai auzit?

— Te rog, o secundă încă...

— Tacă-ți gura...

Și o aruncă atât de brutal, încolo, încât fata căzu peste masă. Mary nu făcu nici o mișcare pentru a se ridica, ci rămase așa, cu fața în mâini, în timp ce părul ei negru îi acoperi umerii ca o mantie.

Pavian o privea atât de batjocoritor, încât Jack simți că iar se trezește „Tigrul” în el. Izbuti să se stăpânească

cu mare greutate, ca să nu sară pe fereastră.

— Ea îi aparține lui, îl sfârtecă un gând... și eu n-am nici un drept! Doamne! N-am nici un drept!

Se îndreptă spre camera lui, cu pași mecanici și nici nu băgă de seamă când ajunsese acolo. Văzându-l, Sandford sări în sus.

— L-ați văzut! strigă servitorul.

— Pe cine?

— Pe Pavian! Citesc asta pe fața dvs.

Cu privirile rătăcite, Jack își duse mâna la frunte, spre a-și șterge nădușeala.

— Ai despachetat lucrurile, Sandford?

— Da, Sir.

— Împachetează-le iar. Plecăm.

O flăcără vie luci în ochii servitorului, care ridică brațele spre cer.

— Slavă Domnului!

— Slavă Diavolului... căci numai el și-a băgat coada aici!

CAP. XXI

BEȚIE

Trecură multe minute, dar Mary Dover nu făcu nici o mișcare. Auzi doar cum ușa se deschide, pământul dudui sub pașii cuiva și cineva se opri lângă dânsa.

— Am fost în camera lui.

Ea își acoperi ochii, pentru ca noaptea să-i învăluie.

— El nu era acolo, râse Pavian. Mi-a dovedit astfel că Tigrul nu e chiar atât de prost. A șters-o, înainte de a fi prea târziu.

Cu un salt ușurel de pisică, fata sări în picioare, drept în fața lui.

— Minți! El n-a plecat!

Pavian nu răspunse nimic, rânjetul îi era foarte semnificativ. Îi arătă ușa și fata se repezi, bezmetică, pe scări. Pașii ei de abia ce atingeau pământul, dar nici picioarele lui Pavian, care o urma, nu făceau mai mult zgomot. Când ajunse la camera Tigrului, uriașul se strecură, tăcut, după dânsa. Nici urmă de Tigru acolo și sertarele goale vorbeau îndeajuns.

Fata rămase fără suflare, în timp ce Pavian o examina întunecat.

— Acum stai jos și mai revino-ți!

Ea se opri, însă, de masă și luă o tabachere goală, ce aparținuse Tigrului și pe care Sandford, în graba lui, o uitase acolo.

— Nu mai ai ce căuta aici, spuse ea.

— Nu vreau...

— Lasă-mă singură.

El se cutremură de răs.

— Cu răposatul?

Fata scoase un țipăt sălbatec și cu o mișcare vie, un cuțit, un stilet ascuțit ce strălucea ca o rază de soare, apăru în mâinile ei. Pumnalul era atât de ascuțit, încât numai cu o apăsare ușoară l-ai fi putut împlânta în

carne, până-n plasele.

— Afară! porunci ea. Afară... sau îl înfig în inima ta mârșavă. Afară!

Ea făcu un pas înainte, cu mâna ridicată și Pavian, al cărui râs se prefăcuse în rânjat, lunecă spre ușă.

Când rămase singură, fata ascunse stiletul. Pe jos văzu un guler... la piciorul patului o cravată... toate astea dovedeau – fuga! Fiecare amănunt îi dovedi frica celor doi oameni... și ea, o fată dotată cu un curaj neînfricat – ea nu putu înțelege asta.

Învățase să cunoască curajul hoțului și sângele rece al ucigașului și acum parcă își închipuia spaima cu care Tigrlul îl așteptase pe Pavian, ștergându-și din când în când fruntea încărcată de nădușeală. Își aminti, subit de Gonzales și de spaima ce-i citise pe fața lui, atunci. Tot așa trebuie să fi arătat și Tigrlul în așteptarea lui Pavian.

Deodată ridică capul și spuse cu convingere:

— Va veni iar. Știu că va veni iar.

Scoase o țigară din tabachera de pe masă, se așeză pe un scaun înaintea ferestrei și începu să fumeze.

Fumul se îngroșă din ce în ce și rotogoalele îi arătară, subit, o scenă... un război teribil... o luptă, brațe ce se ridicau... oameni ce se tăvăleau la pământ... și deasupra lor, un om... un singur om...

Totul dispăru, apoi, pentru a face loc unei siluete. Tigrlul ei! Scena se șterse iar, pentru a face loc unui obraz drag, ce se apleca spre dânsa, acolo, în biroul ei...

Tigrlul voia să uite Tangle cât mai curând. De aceia luă un taximetru. Când deschise ochii, se afla în fața casei părintești, iar toate ce-i se întâmplaseră peste zi, le socoti drept un vis. Peste o jumătate de oră, în patul lui, dormea atât de adânc, încât nici nu-l auzi pe Sandford cum intră în odaie, în vârful degetelor, pentru a deschide fereastra...

Ajuns în camera lui, servitorul clătină din cap. El știa,

doar, ce greu poate un om să uite.

Când Sandford se prezentă a doua zi de dimineață, stăpânul său arăta foarte proaspăt și bine dispus. Și prima poruncă ce o primi, fu aceea de a se duce în Tangle să cumpere o armă bună de vânătoare. Lucru ce ar fi trebuit făcut în ajun.

Mânca în camera lui, deoarece voia să fie singur.

O clipă gândurile lui zburară spre mânuțele dragi ale fetei, amintindu-și de dragostea ce i-o declarase, dar gândul acesta îl goni repede din minte. Iubise doar pe un altul, aparținuse altuia, așa că, acum, nu simțea decât compătimire pentru dânsa. E drept, era mai frumoasă decât celelalte femei, dar trăia în mediul acela infect și avea desigur deprinderi foarte rele. Nu, nu... Chestia asta nu-l mai interesa.

După ce se îmbracă, se duse în camera lui. Femeia aceea înaltă, frumoasă, cu părul argintiu, i se păru lui Jack că e o sfântă. Slavă Domnului că are o mamă atât de minunată. D-na Lodge îi surprinse fața radioasă și-și dădu seama că, în ziua aceea, cuvintele ei ar avea oarecare răsunet în inima fiului său.

— Nu te mai interesează expediția africană, Jack?

— Ba da. Tocmai voiam să-l chem la telefon pe Darling, ca să punem chestia la punct.

— În cazul acesta, te fac prizonierul meu pentru toată ziua, hotărî ea. Ai ceva împotrivă?

El râse văzând-o atât de energică.

— Până când?

— Să spunem... până la miezul nopții!

— Dacă vrei să preiei conducerea știi ce o să se întâmple?

— Ce?

— O să fiu nevoit, în cele din urmă, să mă logodesc!

— Așa groază ți-e de asta?

— Când un bărbat vrea să-și orânduiască singur cheștiile de inimă, umblă ca un somnambul. De aceea îți las ție, de-acum înainte, grija asta. Cel puțin sunt sigur

c-o să faci astfel încât să nu-mi frâng gâtul.

— Băiete, ce s-a întâmplat cu tine în ultimele 24 de ore? Parcă ai devenit un altul.

CAP. XXII

FLAȘNETA

Așa se făcu că în seara aceia, Jack se duse la serata oferită de d-na Thomas Hardy, în cinstea d-rei Sylvia Lester, care-și făcea atunci intrarea în societate. D-na Hardy se bucură foarte mult de venirea lui Jack, deoarece sumedenie de invitați refuzaseră în ceasul al nouălea, așa că Sylvia era în primejdie de a vedea prea puțini bărbați. Sylvia descindea dintr-o familie foarte onorabilă, dar fără tradiție. Era foarte bogată, foarte drăguță, dar gâtul îi era atât de subțire, încât, la orice mișcare a capului, i se vedeau vinele. Și când râdea, gura i se lărgea. Toate lucrurile astea erau cunoscute, mamei ei, care se gândi că fata numai așa va avea succes, dacă-și va face intrarea în lume cu mare tâmbălău.

Dar tâmbălăul fu cât pe ce să se ducă pe copcă, din cauza refuzurilor. Noroc că Jack salvă situația. Era atât de puțin văzut prin lume, încât prezența aproape că-i era dorită. D-na Hardy îl primi cu multă plăcere.

La primul prilej, ea o luă pe Sylvia la o parte.

— La masă, îl așez pe Jack Lodge lângă tine. Îl cunoști?

— Nu, dar am auzit multe despre dânsul.

— Trebuie să uiți tot ce ai auzit. Nu te uita că pare atât de sălbatec, e bun ca o bucățică de pâine caldă. Și nu-i place să i se laude isprăvile. În nici un caz, nu-i vorbești despre expediții vânătoarești.

— De ce?

— Nu știu, răspunse d-na Hardy și cum văzu doi oaspeți cu care ținea să stea de vorbă, adăugă repede: Dumnezeu a creat bărbații... nu eu! Și dispăru în grabă.

Mica Sylvia rămase puțin gânditoare.

Masa decurse în liniște. O orchestră desfăta asistența cu șlagărele cel mai la modă. Peste tot, Jack nu vedea

decât lumină, curățenie și bijuterii. Închise ochii, își aminti de Tangle și când îi redeschise văzu că Sylvie Lester îl privea râzând.

Toată lumea dansa, se amuza în fel și chip și aproape de miezul nopții, d-na Hardy și d-na Lodge se pomeniră față în față.

— Spune-mi, te rog, ce e astăzi cu Jack?

— Pentru că se amuză și dansează?

— Ia te uită numai la el... Ori e un comediant de rasă, ori, într-adevăr se amuză!

— Comediant nu e în nici un caz! murmură d-na Lodge.

— Nici n-are reputație de așa ceva, confirmă gazda și amândouă izbucniră în hohote de râs.

— Lasă-l... o să se cumintească cu timpul.

Muzica încetă, lumea aplaudă vijelios, orchestra reluă bucata și parchetul se umplu iar de perechi. Muzica îl făcu pe Jack foarte gânditor. Îi reamintea de o alta. Deodată, i se păru că aude o flașnetă pe stradă.

— Ce ai? îl întreabă Sylvia, care dansa cu el.

— Nimic! Nimic!

Dar el nu îndrăzni s-o privească în ochi.

— Arăți... foarte ciudat.

El nu răspunse. Voia, din toată inima, ca muzica să înceteze o data. Ochii Silviei se ațintiră asupra lui. El îi surâse și deodată i se păru că mâna ce se afla pe umărul lui, se schimba subit, se modela, devenea mai frumoasă... Mary Dover!

— Scuzați! auzi la urechile lui vocea cuiva care-l călcase pe picior, dar el auzi. Gândul lui era departe... tocmai în Tangle.

Deodată, la o piruetă, văzu fața unui bărbat. Billy Phipps. Imaginea trandafiriu al acestuia, se schimbă subit, pielea îi deveni ca de pergament și rânjetul ce-l schiță deveni acela al lui Pavian.

Închise ochii. Când îi redeschise, ceața se risipise... pentru o clipă, doar. Sylvia Lester îi spusese ceva, dar el

nu-i auzi vocea, pentru că, în această clipă o altă voce îi stăpânea sufletul, Mary Dover!

Dinspre stradă, auzi iar sunete de flașnetă. Dar el era în stăpânirea diavolului, acum... al aceluiași diavol care schimbase fața Sylviei, cu aceea a Maryei Dover! Și apoi, fetele astea de aici, în nici un caz nu se puteau compara, în frumusețe și deșteptăciune, cu Mary a lui, cu Mary Dover!

Se opri, brusc, într-un colț al sălii.

— D-ră, vă rog să mă iertați! Nu mă prea simt bine!

— Să chem pe cineva? V-am văzut și eu cum v-ați schimbat la față, așa... pe negândite...

— Da, mi se pare... inima...

— Groaznic! Să...

— Nu, nu! Nu spuneți nimănui. Voi pleca, neobservat, acasă!

Mama lui și d-na Hardy, se sculară, surprinse, în picioare, atunci când îl văzură venind. Scuze, regrete... și peste puțin se aflau în stradă. În drum spre casă, mama îl apucă de braț și-i privi drept în ochi.

— Jack, tu nu ești bolnav. Ce e cu tine?

— Da, mamă, nu sunt bolnav... dar sunt posedat de o idee fixă.

— Ce anume?

— Ceva groaznic, de care și mie mi-e rușine. Dar chiar în noaptea aceasta mă voi scutura de ideea asta fixă.

CAP. XXIII

COCOȘATA

Întrucât Sandford avea obiceiul să nu se ducă la culcare până nu se înapoia stăpânul său, îl așteptă și în acea noapte... și cum vremea era cam răcoroasă, un foc vesel pâlpaia în cămin. Lui Jack îi venea foarte greu să-i comunice servitorului hotărârea sa, de aceea, în timp ce-și scotea mănușile, privi cercetător spre Sandford.

Acesta se plimba prin cameră, ocupat de a orându-i totul. În cele din urmă, veni cu un pahar de lichior și cu un măr. Auzind vocea lui Jack, se întoarse repede spre stăpânul său, dar când îi văzu ochii, aproape că înțelese situația.

— Arătați ca și cum ați avea de gând să vă duceți undeva, râse el, ceva cam neliniștit.

— Tocmai, Sandford. Ai nimerit. Vreau să părăsesc casa.

— Bine. Unde mergem? Luăm trenul?

— Noaptea asta călătoresc singur. Și trenul nu pleacă încotro mă duc eu.

— Tangle! Țașni din gura servitorului.

— Da. Dă-mi hainele celelalte. Peste zece minute vreau să fiu pe drum.

O spaimă mare se zugrăvi pe chipul credinciosului său servitor.

— Îmi pare rău, Sir. Credeam că nu mai aveți nevoie de aceste zdrențe și le-am ars.

— Drace!

— Dar poate că vreți s-o lăsăm pe mâine? În cazul acesta aș putea face rost de alte haine, adăugă servitorul, îndreptându-se spre ușă.

— Stai! îi porunci Jack.

— Sir?

— Sandford, adu hainele acelea încoa!

Sandford începu să șovăie, apropiindu-se de jack.

— Sir, pot să vă spun două vorbe?

— Douăzeci.

— Numele meu e Vaudrain. O știți. Acum zece ani, numele acesta era foarte cunoscut în Tangle. Nici acum nu e uitat acolo și nici eu n-am uitat Tangle. Sir ați fost odată acolo și ați scăpat cu fața curată. Dumnezeu știe cum a făcut minunea asta. A doilea oară n-o să mai fie la fel. Sir, pe cuvântul meu de cinste, dacă vă înapoiati acolo, va fi vărsare de sânge. Cunoscut foarte bine acest blestemat Tangle.

— Ai terminat?

— Da.

— Atunci adu-mi hainele.

Aruncă pardesiul cât colo, fracul urmă același drum și Sandford se văzu nevoit să plece pentru a asculta porunca, aduse hainele din ajun, apoi dispăru, fără să spună o vorbă, în camera de alături.

După ce Jack se îmbracă, bătut în ușa de alături.

— Măine dimineață, Sandford, spune-i te rog d-nei Lodge...

— Ce, Sir? făcu Sandford apărând pe ușă, îmbrăcat și el, gata de drum. Stăpânul său se uită cercetător la dânsul.

— De la om la om, Sandford. Vreau să-ți spun ceva. Ești cea mai cumsecade ființă de pe pământ.

Și cum Sandford păru că se rușinează de această observație, întoarse spatele repede și coborî pe scări, spre ușa de serviciu.

Nu făcură bine câțiva pași, pe stradă, că un tânăr, care șontăcăia pe un picior, foarte caraghios, se luă pe urmele lor. Străbătura City, orașul de jos, dar când ajunseră la capătul unei străzi, Sandford îl apucă pe Jack de braț.

— Sir, ei sunt pe urmele noastre.

— Nu se poate!

— Totuși, de câtăva vreme suntem urmăriți.

Jack aruncă o privire îndărăt, asupra străzii pustii.

— Unde e? A încetat de-acum urmărirea?

— A ghicit, probabil, încotro ne ducem, o fi telefonat și acum desigur suntem așteptați.

Jack îl privi, curios, pe Sandford, deoarece omul tremura de frică din toate mădulele.

— Sandford, pentru ultima oară: vrei să te duci acasă și să aștepti acolo înapoierea mea?

— Sir, pentru ultima oară: nu vreau.

Nu mai rostiră nici un cuvânt și amândoi străbătură Aleea Malvern, care ducea drept în mijlocul cartierului Tangle. La un colț de stradă, acolo unde întunericul era mai adânc, o siluetă întinse deodată mana, rugătoare. Jack lăsă să-i cadă o monedă de argint în palma întinsă și-și văzu de drum. Nu făcu însă decât vreo câțiva pași și auzi un zgomot ușor îndărătul lui.

Și zgomotul era un fel de fluierat. Un sunet foarte des întrebuințat în Tangle, atunci când vrei să previi pe cineva că-l pândeste vreo primejdie. Când întoarse capul, văzu că silueta din noapte, o cerșetoare cocoșată, se luase după ei.

— Psst, făcu ea din nou și ridică capul astfel, pentru ca Jack s-o poată vedea.

— Tigrule, psst!

El se opri și se aplecă adânc asupra ei.

— Nu te duce pe aici. Ia-o pe celălalt drum!

— De ce să nu mă duc pe aici?

— Pe strada asta nu e bine de mers.

Și ca rânji misterios.

— Oare nu poate să se ducă omul pe acolo pe unde-i face plăcere?

— Ba da. Un om oarecare, Ha... dar Tigru nu. Boynton și alți șase stau acolo la pândă.

— Câinele!

El se scotoci prin buzunare și scoase ceva, care licări foarte vesel în ochii bătrânei.

— Spune-mi cum se face că m-ai prevenit.

Ea clătină din cap.

— Uite ici!

El scoase din buzunar o bancnotă care aproape că tăia răsuflarea bătrânei.

— Repede! Cine te-a trimis încoa?

— Nimeni. Doar frigul și foamea, Tigrule.

— Încolo nimeni?

În mod mecanic, ea întinse mâna spre hârtie, care dispăru, repede, ca prin farmec.

— Psst! Tigrule!

— Aud, bună femeie.

— Îmi pierd cea mai bună prietena, dacă ea află c-am trăncănit.

— N-o să-i spun.

— Cine vrei să mă fi trimis în afară de Mary Dover? Dar o să mă jupoaie de vie dacă află că ți-am spus.

El îi mai arunca o monedă și se îndreptă atât de repede spre partea stângă a străzii, încât Sandford cu scurtele lui picioare, de abia se putu ține după stăpânul său.

Tigrul simțea ca sângele îi curge mai fierbinte prin vine. Care fată din cele văzute la d-na Hardy, ar fi îndrăznit să facă ceea ce făcea Mary a lui: și chiar dacă ar fi avut curajul s-o facă, care din ele ar fi făcut atâtea să nu se știe. Inima-i bătea strașnic, gândindu-se la dânsa.

Și deodată un gând îi sfârtecă cugetul: ce importantă avea ceea ce se petrecuse cu corpul ei, de vreme ce sufletul îi era curat. Sufletul îi era curat.

Apoi gândul îi zbură spre Pavian. Chiar dacă fata a păcătuit cu vreun bărbat... de ce tocmai cu această gorilă?

În prada acestor gânduri, el se pomeni în fața tăcutei case a iubitei lui. Și fără să mai piardă vremea, pătrunse înăuntru.

CAP. XXIV

CU INIMA ÎNTRISTATĂ

— O fi închiriat camera, de când am plecat noi, făcu Sandford.

Și Tigrul își spuse ca dacă se adeverește acest lucru, va întoarce casei spatele și va pleca fără să se mai uite înapoi... dar în timp ce urca scările își dădu seama că niciodată nu va avea tăria asta de caracter. Puse mâna, hotărât pe clanță, intră, întoarse comutatorul și se pomeni iar în apartamentul sau din Tangle.

Acum nu mai putea da îndărăt. Servitorul începu, foarte tăcut, să despacheteze, dar ochii lui Jack se fixară, stăruitori asupra covorului.

Pe jos se afla o broșă cu multe perle. Așa ceva văzuse nu mai la Mary și după ce spuse ceva lui Sandford, se îndreptă spre ușa fetei. Nu putea să se culce înainte de a o vedea și acest ac îi va servi drept scuză. De abia la a doua bătaie în ușă îi răspunse ea.

El își lipi buzele de broasca ușii.

— Tigrul.

Auzi o răsuflare grăbită, un zgomot ușor, apoi ușa se deschise și fata îi apărură, cu un kimono aruncat în grabă peste umeri. Părul îi atârna șuvițe, pe frunte, iar picioarele erau încălțate cu pantofi albi, de casă. O privi foarte îndurerat.

— Tigrule! făcu ea. Intră repede.

Fata îl trase repede în cameră și înainte de a închide ușa se uită să vadă dacă nu-l zărise cineva. Fașa îi era albă ca varul, atunci când se uită la el.

— Te-a văzut cineva?

— Când am venit aici? Nu.

— Nu asta cred. Te-a văzut cineva pătrunzând în Tangle?

— Da.

Ea își frânse mâinile.

— Ai făcut o mare prostie! Firește că te-au văzut. Știi ce se va întâmpla acum?

— Pot ghici.

— Ba nu poți. Te vor ucide, Tigrule! Auzi? Te vor ucide! De ce ai mai venit? Ce te-a adus înapoi?

— Am găsit broșa asta. Ți aparține, nu?

Ea-l privi, cu ochi rătăciți. Fața lui era foarte ciudată, acum. Parcă ai fi avut o mască pe ea.

Ea luă acul, îl desfăcu și fără să ridice privirea, spuse:

— Ai găsit broșa pe covorașul din camera ta. Altceva te-a adus încoa.

— E adevărat.

Foarte tăcută, ea se îndreptă spre ușă și trase zăvorul.

— Mi-e absolut egal de ce ai venit încoa întrebarea e cum poți pleca de aici, șezi.

El se supuse. După felul cum îi tremurau mâinile, înțelese că fata era foarte îngrijită de dânsul, dar în vocea nu recunoscă nimic atunci când îi vorbi:

— Mai întâii, vreau să știu dacă nu vei avea vreo neplăcere cu vizita mea la tine, la o oră atât de târzie.

— Neplăcere? râse ea. Atâta vreme cât Mary Dover nu e bârfită în Tangle, nimeni nu se poate agăța de mine. S-o știi. Și Mary Dover nu e vorbită, pentru că merită. Și acum spune-mi dacă te-a văzut cineva? La ora asta, străzile sunt foarte pustii. Crezi c-ai rămas neobservat.

— M-a văzut o babă.

— Cum arăta?

— Cocoșată. Capul îi era înfășurat într-un bariș cenușiu.

— Lizzi a fost. Încolo nimeni?

— Ea mi-a spus că sunt așteptat.

— Aha.

— De Boynton alți șase inși.

— Și nu te-ai întors imediat din drum? făcu ea, necăjită. Crezi, oare, că nimeni nu-ți poate veni de hac? De împușcături nu ți-e teamă?

— Nici un pistol n-am măcar la mine.

Ea se supără rău de tot.

— Nici un pistol? Cum îndrăznești să te duci să operezi fără vreun pistol la tine? Cum de nu te-ai gândit să iei așa ceva?

— Mary, n-aveam deloc intenția să vin încoace. Dar trebuia.

— Și de ce, mă rog?

— Ca să te revăd.

Ea ar fi vrut să-i spună ceva dar buzele nu lăsară scape nici un sunet.

— Tigrule, ești un om și jumătate. Dar acum spune-mi, ce căutai aici? Dar... repede!

— De ce repede?

— Pentru că dacă Boynton și ceilalți nu te vor vedea, se vor grăbi să vie încoace! Dar stai nițel!

Lunecă de pe scaun, alergă repede la pat și scoase de sub perne un revolver.

— Ia-l. E mic... dar bun. Nu-și greșește niciodată ținta. Când îl vezi la treabă, îți vine să țipi de plăcere. Ia încearcă-l!

El clătină din cap.

— Dac-aș avea arma asta asupra mea, s-ar putea atunci să fiu ispitit prea des s-o pun la încercare.

Ea făcu ochi mari.

— Păi la ce alta crezi că e bună? Crezi că o jucărie? Dacă vreunul din bandiți încearcă să tragă asupra ta... ia-o înainte...

— Nu mă atrage deloc să ucid oameni.

Foarte necăjită, ea puse arma la loc, apoi începu să se uite la el cu o dureroasă mirare.

— Nu te pot înțelege, Tigrule. Ești cinstit și de aceia îmi plăci, dar chiar dacă ți-ai asigurat viața pentru un milion și totuși n-ar trebui să te joci așa cu ea. Haide, spune-mi tot ce ai pe inimă.

— Ți-am mai spus ieri.

— Tigrule, făcu ea răgușit, bagă de seamă. Ești mai

tare ca mine – și – nu te mai uita așa la mine.

În aceeași clipă, Jack își dădu seama că tot ce-l atrăgea spre Mary nu era altceva decât iubire – iubire adevărată, înclădit de descoperirea asta, căută să-și reamintească de Pavian.

— Să-ți spun de ce am părăsit Tangle. Un singur lucru mă reținea aci... Tu.

— Nu, nu...

— Am auzit însă ceva care mi-a sfâșiat inima.

— Ceva despre mâne? făcu ea, holbând ochii.

— Da.

Ea clătină din cap, neînțelegând.

CAP. XXV

UN EXAMEN HOTĂRĂTOR

Ea se ridică de pe scaun, se îndreaptă spre dânsul își puse mâinile pe umerii lui și-l privi drept în ochi. Dacă juca teatru, apoi era o mare comediană. Ochii ei scăpărară scânteii.

— Cineva m-a bârfit? Spune.

Era atât de frumoasă încât el nici nu auzi întrebarea. Îi venise o poftă atât de subită s-o ia în brațe, încât mâinile tremurau atât de tare, cum nu i se întâmplase niciodată.

— Stai jos.

Ea îl ascultă, dar își trase scaunul atât de aproape, în cât genunchiul ei îi atingea pe-al lui. Apoi uită spre ei, gata de luptă.

— Suntem prieteni, nu i așa, Mary?

— Da, răspunse fata. Camarazi.

Ochii ei îl priveau atât de sinceri și luminoși, încât el fu sigur că dacă sufletul ei ascunde ceva urât, apoi ar putea afla foarte ușor. Acum gândurile lui zburară iar spre fetele văzute în acea seara. Care din ele ar fi putut sta de vorba cu dânsul, singuri, într-o camera zăvorâtă, târziu după miezul nopții, în cămășuță și halat, doar... și să-l țină departe? Așa putea numai o femeie cu inima și sufletul lipsite de josnicii.

Crescuse singură, fără educație și fără educator. Cu grei, dar, ce să facă o fată, în cazul acesta. Și apoi, numai păcatele dovedite... sunt păcate cu adevărat.

Când ridica, iar, capul spre fată. I se păru că peste umărul acesteia vede un cap... Pavian!

În chinuri groaznice nemaipunându-se stăpâni apucă mâna fetei și o ținu strâns:

— Mary, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-mi adevărul! Te voi crede numai când vei scoate ghimpii aceștia din mine. Am vreun drept să te întreb?

Măinile ei alunecară dintr-ale sale.

— Ai vorbit cu Wagner, îl învinui ea. Spune-mi, Tigrule, ai vorbit cu Wagner?

Primul lui gând fu s-o întrebe: Cine e Wagner? Dar se stăpâni.

— Și chiar, dac-ar fi așa?

— Atunci găsești că e frumos, făcu ea cu un ton amar, să descoși un copoi despre ce știe el de mine.

El își încrucișa brațele pe piept, continuând să tacă.

— Cine știe ce ți-a trăncănit el. Ți-o fi spus, poate c-am și ucis.

El se ridică încetișor de pe scaun și se îndreptă spre ușă, când, deodată, fata se năpusti asupra lui, oprindu-l.

— Tigrule, stai să-ți spun. Nu trebuie... mai bine te-aș lăsa să pleci. Dar mă înnebunește gândul că Wagner, câinele acela, a trăncănit!

El trebui să constate cu durere că ea nu arăta rușinea pe care s-ar fi așteptat s-o citească pe chipu-i.

— Uite cum a fost: o bucată de vreme bătrânul Tony Marvel veni în fiecare zi aici, făcând cinste tuturor și plătind cu monede noi, sunătoarea. Peste vreo zece zile, părăsi Tangle. Peste o zi, două, am primit vizita lui Wagner care mă învinui că eu l-am ucis. Îi spusei că nu e adevărat, pentru că așa și era, dar Wagner râse arătându-mi că urmele de sânge proveneau de la Chuck și Luck. Afară de asta mă mai învinuia că falsific monede de argint. În realitate, Marvel nu fusese decât înjunghiat și imediat ce se vindecă, doi prieteni de-ai mei mi-l aduseseră pe sus, pentru că firește, n-avea poftă să dea ochii cu mine. În cele din urmă, a trebuit să-mi mărturisească că monedele false ale lui erau.

Tigrul începu să priceapă. Fata-i vorbea de o chestiune în care fusese amestecată. Bine. Dar el voia altceva!

— Deși a trecut atâta vreme de-atunci, Wagner e convins că totuși am fost amestecată și eu în găinăria

aceia. Asta e totul, Tigrule și-ți dau cuvântul meu cam vorbit numai adevărul.

Deși voia să nu se arate prea interesat, tânărul își șterse fruntea.

— Asta voiai să știi?

El clătină din cap.

— În viața mea n-am vorbit cu acest Wagner.

Ea îl privi dezamăgită.

— Mary, vrei să fi sinceră cu mine?

— Ce vrei să mai afli?

— Privește-mă drept în ochi, Mary. Bănuiala îmi chinuia creierii, dar vreau s-o aflău chiar din gura ta. Când am plecat de aici, voiam să te uit, dar n-am putut. Spune-mi adevărul, Mary, numai adevărul și nu mă voi gândi de acum înainte la altceva decât că te iubesc!

Amândoi se ridicară de pe scaune. În același timp și peste o clipă, Jack simți căldura corpului ei, care se alipea, drăgăstos de-al său.

— Spune-mi, șopti el, privind-o drept în ochi, dar ea clătină din cap. Mary nu încerca să mă înșeli! Vorbește! Ți spun că știu totul! Dacă nu-mi spui acum adevărul, cum vrei să mai am încredere în tine?

— La ce te gândești, Tigrule? Spune-mi? Tigrule. Nu știu de nimic!

— Mary, mă iubești?

— Din toată inima!

— Pentru dragostea ta, deci spune-mi!

— Tigrule, nu știu ce aș putea să-ți spun!

Deodată ea se desprinsese din brațele lui.

— Eu te-am chemat aici? Eu te-am rugat să rămâi? Cu ce drept vii să mă întrebi ce-am uitat de-acum, sau ce nu s-a întâmplat niciodată? Lasă-mă acum! Nu mai vreau să știu nimic de tine! Am să smulg chipul tău din inima mea... chiar dacă m-ar omorî asta! Ai venit să-mi faci rău, nu să-mi spui că mă iubești. Și-am sfârșit cu tine, Tigrule – am sfârșit cu tine!

— Sunt un prost pentru că mai stau aici, dar nu pot

pleca. Niciodată n-am văzut pe cineva jucând așa teatru. Dar nu plec din Tangle. Nu. Rămân aici până-mi vei povesti totul. Nu plec din Tangle până la sfârșit. Noapte bună!

Când el îi întoarse spatele îndreptându-se spre ușă, ea întinse brațele după dânsul. Ușa se închise îndărătul lui și fata se prăbuși pe un scaun.

— Doamne, ce vrea el? Ce am făcut? Părea, totuși, foarte fericit și ușurat auzind de chestia aceea cu Tony! Despre ce poate fi vorba?...

Ceva umed și cald îi căzu pe mână.

Se repezi ca nebună spre oglindă și se uita în ea. De-a lungul obrazilor lacrimi mari lunecau, calde, spre colțul gurii. Vederea lor o înspăimântă, deoarece nu plânsese de pe vremea când era copilă.

— Lacrimi! De ce?

CAP. XXVI

DIFERENȚE SOCIALE

Se știa că Barba Albă nu primește pe nimeni înainte de ora zece dimineața, deoarece pentru organele lui istovite, avea mare nevoie de odihnă. La ora șase seara, Lew îl părăsi ușa se zăvora pe dinăuntru și nimeni nu mai avea voie să-i deranjeze.

La ora zece fix, apărea Lew. Care trebuia să introducă, femeile, copiii, vădulele, orfanii, bolnavii și toți aceia care aveau nevoie de ajutorul paralticului. Când Mary Dover urcă scările pe la vreo 10 fără ceva, camera de așteptare era plină și fata pătrunse în cameră de îndată ce McGuire o anunță.

Chipul bolnavului se mai luminea puțin, atunci când văzu că fata își apropie un scaun de pat.

— Barbă Albă, începu ea, iar a venit, Tigrul! Da, a venit și sunt nenorocită, foarte nenorocită. Nu știu ce se petrece cu mine, de aceea vreau să-ți povestesc toate, cuvânt cu cuvânt.

Și ea îi povesti tot ce se întâmplase peste noapte. El o ascultă în tăcere și atunci când fata sfârși, ridică degetele:

— Te-a întrebat dacă vrei să te măriți cu el?

— Nu, mi-a spus doar că mă iubește... dar știu că m-ar fi întrebat și de măritiş, dacă i-aş fi destăinuit misterul. Dar despre ce mister e vorba, habar n-am!

— Nu te vei căsători niciodată cu el! schiță degetele.

— Crezi că nu sunt destul de buna pentru el? Știu că el e un om foarte cumsecade. Barbă Albă și tot ce știe el, pot învăța și eu.

— Totuși.

— Ba da!

Pe patul paralticului se aflau diferite ziare. Bătrânul le frunzări, puțin, apoi scoase din ele unul mai vechi, pe care-l întinse fetei. Primul lucru ce-l văzu fata, fu o

fotografie mare a Tigrului.

Era o foarte frumoasă fotografie a lui Jack, care era îmbrăcat într-un costum elegant, croit probabil de cel mai bun croitor al oraşului. Sub fotografie, citi explicaţia:

«Jack Lodge, care s-a înapoiat de curând dintr-o mare expediţie în jungla africană».

Apoi ochii mai citiră ceva: Fiul cunoscutului milionar – casa părintească din Parc – înapoiat cu servitorii săi – şi, înciudată, boţi foaia de ziar, făcând-o cocoloş. Bătrânul paralytic o bătu uşurel pe mână şi ea, ridicând capul, îi răs.

— Credeam că am în mână un balonaş de copil, sughiţă ea şi când colo constat că e un zeppelin! Barbă Albă, îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să umblu cu capul prin nori. Credeam c-o să pot însfârşit, ieşi din Tangle şi să încep o viaţă nouă, dar văd că sunt sortită să mor aici.

Ea se aplecă apoi spre bolnav.

— Acum s-a sfârşit. De mine nu-mi mai pasă. Dar ce se va întâmpla cu Tigrul. Ce se va întâmpla cu Jack Lodge şi milioanele lui?

Barbă Albă se uită la ea, întrebător.

— Vreau să spun, că oricine ar fi el, purtarea lui a fost cinstită şi discuţia între noi foarte cuviincioasă. Cum pot face să-l duc de aici?

Mâna bolnavului descrise repede câteva semne:

— Vorbeşte cu tatăl lui!

— Ai dreptate! murmură fata. Ai întotdeauna dreptate. Barbă Albă! Mă voi duce la părinţii săi şi le voi povesti toate! Cred că Tigrul a fost sincer... M-ar fi luat desigur, în lumea lui. N-ar fi făcut bine căci oamenii ar fi răs de îndată ce le-ar fi întors spatele.

Ea părăsi camera. Cobora, jos, la dansa, fără să răspundă la numeroasele saluturi ce i se dădeau în cale.

CAP. XXVII

DULAPURI CARE CAD

— Doresc să-i vorbesc d-lui William Lodge, spuse Mary portarului care, foarte ceremonios, îi deschisese uşa.

Omul privi ținuta ei simplă, deşi atrăgătoare.

— Aveţi să-i predaţi vreo scrisoare?

— Nu, răspunse fata, foarte liniştită.

— Mă rog. Îmi îngăduiţi să vă întreb cum vă cheamă domnişoară?

— N-are nici o legătură. Domnul nu-mi cunoaşte numele. Spune-i, doar, că o doamnă doreşte să-i vorbească.

— Hm! făcu omul, aruncând iar o privire cercetătoare asupra pantofilor ei.

— L-am văzut ieri, făcu fata, ridicând un picior, pentru ca omul să se convingă de adevărul spuselor ei.

— Hm... Mi-e teamă că dl. Lodge nu va fi acasă. Aşa gândesc!

— Gândurile nu-ţi sunt, probabil partea cea mai tare.

— Cum aţi spus?

— Haide, haide, prietene. Balamucurile sunt pline de gânditori de teapa d-tale. Fugi de-a spune d-lui Lodge că sunt aici şi că aştept.

Omul şovăi puţin, neştiind dacă a fost insultat şi dacă trebuia să se supere sau nu.

— Aştepta, aici, făcu el şi voi să închidă uşa, dar piciorul lui Mary Dover fu mai iute. Aşa că până ce servitorul să se dezmeticească bine, fata era de-acum înăuntru.

— Nu, trebuie să laşi niciodată să aştepte cineva afară, îl învătă fata.

Camera în care se afla Mary i se păru un bulevard, atât de întinsă era. În acea clipă, un domn cărunţ ieşi dintr-o odaie.

— Hallo! strigă Mary.

Omul se opri, privind-o întrebător.

— Unde e șeful? întrebă ea.

— Sir, strigă portarul foarte înciudat. Ființa asta...

— Mai întâi, stai jos și gândește-te bine la ce vorbești, îl sfătuiește Mary, liniștită. Prea-ți merge limba repede. Mai bine spune-mi unde e șeful?

Omul pe care-l oprise fata. Părea foarte amuzat. Probabil un servitor din ăia mai mititei, gândi Mary.

— Pe cine doriți?

— Aș dori să vorbesc cu dl. Lodge.

— Eu sunt, făcu omul, simplu.

— N-am înțeles bine... ce-ai spus?

Ea începu să-l cerceteze cu minuțiozitate, apoi, în cele din urmă găsi că seamănă ca Tigrul.

— Mary Dover e numele meu.

El făcu o plecăciune.

— Și aș dori să vorbesc între patru ochi.

— Să intrăm atunci aici, Miss Dover, făcu el deschizând o ușă, dându-se în lături pentru ca fata să intre întâi.

Se aflau acum într-o cameră mică și Mary fu foarte bucuroasă. Deoarece aceea mare n-o încânta deloc. Ea lua loc într-un fotoliu și William Lodge se așeză în fața ei.

— Am venit să vă vorbesc în privința fiului dv.

Nici o trăsătură nu se schimbă pe fața bărbatului.

— E în primejdie!

Mereu nici un răspuns.

— Cu cuvinte mai grele... se află în Tangle.

Ochii stăpânului casei n-o slăbeau deloc.

— Vă deranjez dacă fumez?

— N-aș putea spune, râse fata.

El scoase o havană, mușcă vârful ei și o aprinse.

— În Tangle? vasăzică, făcu el.

— Da... și e la ananghie.

Omul părea atât de liniștit, încât Mary se întrebă dacă

e într-adevăr tatăl, sau nu. Poate, că în definitiv, Tigrlul fusese doar înfiat de el.

— Se află în băltoacă... vreo doisprezece inși îi vor pielea. Și în cele din urmă mi-e teamă să nu capete un cuțit între umeri sau o lovitură la cap.

— Pricep. Dar cum se face că a căpătat atâția dușmani?

— Nici eu nu știu, suspină fata. Domnule Lodge, aș vrea să-mi spuneți așa, sincer; de obicei, e pașnic?

— De obicei, da. E un vânător foarte iscusit, de altfel.

— Atunci vânătoarea de acum n-o să-l ducă la nimic bun. Are vreo poreclă?

— Nu știu dacă i se spune altfel decât Jack.

— Așa? Știți cum i se spune în Tangle? Tigrlul!

— Nu mai spune, făcu dl. Lodge, fără convingere. Sa și-a făcut dușmani? Cum?

— Cu pumnii.

El scoase țigara din gură, dar nu spuse nimic.

— La început, crezând ca e vreun spion, i-am făcut semn unui om să-l încerce... dar fiul dv. s-a arătat zurliu rău.

— Cum asta?

— Omul meu a încercat să-l dea afară și unde nu încinge o păruiala cum n-am văzut de când sunt. Și credeți-mă, multe am mai văzut. Spuneți-mi, domnule Lodge de unde a învățat fiul dv. să boxeze?

— Nici nu știam că boxează.

— Nici asta nu știți? Are o stângă cum n-am mai văzut. una doar și fără durere poți să spui: Salutare lume, mă duc la calcare!

Se înflăcărase atâta vorbind, încât bărbatul începu să râdă.

— Și căpătă Larry o bătaie, de-i zburară fulgii. Vreo câțiva prieteni de-ai lui, care se aflau acolo, încercară să-i vină într-ajutor și unde nu s-a repezit Tigrlul asupra lor și dă-le și lor de socoteală – până când, în cele din urmă, băieții dădură bir cu fugiții, căutând să-și scape

pielea de loviturile furioase ale acestui tigru nă răvaș. Domnule, a fost ceva strașnic. În două minute, curățise localul.

— Tare mi-ar fi plăcut să văd și eu asta, murmură dl. Lodge.

— Cred și eu. A fost ceva extra. Dar din clipa aceia băieții nu-l mai înghit. Și-a făcut, pe puțin, vreo duzină de dușmani. De aceia, mi-e teamă de viața lui.

Ea tăcu și Lodge își scoase țigara din gură.

— Am venit să vă spun să trimiteți pe cineva care să-l tragă afară din băltoacă.

Țigara însă nu fusese dusă la gură.

— Dacă nu faceți asta, se va isca ceva groaznic... nu o simplă bătaie cu pumnii. Omor, auziți, omor!

Când ea tăcu, el începu să admire fumul care se înălța din țigară spre tavan.

— Pe vremea când eram tânăr, făcu el în cele din urmă, circula zicala următoare: nu te băga acolo unde nu-ți fierbe oala. Singurul lucru care mă îngrijește acum e următorul: își dă seama fiul meu de primejdia în care s-a băgat?

— Dacă știe? Știe foarte bine! Acum două zile Gonzales și Hagen au încercat să-i vie de hac cu pistoalele.

— Dar n-au izbutit?

— El i-a făcut pe amândoi de răs. Și asta a fost o chestie frumoasă. Dar pe lângă ăștia, mai sunt alți douăzeci mai ai dracului. Mai răi. Încăpățânatul dv. de fiu oricât ar fi el de tare, dar cu atâția nu se poate lupta.

Spre marea ei mirare, nu primi nici un răspuns.

— Am spus-o și-o mai spun. Asta înseamnă omor! OMOR! Trebui să mă credeți.

— Miss Dover, fiul meu are 30 de ani. În acești 30 de ani, a ucis câte fiare a poftit. Acum îmi pare bine c-a început să se intereseze și de oameni. Vă mulțumesc că-i arătați atâta interes, însă cum s-a băgat singur în afacerea asta, singur să vedem pe unde o să-și scoată

cămașa. Cu mulți înși s-a luptat el în prima zi?

— Erau vreo douăzeci.

— Atunci cred că nu trebuie să-mi fac nici o grijă de el.

Ea mai așteptă o clipă, voia să joace ultima carte.

— Mai e ceva, pentru care trebuie negreșit să-l luați de acolo.

— Și anume?

— Văd că nu prea luați Tangle în serios. El la fel, deși știe că viața lui atârnă de un fir de păr. Și totuși rămâne acolo, cu toată primejdia. Pentru o fată!...

El tresări, privind o pătrunzător.

— O fată din Tangle, accentuă Mary.

— E îndrăgostit de ea?

— El crede asta, cel puțin. Sunt sigură că nici el nu știe. Pentru dânsa i-a părăsit pe toți al lui și a intrat într-un mediu care nu se potrivește. E ceva nou pentru dânsa și de aceia îi place. A dat peste o fată – și i-a plăcut. Și acum vrea să se însoare cu ea, s-o aducă aici sub acoperișul lui, între oameni de un rang cu dânsul, răsese fata amar. Gândiți-vă numai! Toți să-și bată joc văzând-o pe ea! Și vreți să știți cine e fata aceia?

— Ei?

— E fiica unui cabaretier. Și de când cabaretierul a murit, fata îi conduce localul. O speluncă ordinară! Spelunca mai are și câteva camere de închiriat.

Nici un mușchii nu tresări pe fața lui.

— Fata se învârtește într-un mediu murdar de hoți, borfași, cerșetori, haimanale, vorbește argoul lor și se înțelege cu ei. L-ați lăsa să se mărite cu o astfel de fată? Domnule Lodge, trebuie negreșit să-l luați de acolo.

Ea se așteptă ca omul să se revolte, să se supere, dar în loc de asta el se răsturnă pe spate și începu s-o privească cercetător, îi văzu chipul ei frământat de grijă și ochii aceia minunat de frumoși. Închise ochii spre a nu i se putea citi gândul, își reaminti de timpul când, acum vreo 35 de ani se în dragostise și el pentru prima

oară, tot de un îngerăș cu acesta de acum... apoi reveni la realitate.

— Bag de seamă că nici nu vă miră tot ce vă spun eu! continuă ea.

— Adevărat.

— Păi doar nu așa ați visat să fie soția fiului dv.

— Nu. Pentru că n-am avut timp să mă gândesc. Dealtfel lui nu i-au plăcut niciodată fetele. Nici brune, nici blonde, nici tinere, nici bătrâne. Dar îmi închipui că Jack s-a îndrăgostit de o fată de vreo șase picioare înălțime... o adevărată matahală. Urâtă, mama focului, umblă toată ziua trâncănind și nimic nu-i place. Așa e?

— Nu, nu, corespunde acestei descrieri.

— Eh, probabil că mă înșel atunci. În ce privește caracterul cred că lui nu putea să-i placă decât o femeie foarte energică. O fată care să fie în stare să se ducă unde pofteste și să facă ce vrea. Scurt, sunt convins că nu la putut place decât o fată care știe să sară peste dulapuri.

Mary ridică din sprincene, întrebătoare.

— O fată, continuă Lodge, care să nu se sinchisească de lume... O fată care să fie sinceră ca un copil și cuminte ca un om bătrân. O fată care să se priceapă și la bucătărie și la salon și în afaceri.

În timp ce interlocutorul ei vorbea, fata devenea când palidă, când pământie, când roșie.

— Cu oricine va sta de vorbă soția fiului meu, ea trebuie, întâi să placă oricui, să-l uimească, pentru ca la urmă să fie sorbită din ochi.

Spunând acestea, Lodge râse prietenos tinerei fete.

Ea se simți roșie ca focul și trebui să-și ducă mâna la piept, atât de tare îi bătea inima.

— Și acum, vreau să-ți mai pun o întrebare, adică... nu...

— Eu....

— Copilule drag, nu vezi ce fericit sunt? Nici n-ar putea fi altfel. Și știi de ce? În Tangle îi spun Jack sau

Tigrul. Numele i se potrivește foarte bine și sunt foarte sigur că și d-ta ești un puișor de tigru. E limpede ca lumina zilei. Îl iubești și el e îndrăgostit de d-ta până peste urechi.

— D-le Lodge, făcu ea, agale După felul cum vorbești, mi se pare că plutesc în fericire, dar mă gândesc tot atâta la dânsul, cât și la mine. Se poate să fim fericiți o bucată de vreme, dar eu am văzut oameni care s-au luat, așa, dintr-o toană și după aceea s-au chinuit o viață întreagă. Cum o să mă impac cu oamenii din lumea lui?

— Tot așa cum ai făcut-o cu mine.

— Asta e din cauză că și în d-ta e ceva din tigrul care colcăie în sufletul fiului d-tale. Lumea va râde de mine. Noi doi, Jack și cu mine. Facem parte din ranguri sociale diferite.. Mai întâi trebuie însă să-l scoatem afara din Tangle!... Mă înțelegeți? Trebuie! E în joc viața lui!

— Da, cred că ai dreptate!

Ea oftă, ușurată.

— Credeam că nu mă luați în serios. Trebuie să trimiteți acolo pe cineva înainte de se întunecă.

— Da, dar mai e o piedică. El nu va veni cu una, cu două!

Ea făcu ochii mari.

— Păi nu sunteți tatăl lui?

— Nu mă va asculta... pentru că, în definitiv, primejdia aceasta nu e chiar atât de grozavă.

— Totuși trebuie să facem ceva.

— Cu plăcere. Dar, nu se lăsă influențat de nimeni.

— Domnule Lodge m-am rugat să plece și el n-a vrut!

— Atunci îmi pare bine că ți-a arătat că nu e nerod.

— Cum sa fac deci, să îi scot de acolo?

— Spune-i că te măriți cu el? o sfătui Lodge.

Mary se ridică de pe scaun încetișor de parcă ar fi fost hipnotizată și bătrânul se apropie de ea.

— Cum puteți spune una ca asta? făcu fata, îndurerată Nu vedeți oare că nu ne potrivim?

— Îmi dai voie să-ți răspund cu vorbele lui Jack? El pretinde că nu există decât două categorii de femei: cu suflet și fără. Și eu sunt de părerea lui. Și în ce privește gustul lui Jack, l-am găsit întotdeauna de bună calitate. Copilule, nu te teme de nimic.

— Doamne, e cu puțință, oare?

El se gândi la soția lui și răspunse:

— O viață întreagă am așteptat să-mi arate el vreun semn că se interesează și de lucruri omenеști, nu numai de tigrii, lei și alte fiare. În sfârșit, Dumnezeu m-a ajutat să prind și ziua asta. Ai trezit în el un sentiment mai presus de orice. Sunt convins că va înfăptui lucruri foarte frumoase... Cu ajutorul d-tale.

— D-le Lodge, făcu ea deodată sughițând fericită, știți că sunteți la fel cu Tigrul?

— Era o vreme când foarte multă lume gândeа același lucru, răspunse el gânditor.

— M-ai făcut atât de fericită, încât simt că trebuie să plec, astfel încep să plâng.

— Bine, fetițe, să dau numai ordin să tragă mașina.

— Nu, nu... mai bine plec pe jos. Trebuie să-mi strâng gândurile.

El o întovărăși până la ușă, apoi reveni în mijlocul cabinetului său, unde se opri, gânditor:

— Cum dracu a putut el să facă așa ceva?

CAP. XXVIII

ZARURILE SORTII

Când se înapoie, găsi Chuck și Luck complet gol în față, iar pe Sandy, barmanul cu gâtul aproape sucit, așa sta încovoiat spre a vedea ce se petrece în fund.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea, auzind murmur de voci în fund.

— Un joc strașnic! A nimerit de cinci ori, una după alta.

— Cu zarurile? întrebă fata, aspru.

— Nu știu De unde vrei să știu...

— Sandy, cum ai îngăduit așa ceva sub nasul tău? Vrei să ne pice poliția pe cap?

— Păi, ia spune te rog, asta e treaba mea... sau a portarului? Să-i dea el afară.

— El e încă verde, Sandy, o știi doar, răspunse fata supărată.

Rânjetul lui Sandy se accentua.

— Verde, verde.. Numai că nu cred să înflorească mult....

Ea îl privi întrebătoare, apoi se îndreptă spre fund, unde deschise ușa, curioasă.

O mulțime de capete se înghesuiau pentru a urmări, atentă, un joc de noroc.

Și cine credeți că arunca zarurile, de parcă de când e lumea numai cu asta s-ar fi ocupat? Chiar Tigrul în persoană, descheiat la gât și cu mânecile suflecate.

Înainte de fiecare jucător, se afla câte o grămăjoară de bani.

— Tigrule, ai niște nervi de oțel! îi spunea tocmai un jucător.

— Tigrule! strigă Mary.

Mulțimea se spintecă în două și ca prin farmec dispărură și zarurile și bani. Tigrul, se sculă în picioare, rușinat.

— Vasăzică, d-ta ești însărcinat cu ordinea aici? îl dojeni fata. Ai poftă, vasăzică, să-mi se închidă localul? De ce nu le trimiți mai bine o invitație... copoilor? Cine știe, poate că și lor le-ar place să joace cu d-ta!

— Uite, vezi... asta... am vrut...

— Nu mă interesează. Hai, cărați-vă, iar tu Tigrule, vino cu mine. Vreau să-ți vorbesc.

O cascadă de râsete batjocoritoare punctară discursul fetei, după ce ușa se închise în urma ei.

— Mary, gândeam că n-are ce strica un joc mic nevinovat.

Ea se uită la el, gânditoare. Intrând, Tigrul nu-și lepădase șapca de pe cap, așa cum făcea de obicei. El, bângâind de seamă privirea ei, roși și-și scoase șapca din cap.

— Șezi, Tigrule!

El căzu pe un scaun, dar se ridică repede, pentru ca fata să ia loc, mai întâi, apoi, foarte nepăsător. Își băgă mâinile în buzunar. Ea-l privi întristată.

— Haide, dă-i drumul. M-ai prins cu ocaua mică doar!

— Am fost la tatăl d-tale.

El fu cât pe ce să se înăbușe.

— Și... ai, vorbit... cu el?

— L-am rugat să te scoată din Tangle.

— Și?

— N-a vrut. Mi-a răspuns că e treaba d-tale.

El răsuflă ușurat.

— O jumătate din Tangle se află la ordinele mele, începuse el aspru privând-o pătrunzător. Și până în 24 de ore se va alătura și cealaltă jumătate.

— Ce folos... de vreme ce nu vrea să pui mâna pe pistoale. Tigrule, te rog pentru ultima oară... pleacă!

Ea văzu flăcările din ochii lui.

— Îmi cunoști condițiunea, Mary. Ce ai fost, mi-e indiferent, pentru că știu cine ești acum. Mary, te iubesc. Vrei să te măriți cu mine?

Ea deveni de toate culorile și el se simți tot atât de

fericit ca atunci când se lupta cu Boynton.

Până să se dezmeticească bine, cei doi tineri se aflau strâns îmbrățișați.

— Făgăduiește-mi un singur lucru! se rugă ea.

— Și o mie!

— Unul singur, care cântărește cât o mie. Să fugim împreună din Tangle.

— Imediat, dacă vrei. Pe Pavian – pun eu mâna și mai târziu!

— Niciodată! Mai întâi n-ar trebui să așteptăm atâta, dar vreau să nu ne vadă nimeni atunci când vom pleca.

— Ce, crez c-o să plec noaptea, cu coada între picioare? Ce o să spună despre mine prietenii mei din Tangle?

— Ții mult la ce ar spune ei?

— N-aș vrea să râdă de mine, Mary. Ea se gândi ce ciudat suna asta: fiul lui William Lodge să tremure la gândul că Tangle ar râde de el.

— Totuși... am promisiunea ta?

— Mai e vorbă?

CAP. XXIX

MARY ÎȘI PIERDE TRONUL

După ce Tigrlul ieși în cameră, intră Sparchi, flașnetarul. Italianul își scoase pălăria, foarte respectuos, în fața Tigrlului, dar acesta plecă fără să răspundă. De abia pătrunse el în birou, închizând ușa după dânsul, că râsul dispăru de pe buzele fetei.

— Cine, Sparchi?

— Boynton, Henshaw roșcovanul și Moore tăcutul.

— Pe Tigrlul?

— Ei sunt acum sus și vorbesc cu Barbă Albă.

Ea sări în sus și apucă pe Sparchi, enervată, de umeri.

— Tony, n-am să uit niciodată asta!

Și ca lovită de streche se repezi pe scări, în sus, înspre ușa pe care paralicul o închidea pe dinăuntru.

La bătaia ei, ușa se deschise Și Lew McGuire își arată capul.

— Ce te mușcă? Aici nu e doar școală de Duminică. Pentru astăzi n-am poftit oaspeți. Barbă Albă e ocupat.

— Dar ce, eu sunt oaspete aci? se supără fata.

— Nu, dar acum nu poți să intri. Barbă Albă nu vrea să primească pe nimeni. Asta e.

— Nu cumva vrei să-mi închizi ușa-n nas? Să-mi deschizi imediat ușa, altmintrele fac urât. Știu că înăuntru se discutau despre afaceri dar și eu am o vorbuliță de spus.

Lew McGuire șovăi nițel, neștiind ce să facă și Mary, profitând de neatenția lui, smuci ușa, omul se clătină pe picioare... și fata pătrunse, curajoasă, în cameră. Trei capete se îndreptară, supărate, spre dânsa și chiar Barbă Albă făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se ridice de pe perne.

Ea aruncă o privire curioasă spre Boynton. Fața lui începea să recapete iar forma obișnuită, deși petele

vinete cu care era împodobită, reaminteau oricui epocala luptă ce avusese loc.

Fata, fără să se uite la ceilalți doi – Moore tăcutul și Henshaw roșcovanul – se îndreaptă spre bolnav și-i luă locul ei obișnuit pe marginea patului.

— Am auzit că băieți sunt sus și am venit și eu din curiozitatea, să văd ce spun. Pot să rămân, Barbă Albă?

Ochii reci ai bătrânului aruncau scânteii, dar în cele din urmă încuviință.

— Deoarece vrei să știi despre ce vorbim, încep Moore tăcutul, îți voi face, dragă Mary, un scurt rezumat. După părerea d-lui Henshaw...

— Lasă trâncăneala, Moore și spune repede despre ce e vorba.

— Prietenul tău Tigrul, trebuie să plece, striga el cu buzele strânse și privirea întunecată.

— Așa îmi place. Dar ce aveți împotriva lui? Că Larry nu-l înghite, pricep... dar de ce ții tu la asta, Roșule?

— O să-ți spun. Motivele mele pentru care vreau ca Tigrul să se care de aici, au o valoare de 10.000 de dolari.

— Și tu, Moore?

— Eu n-am motive, răspuse acest rece. Tigrul nu place prietenilor mei. Să plece dar. Pentru moment, Tigrul e măruș discordiei aici în Tangle.

— Barbă Albă... și d-ta ești de acord cu gorilele astea? Mâna paralyticului se ridică.

Mary se uită posomorâtă la ei.

— Aveți ceva împotriva, dacă mă declar solidară cu Tigrul?

— Și cei cu asta? se rățoi Boynton. Suntem cu tine atâta vreme cât și tu ai să fii cu noi. Dacă vrei, n-ai decât să fii cu el... Știm că pe urmă vei veni să te rogi în genunchi de noi!

— Mary, început Moore, Tigrul e primejdios. În 48 de ore a ridicat sumedenie de oameni lângă el. Toți proștii fug acum după el. Un om care a izbutit să-l atragă pe

Bert Hagen de partea sa, e primejdios și chestia trebuie să se sfârșească odată. Ne pare rău.

— Barbă Albă! făcu dânsa încă odată.

Și mâna paralticului se ridică, iar.

— Depinde de majoritate, traduse Lew și cei trei oameni, care așteptaseră acest răspuns, priviră fața, triumfători.

Mary Dover se ridică în picioare, foarte supărată. Și când Mary se supăra, tot Tangle duduia.

— Ce spune legea aci în Tangle? întrebă, ea.

— Rămâi cu vechi prieteni și lasă-i pe cei noi să se ducă dracului.

— Așa? Așa spui tu? Asta înseamnă ca renunțați. Ești mai bătrân de cât mine, dar eu sunt mai veche în – în definitiv, cine sunteți voi? Niște verzi... pe câtă vreme eu sunt adevărata Tangle!

Făcu o pauză ca să vadă dacă vrea careva s-o întrerupă, apei continuă:

— Dacă nu mă credeți, puteți încerca. Dan Sullivan a crezut că poate răscula Tangle împotriva mea. Și ce a devenit? Clopotar. Apoi a venit marele erou Harry York, care a spus că va izbuti el ce nu a realizat Sullivan. Și unde e Harry York acum? Nu știți și nimeni n-o știe.. Dar eu știu. Mi-ați fost prieteni... în vremuri de restriște la mine ați apelat, nu vreau să va vorbesc despre cele ce am făcut pentru voi pentru că, definitiv, voi nici nu sunteți bărbați, sunteți niște mămăligi.

Henshaw roșul se ridică bombănind.

— Tacă-ți fleanca, roșule! Credeți că e să-mi pierd vremea cu voi? Proștilor, știți care este adevărata lege în Tangle? Joc cinstit Și cuvânt deschis. Înfruntă-ți dușmanul și ajută-i prietenul. Asta e legea. Voi nu le-ați urmat... și ați văzut ce a pățit Dan și Harry. Și vouă la fel o să vă meargă. Tigrul joacă un joc cinstit: își privește dușmanul drept în ochi și-i ajută prietenii. Pentru asta merită să-l călcați pe bătătură și să-l înjunghiați? Ați venit la Barbă Albă, i-ați spus fel de fel de năzdrăvănii și

acum dați-mi voie să vă întreb pe voi, băieți... joc cinstit e acesta?

Moore plecă capul, gânditor. Ceilalți tăceau molcum. Toți se simțeau dominați de această fată frumoasă și curajoasă. Paralticul făcu deodată semn că vrea să vorbească.

— Tigrul a făcut ceva stricăciuni? traduse McGuire.

— Nici una!

— Oamenii aceștia au fost prietenii tăi?

— Prietenii mei, firește. Larry mi-a fost un bun camarad, întotdeauna și ei la fel.

— Ei îți sunt și acum prieteni?

— Ce vrei să spui Barbă Albă? întrebă ea, scrutându-l cu plivirea. Nu, nu par a mai fi prieteni.

— Cine-i vinovată că s-au schimbat așa?

Când ea văzu încotro tind aceste întrebări inteligente, simți că-i scade curajul.

— Tigrul, trebui ea să recunoască.

— De aceea trebuie să plece.

— Bine, să plece, dar spune-le acestor oameni nu trebuie să întrebuițeze forța. Fără arme. Vrei să le-o spui, Barbă Albă?

Omul cu barba albă închise ochii, suspină, apoi îi deschise iar și ridică mâna.

— Fără arme.

— Păi cum s-o facem în cazul acesta? strigă Larry. Crezi se poate discuta cu frumosul cu el?

Mâna paralticului se ridică iar:

— Lăsați-l atunci în seama mea.

Din felul cum cei trei oameni își luară rămas bun și părăsiră camera, Mary înțelese că puterea ei în Tangle căpătase o mare lovitură.

Dintr-odată se simți fericită. Dorea acum foarte mult să spună adio cartierului și să-l părăsească în tovărășia lui Jack.

CAP. XXX

ÎNTÂLNIREA

Întâlnirea cu Jack Lodge o fixase Mary într-o străduță întunecoasă. Stradă complet cufundată în întuneric și tăcerea nopții nu erau sfâșiate decât de plânsetul vreunui copil.

Jack, credincios făgăduielii date iubitei sale, se strecură afară din casă și veni la locul fixat, dar cu două minute înainte de ora 8, Billy, vânzătorul de ziare, se apropie șontâc de el:

— Atenție, Tigrule, alarmă!

După ce băiatul se îndepărtă, Tigrul privi atent în toate părțile, dar nu văzu nimic suspect. Se uită la ceas. Ora opt. Și Mary nu mai apărea. Închise ochii, numără până la o sută, se uită în susul străzii, dar fata întârzia mereu.

În cele din urmă, văzând că Mary nu mai vine, cu pași repezi se îndreptă spre Chuck și Luck. Mary nu era nici în local, nici în birou. Ca un zănatec, se repezi în sus spre scări, dar deodată se lipi, ne răsufând, de perete. Auzise râsul de fiară al lui Pavian. Apoi o voce cunoscută, dragă lui. Mary. Așa dar, l-a trădat. Poate că tot timpul el nu fusese decât o jucărie în mâna ei... aceasta în urma poruncilor lui Pavian.

Îl cuprinse o ură grozavă, ar fi vrut s-o gătuie cu propriile lui mâini, dar se stăpâni totuși. Se strecură în camera; lui și căzu pe pat, cu fruntea în mâini.

Cum stătea, așa, îngândurat, îi trecu prin minte că adevăratul stăpân din Tangle, era atotputernicul Barbă Albă. Pe acesta trebuia să-l vadă, căci numai bătrânul îi putea spune unde se află Pavian.

Îi fata ușii paralizicului, văzu fata posomorită a lui Lew.

— Deschide ușa!

— Astăzi, nu-l mai poate vedea nimeni pe Barbă Alb,

răspunse McGuire, frunzărind mai departe magazinul ce-l avea în mână.

— Deschide ușa! urlă iar Tigrul și Lew sări în sus, de parcă celălalt i-ar fi băgat un pistol sub nas.

Lew lunecă spre ușă, făcu semnul convențional, dinăuntru zăvorul fu ridicat cu ajutorul unui șnur și Tigrul păși pragul camerei.

— Tu rămâi afară, făcu el, spre Lew, când văzu că acesta vrea să-l urmeze.

— Dar cum vrei să vorbești cu el de vreme ce nu-ți poate răspunde? Știi să-i citești semnele?

— Dar să scrie, poate?

Și așa se făcu că Lew rămase afară, iar Tigrul înăuntru, singur. După ce trase ușa după dânsul, se îndreptă spre pat. Mai înainte avusese grija să culeagă un blocnotes Și-un creion de pe masă, pe care, acum, le lăsă să cadă în poala paralticului.

— Eu sunt Tigrul, începu el. Ai auzit de mine?

Ochii bolnavului străluciră mai puternic.

— Pe Pavian îl cunoști?

Urmă o pauză după care ochii bolnavului încuviințară.

— Bine, văd că ne înțelegem. Uite ce vreau: să-mi dai adresa lui Pavian. Adineauri mi s-a părut că e jos... dar înainte de a veni încoace, nu mai era.

Privirea bolnavului deveni străpungătoare. Tigrul nu se simți în stare s-o suporte.

— Tangle e mare, e drept, dat totuși prea mic ca să ne adăpostească pe amândoi. Unul din noi trebuie să dispară, deci, scrie-mi adresa lui.

Ochii paralticului nu se dezlipiră de pe dânsul, iar mâna nu schiță nici o mișcare.

— Barbă Albă, făcu Tigrul, aplecându-se spre pat. Știu că poți să-mi dai ce-ți cer. Nu plec înainte de nu capăt adresa.

Barbă Albă apucă, în cele din urmă creionul, deoarece înțelese că omul de lângă dânsul va fi absolut

neîndurător.

Nu isprăvi bine de scris, că Tigrul îi smulse foaia de bloc de sub degete: o citi și ca un adevărat tigru o zbughi afară.

CAP. XXXI

MAGIA NEAGRĂ

Când ieși de la Chuck și Luck, îl văzu Bert Hagen și ceea ce vedea Bert Hagen dintr-o privire, nu vedeau alți oameni într-un an de zile. El înțeluse imediat că Tigrul e pe urmele cuiva Și că omul va pune mâna pe pradă și un copil ar fi ghicit asta. De ani de zile Pavian era acela care conducea în Tangle și centru prima oară se ridica acum cineva împotriva lui. Și acest cineva, avea mari șanse să-i răstoarne atotputernicia.

De aceia Bert Hagen își duse imediat mâna spre locul unde știa că-și tine pistolul și într-un suflet alergă s-o caute pe Mary, pe care o găsi în biroul ei, stând singură și îngândurată.

— Tigrul! Țâșni el în camera.

— Vine aici? întrebă dânsa liniștită, ridicând capul.

— A ieșit de aici! Garantat că-l caută pe Pavian!

— Minți!

— Mary. L-am văzut... arăta c-a apucat de furiile iadului!

— În ce direcție?

— Spre răsărit!

Smulse din loc un sertar și apucă înfrigurată un revolver ce se afla în el.

— Vin și eu, Mary.

— Nu... Mă duc singură.

Cu toate astea, Bert ar fi urmat-o, dar o privire a ei, atunci când ajunse la ușă, îl ținui locului. Când ajunse în stradă, primul lucru ce-l făcu Mary, fu sa se apropie de locul unde știa că o poate găsi pe Lizzi.

— Încotro a luat-o Tigrul, Lizzi? întrebă ea, găsind-o pe bătrâna cocoșată.

— Încolo. Fuge de parcă l-ar urmări toți dracii. Ia un taxi, Mary.

Dar Mary dispăru curând în mulțimea de pe stradă.

Între timp, Lew McGuire, bătând în ușa camerei omului cu Barbă Albă, spre a-l întreba dacă mai are nevoie de el, nu primi nici un răspuns deoarece paralticul, cu ambele mâini duse sub cap, medita. Nu rămase multă vreme în această poziție, deoarece, numai peste două minute, apucă plapuma și-o aruncă cât colo.

Bolnavul avea o pereche de pantaloni, trași peste picioare, își frecă nițeluș genunchii... și deodată sări-n picioare, de parcă aici când n-ar fi fost paralizat.

Paralticul începu să se plimbe prin cameră cu pași de atlet, se opri în fata oglinzi, trimise chipului de acolo un rânjet fioros, în timp ce gulerul cămășii, dându-se la o parte, descoperi o ceafă herculeană de taur.

Cu un gest brusc, își smulse cămașa de pe dânsul. Și paralticul apăru complet îmbrăcat, apoi peruca argintie zbură într-un colț... și în cameră rămase Pavian, în carne și oase.

Dintr-un sertar ascuns ieși la iveală un revolver, un stilet îmbrăcat în piele și un cuțit lung. O clipă, rămase gânditor, în fața acestor trei arme, apoi, hotărât, alege cuțitul.

Cuțitul, alunecă într-un buzunar al hainei, apoi Pavian se îndreptă, fără zgomot, spre fereastră.

La o adâncime de vreo 6 picioare de această fereastră, se află acoperișul casei vecine.

Omul se uită o clipă în stradă, aruncă o privire cercetătoare în jurul lui și sări.

Căzu în patru labe, se ridică la iuțeală și cu un salt, fu pe acoperișul celeilalte case. Alergă puțin și pe acest acoperiș și apoi cu o îndemânare de maimuță, sări în gol. Căzu pe un acoperiș și mai mic. Aici dădu peste un burlan solid și gorila alunecă în jos, în întunericul nopții. Într-un colt al străzii a 17-a, Pavian, se opri, în cele din urmă.

Când ridica privirea în susul străzii, îl văzut venind pe Tigru, cu pașii săi lungi, mășurați, care începuseră să fie cunoscuți în Tangle.

Vederea Tigrului îl bucură, probabil, pe Pavian, deoarece un rânjete fioros îi luminează fața, în timp ce ochii încep să-i sticlească în întuneric.

CAP. XXXII

ULTIMA LUPTĂ

Începu să se ghemuie, să-și încordeze picioarele. Era fără îndoială periculos căci în felul acesta genunchii lui trebuiau să treacă în orice caz peste marginea peretelui, ceea ce îi periclita echilibrul, făcând totodată ca poziția-i să fie mai lesne văzută. Dacă Tigrul ar fi privit numai întâmplător în sus, atunci și-ar fi dat seama în ce pericol se află.

Dar acestuia nici nu-i trecea prin minte să privească în sus. Privirile sale se plimbau dintr-o parte într-alta, pătrundeau în fiecare ungher pe lângă care trecea, în fiecare fereastră deschisă, în spatele fiecărei jaluzele mai groase, unde s-ar fi putut ascunde poate cineva.

Pavian trase cuțitul și apucă bine mânerul.

După aceea, își dădu drumul în jos făcându-și puternic vânt cu mâna sa stângă, întocmai unei stânci, cu picioarele strânse sub el și cu cuțitul gata să lovească.

În clipa în care Pavian sărea în tăcere, Tigrul își încetini subit pasul și se dădu de o parte. Cuțitul își greși ținta, rupând numai cămașa de pe umărul lui Jack. Dar acesta nu fu totul, căci Pavian izbi cu toată puterea genunchilor săi în spatele lui Jack și-l trânti pe față.

Dacă ar fi primit lovitura în plin, atunci aceasta i-ar fi rupt oasele și i-ar fi zdrobit plămânii. Jack sărise însă într-o parte la saltul adversarului său, iar acesta îl atinsese numai tangențial. Pavian căzu și el și se dădu de două ori peste cap. Încheietura mâinii lui se lovi de piatră, iar cuțitul îi sări zornăind din pumn.

Era o căzătură grozavă, dar Pavian sări tot atât de repede pe picioare ca și Tigrul. Din pieptul Tigrului ieșise însă orice pic de aer cu prilejul loviturii, respirația îi era horcăitoare și gâfăită atunci când își reveni, dar

Jack era cu toate acestea sprinten și repede atunci când se învârti în jurul lui Pavian.

Cei doi se observau unul pe altul ca doi campioni de box, rivali voinici, măsurându-se unul pe altul. Pavian era în mijlocul străzii. Nu așteptase încă niciodată atacul unui adversar. Rănile sale nu erau grave, dar constituiau totuși un dezavantaj pentru el, așa că se hotărî să aștepte.

Așteptarea aceasta era poate partea cea mai grozavă a luptei. Atacul în sine nu însemna nimic față de cercurile pe care le descria Tigrul rotindu-se șuierând în jurul adversarului său. Acuma se prefăcu că ar voi să se întoarcă și sări... Brațul lui izbi, cu repeziciune ca un bici și tot atât de precis ca pistonul unei mașini printre brațele lui Pavian, întinse spre apărare și nimeri fața acestui, pocnind obrazul. Degetele îi reveniră roșii de sânge, din pricina pielii care plesnise pe obrazul individului din fața sa.

Jack se repezi tras de avântul izbiturii între brațele uriașului. O mână mare îl apucă de umăr și o alta îl strânse de gât și deși reuși să se smulgă, o jumătate din cămașa sa rămase între degetele adversarului. Acesta își speculă avantajul, prin aceea că atacă cu repeziciunea fulgerului. Tigrul se retrase pe vârful picioarelor și lovi ca o mitralieră cu ambele mâini. Grindina aceasta îl izbi pe Pavian în bărbie, piept și falcă, dar diavolul acela ieși surâzând din această furtună și-și întinse numai brațele spre a putea să apuce mai solid. Nu încercă să-l lovească nici odată măcar pe adversarul său, dar brațele sale uriașe cercetau febrile iar Tigrul știa că lupta ar fi fost terminată dacă mâinile acestea ar fi găsit ceea ce căutau.

Fusese ghemuit într-un colț. Mâinile se întindeau spre el. Le evită plecându-se tare spre pământ și sărind apoi în mijlocul uliței. Iar Pavian se avântă de fiecare dată cu un salt caracteristic întâlnind mereu pe Tigru care-l aștepta cu o izbitură sonoră a pumnilor care își

nimereau totdeauna ținta și căreia îi urma regulat un pas înapoi. De câte ori sărea Tigrul, curgea sânge și de fiecare dată scăpa neatins. Degetele acelea grozave îi mângâiau chipul, trupul. Vârfurile reușeau uneori să apuce carnea Tigrului și s-o strivească atunci când acesta se smulgea și cum își pierdea treptat puterile, iar mișcările lui deveneau mereu mai puțin precise, scăpa de pericol numai cu mare greutate. Chipul lui Pavian era acoperit de sânge și de nerecunoscut, cu toate acestea mai rânjea încă, iar privirile sclipeau tot atât de pătrunzătoare ca în prima clipă.

Tigrul îl izbi încă odată cu pumnii în plin și sări apoi lateral, dar se împiedică de data aceasta de o piatră și se clătină. Dură numai o secundă, dar clipa aceasta fu suficientă. Mâni enorme îl cuprinseseră, iar Pavian îl îmbrățișa cu un schelălăit de satisfacție. Jack constată cu groază că respirația monstrului era tot atât de regulată ca și când ar fi făcut o plimbare de plăcere și-și dădu seama că-i va fi cu neputință să-l obosească vreodată pe uriașul acesta.

Două menghini se închiseră între timp în spatele lui, strângându-se mereu până ce oasele începură să-i trosnească. Reuși să scoată un braț și-l lovi în câteva rânduri pe Pavian cu pumnul sub bărbie. Părea că lovește însă un bloc de granit. Înălțându-se însă mereu cu toată strânsoarea reuși la un moment dat să vâre cotul în gâtul adversarului.

Sistemul acesta dădu rezultate. Cotul pătrundea datorită strânsorii formidabile mereu mai mult în gâtul lui Pavian așa că în cele din urmă îl arunca pe Tigru departe de el tușind. Îl urmă însă imediat spre a-l cuprinde din nou, dar primi două lovituri formidabile care-l orbiră aproape.

Sângele îi curgea din nas și gură și se dădu înapoi spre a evita durerea sfâșietoare. Era pentru prima dată că dădea înapoi, iar Tigrul îl urma. Vedea alături de statura acestui uriaș silueta Maryei și imaginea aceasta

îl orbea. Îi făcea uneori impresia că ea este aceea care se află în fața sa și că pumnii izbesc obrajii ei și nu ai lui Pavian. Se bătea cuprins de un fel de groază ucigătoare. Era tot atât de mobil ca un foc jucăuș. Iar loviturile lui izbeau neconținut trosnind chipul celui alt.

Un trup omenesc nu putea să reziste la așa ceva. Pavian se ghemui cu un mârâit ciudat, părând că se ține de caldarâm. Când se ridică din nou ținea în fiecare pumn o piatră. Tigru dădu atenție mâinii lui drepte, iar proiectilul trecu fără pericol pe lângă tâmpla sa, dar mai înainte de a se fi putut feri, Pavian aruncă și cea de a doua piatră cu mâna stângă, căci avea îndemânare în amândouă. Piatra îl izbi drept în piept pe Tigru și-l lipi de perete. Când făcu din nou doi-trei pași căzu drept în brațele monstrului.

Era cu totul imposibil să scape din îmbrățișarea aceasta. Pavian îl apucase pe Jack cu un braț de sub umăr, iar palma îi era sub bărbie. Degetele de fier îi apăsau obrajii și pârghia aceasta îi apăsa capul mereu mai mult spre spate. Presiunea formidabilă întindea mușchii gâtului, amenințând să-i rupă. Șira spinării îi era presată din cauza aceasta în jos. Fu ridicat și trântit la pământ, iar masa colosală a uriașului îl ținea lipit de caldarâm.

Simțea fața găfâitoare a monstrului pe gâtul său și i se părea. Că acesta jinduiește să-i înfigă dinții în carne. Mârâitul adversarului mai continua încă, deși devenise mai încet, dar cu atât mai îngrozitor. Jack începu să izbească orbește în jurul său, fără nici o rațiune și-și dădu seama că acesta îi e sfârșitul căci vedea negru înaintea ochilor, iar o durere îl străfulgera neconținut prin șira spinării paralizându-i picioarele. În clipa aceea, întâlni cu mâna un tăiș ca de brici. Era cuțitul care scăpase lui Pavian.

Își tăiasă grav degetele, dar durerea îi limpezi capul. Degetele îi alunecară pe tăiș și apucară mânerul și în timp ce capul său era plecat aproape în unghi drept pe

spate, își încorda ultima putere și-l lovi în cap pe Pavian cu mânerul îngreuiat de plumb al cuțitului de vânătoare.

Presiunea cedă. Ridică privirile și văzu ca printr-o ceață chipul schimonosit de durere al omului. Izbi încă odată în obraz și în fruntea aceia care se retrăgea, după care acesta dispăru și o greutate ca a unui munte i se depărta de pe piept. Victorie! Se și afla în genunchi. Mâna sa stângă apucă părul monstrului și-i dădu capul pe spate, ridică mâna dreaptă cu cuțitul și se pregăti să dea ultima lovitură, atunci când pleoapele adversarului său se întredeschiseră, iar buzele lui sângerate tresăriră.

Ca și cum momentul acesta i-ar fi răpit rațiunea, aruncă cuțitul și-l înfipse degetele asemenea unor gheare în gâtul lui Pavian.

— Ce e între tine și Mary? izbucni el. Spune, canalie, ce e între tine și Mary?

Ridică cu o sfortare uriașă trupul greu la dușmanului și-l izbi cu capul de caldarâm. Gura învinsului era larg deschisă, ochii se roteau sălbatec, iar respirația îi șuiera printre dinți. Era aproape gătuît și abia de mai putea să scoată un cuvânt.

— Câine blestemat! gemu Tigrul încă odată. Ce e între tine și Mary Dover?

Sângele acestuia îi congestionase capul. Chipul îi devenise purpuriu, ochii îi ieșeau din orbite, în timp ce el trăgea cu disperare de mâinile ucigătoare. Horcăitul său era nemaipomenit de groaznic – era sacadat, suierător, chinuit. Apoi încetă. Era complet gătuît, iar Tigrul, care împietrise cuprins de dorința ucigașe, schelălăia de bucurie întocmai unei fiare. Ultima luptă – o luptă pe viață și pe moarte în aparență – iar degetele Tigrului slăbiră pentru o clipă strânsoarea.

— Sunt fratele ei! gemu Pavian, încerca să respire, să înghită din nou oxigenul înviorător.

— Fratele ei! repetă el.

Tigrul păru subit orbit de o mare lumină. Se clătină pe picioare, mâinile îi căzură fără vlagă, deși degetele mai erau grozav de închircite.

— Ridică-te! porunci el.

Urișul se ridică ținându-se de perete. Stătu apoi clătinându-se, sângele îi curgea de pe față stropind caldarâmul. Era grav rănit, dar rănilile acestea ale trupului nu erau atât de distrugătoare ca curajul său stins. Buzele sale nu mai aveau să fie înconjurată niciodată de rânjetul ironic. Își găsisese „nașul” și acum trebuia să se teamă pentru viața lui.

— Să dispari imediat din Tangle! spuse Tigrul.

— Dispar, mormăi uriașul privind în jos.

— Pleci din țară.

— Plec din țară.

— Și dacă mai revii vreodată, voi da de tine și te curăț.

Chipul grozav se ridică și-l privi țință. Frica pe care o citi în privirile acelea îi făcu scârbă Tigrului.

— Așa va fi.

— Pleacă acum!

Pavian se dădu un pas înapoi, se întoarse și fugi clătinându-se nesigur – departe de Tangle – din lumea criminalilor – spre a cutreiera de acum încolo ca un vagabond fără nume, lumea.

Tigrul nu mai avea nici o putere. Capul îi vuia, iar picioarele nu-l mai ascultau, știu totuși că străbătuse din nou ulița, spunând mereu un cuvânt: „Mary, Mary!”

Văzu deodată – lui i se părea că pe un nor luminos – în realitate numai la lumina unei lanterne, cum venea Mary fugind spre el. N-avea pălărie iar părul ei flutura în vânt.

Nu mai fu în stare să facă nici un pas și când fu lângă ea, genunchii i se muieră și căzând jos întinse mâinile spre dânsa.

— Iartă-mă, Mary, spuse el. Și ia-mă cu tine.

Noapte coborî apoi peste privirile lui.

EPILOG

Există totdeauna oameni care pun întrebări. Cei mai mulți au primit-o însă fără comentariu pe tânăra d-nă Lodge. Trebuia de altfel să ai curaj să exprimi rezerve față de cineva care a fost primit în familia Lodge. Și chiar și aceia care își manifestau rezerva, o făceau foarte discret. În afară de aceasta, Mary avu prilejul în cursul unei lungi călătorii străinătate să vadă și să învețe multe. Fiind obișnuită încă, din Tangle să-și folosească ochii, nu era nevoie să-i arăți un lucru de două ori.

Când s-au înapoiat după un an de zile din Italia, viața: pe oare o dusesese în Tangle îi apăru numai ca un vis nelămurit și urât. Își socotea de fapt acum viața de la noua ei naștere încoace, iar ziua aceasta avea data care era gravată în interiorul verighelei ei.

În prima noapte, după reîntoarcerea lor, dormi atât de profund spre miezul nopții, încât nici nu simți când soțul ei se strecură fără să facă zgomot din patul său. Nu putut astfel să știe cât de repede s-a îmbrăcat. Și nici nu visa cu siguranță de o anumită persoană, care ieși printr-o ușă laterală a casei și care străbătu strada cu pași tăcuți, rezezi și ușori, cu șapca pe cap, dar cu o cămașă fără guler. Era ora la care și cele mai respectabile pisici din casele bogate se trezesc, clipind cu ochi verzui în întuneric, după care se scoală și-și măsoară colții ghearele cu cotoii de prin vecini.

Nu putea să știe de toate acestea. Când se trezi de dimineață, Jack Lodge dormea sănătos și bine dispus în patul său. Și dormi așa până la amiază.

În Tangle umbla însă a doua zi de dimineață zvonul care-l făcu pe vânzătorul de ziare Billy să caște gura și pe Bert Hagen să fie fericit și treaz toată ziua, căci se spunea că Tigrlul a revenit pe vechile lui meleaguri de vânătoare. Era o oarecare ironie în faptul că Mary dormea profund în casa de lângă Parc, în timp ce Tigrlul

colinda prin Tangle.

La toate acestea se potrivește o vorbă a lui Cecil Darling, spusă atunci când a fost întrebat de ce nu poate renunța se mai reîntoarce în Africa.

— Poți smulge un om din junglă, spusese el, dar nu poți smulge jungla din inimă!